

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JASPER VALE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DEVNEY PERRY

JASPER VALE

USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

D EVNEY PER RY

JASPER VALE

Copyright © 2022 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-957376-21-9

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Düzenleme:

Elizabeth Nover, Razor Sharp Editing

Düzeltilme:

Julie Deaton, Deaton Yazar Hizmetleri

Judy Zweifel, Judy's Proofreading

Kaitlyn Moodie, Moodie Editing Services

Kapak:

Sarah Hansen © Okay Creations

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

DİĞER BAŞLIKLAR

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Edens Serisi

Quincy'de Noel - Indigo

Ridge'in Önsözü

Juniper Hill

Garnet Flats

Jasper Vale

Crimson River

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Clifton Forge Serisi

[Çelik Kral](#)

[Riven Sövalye](#)

[Taş Prenses](#)

[Soylu Prens](#)

[Düsmüs](#)

[Soytarı Teneke](#)

[Kraliçe](#)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith Ciftlik Evi](#)

[The Clover Sapeli](#)

[Sanslı Kalp](#)

[Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

Maysen Kavanoz Serisi

Doğum Günü

Listesi Molly'ye

Mektuplar

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Lark Cove Serisi

[Parcalanmı](#)

[ş Ürkek](#)

[Trajik](#)

[Cicili Biçili](#)

[Zamansız](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

Kaçak Serisi

[Runaway Road](#)

[Wild Highway](#)

[Çeyrek Mil](#)

[Forsaken Trail](#)

[Noktalı](#)

[Çizgiler](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Calamity Montana Serisi

[Rüşvet](#)

[Blöf Arsız](#)

[Kabadayı](#)

[Kavga](#)

[Damızlık](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

Standalones

Ivy

Riftler ve

Nakaratlar Biraz

Fazla Vahşi Koç

[OceanofPDF.com](https://rantey.org)

[OceanofPDF.com](https://rantey.org)

Tatil Kardeşleri

Yaramazlar, İyiler ve Dadılar

Üç Zil, İki Yay ve Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Bir

Keklik ve Bir Hamilelik

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Sonsöz

Kızıl Nehir

Tesekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bellagio fiskiyesi, ışıklar akıntıları aydınlatırken havaya su püskürtüyordu. Su, dramatik bir keman konçertosu olan müzik eşliğinde dönüp dans ederken beyaz otel arka planda gururla duruyordu.

"Ay ışığına benziyor." Başımı Lyla'nın omzuna yaslayarak iç geçirdim. "Bu büyümlü bir şey. Eloise'e bir su çeşmesi koymalıyız."

Kız kardeşim kıkırdadı. "Babamı ikna etmede iyi şanslar."

"Hayal edebiliyor musun?" Homurdandım. "Önce bana hayır derdi. Sonra da kaşlarının birleştiğı ve başını yana eğdiği o asık suratını takınırdı."

"Bana ne zaman asık surat yapsa, gözlerini de ekliyor," diyor. dedi.

"Oh, evet. Yanıp sönen gözler. Onları unutmuşum." Babam on kez göz kırparı.

Şaka mı yaptığımı yoksa ciddi mi olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi arka arkaya on bir ya da yirmi kez. "Bence saçma olan ne biliyor musun? Babamın Griffin, Knox ya da Mateo'ya kaşlarını çatarak göz kırptığını hiç görmedim."

"Değil mi? Bunu biz kızlar için saklıyor." "Adil değil."

Babama göre, erkek kardeşlerimiz ona kızlarla birlikte geldiğini iddia ettiğı türden bir stres yaratmıyordu. Her ne demekse.

"Sarhoş musun sen?" Lyla sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Sen?"

Lyla hıçkırdı. "Bu evet demekti."

Kollarımı onunkilere doladım, yüzüme hülyalı bir gülümseme yerleşirken daha da sokuldum.

Uzuvlarım biraz gevşekti. Başım biraz bulanıktı. Kalbim biraz hafifti, havada sis gibi süzölüyordu. Sarhoş ve mutluydum, su fiskiyesi gösterisi gibi.

"Bu gece eğlenceliydi," diye mırıldandım.

"Süper eğlenceli. Geldiğimize sevindim. Ve Foster'ın dövüşü kazanmasına sevindim."

"Ben de." Kolunu bıraktım, dik durdum, sonra ellerimi ağzıma götürdüm. "Bastır Foster Madden!"

"Eloise." Etrafımızda kümelenen insanlar bana ters ters bakarken Lyla koluma vurdu. "Çeneni kapatır mısın?"

Güldüm. "Gürültü yapmam kimin umurunda? Bu eğlenceli nefretçileri bir daha asla görmeyeceğiz."

Yarın eve, Montana'ya uçacaktık. Ay ışığına veda edip gerçekliğe merhaba diyeceğiz.

Lyla ve ben Las Vegas'a bir UFC müsabakasını izlemeye gelmiştik. Kız kardeşimiz Talia'nın erkek arkadaşı ve son dünya orta sıklet şampiyonu Foster Madden bu geceki dövüşte unvanını korumuş ve rakibini yenmişti.

Bizi buraya uçurarak Talia'ya sürpriz yapmıştı; arenada yalnız başına oturmasını istememişti. Ama bu sadece kısa bir yolculuktu. Lyla ve ben Pazartesi günü iş için Quincy'ye dönmek zorundaydık ve yarınki erken saat alarmı acımasız olacaktı.

Zaten bu gece parti yapmaya karar vermiştik. Birkaç içki içmeye. Dans etmeye. Şirin kıyafetlerimizden en iyi şekilde yararlanmak için. Lyla'nın üzerinde gözlerinin mavisini ortaya çıkaran lacivert, tek omuzlu bir tulum vardı. Bense en dar kot pantolonum ve en uzun topuklu ayakkabılarımla sade bir siyah bluz tercih etmişim. Bugünlerde ikimiz de nadiren şık giyiniyorduk; zorlu işler sosyal hayat için cehennem gibiydi.

Bu gece çok ihtiyaç duyduğum bir mola olmuştu. Keşke sona ermeseydi.

Fıskiye gösterisinin finali çok erken bitti ve Bellagio gölünün yanındaki kalabalık dağıldı.

Bu gece bizimle takılması için görevlendirilen çocuk Chase, birkaç metre ötede durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, sanki bizim kişisel güvenlik görevlimizmiş gibi Lyla ve beni bekliyordu. Teknik olarak öyleydi.

Foster zaferini kutlamak için Talia'yı otel süitlerine götürmeden önce Chase'in bu gece bize eşlik etmesi için ısrar etmişti. Foster'ın menajerinin yanında asistan olarak çalışıyordu ve on sekiz yaşından büyük göstermiyordu. Bu gece kulübe girmek için kullandığı kimliğin pek de yasal olmadığından şüphelenmişim.

Bebek bakıcılığı görevine getirildiği düşünüldüğünde, muhtemelen UFC besin zincirinin en altında yer alıyordu. Zavallı adam. Bütün gece şikayet etmeden bizi takip etmişti ama ayakta duracak hali yoktu.

"Otele gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Lyla'nın kulağına fısıldamak için yakınına eğildim. "Sence ağlar mı? Hayır mı?"

Gülüşünü bir eliyle örttü. "Evet."

Chase esnedi. Gece yarısından önce kulüpten ayrılmamızın nedeni o lanet esnemeydi.

"Sence Jasper hâlâ kulüpte midir?" Lyla sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Jasper Vale, Foster'ın antrenörü ve en iyi arkadaşıydı. Bize kulüpteki partiden bahsetmiş ve bizi de davet etmişti. Çoğunlukla UFC dünyasından adamlar, Jasper'ın ve Foster'ın Vegas'ta yaşadıkları dönemden tanıdıkları vardı. Ama kalabalıkta Lyla'nın dışında en azından bir yüz tanımak güzeldi.

"Geri dönüp öğrenmek ister misin?" *Evet de.* Daha fazla dans. Daha fazla içki. *Evet de, evet de, evet de.*

Chase'in yüzü düştü. Bana acınası, çaresiz bir yalvarışta bulundu.

Lanet olsun sana Chase.

Kulüpte, yirminci esnemesinden sonra ona gidebileceğini söyledim ama reddetti. Çok eğleniyor olsak da Lyla'ya otele dönme vaktinin geldiğini söyledim. Diğer insanların iyi vakit geçirmemesinden nefret ederdim.

Chase genç olabilirdi ama zeki olduğu belliydi. Birkaç saat içinde Eden ailesinin kanayan kalbi olduğumu anlamıştı. Yatma vakti geldiğinde bizi kıskırtmak için esnemeyi kullanıyordu.

Boo. "Boş ver," diye mırıldandım. "Gitmeliyiz."

"Evet, ayaklarım bu ayakkabıların içinde beni öldürüyor," dedi Lyla.

"Yürü Chase." Otelimize doğru yola çıktığımızda, gece havasının serinliği kollarımda tüylerimi diken diken etti. Çöl için bile soğuk bir geceydi. Mart başında, güneş battıktan sonra sıcaklık düşerdi.

"Brr. It's co-" Nefes nefese kaldım, kollarımı sıvazladım. "Oh, kahretsin. Ceketim nerede?"

Çeşmenin yanından geçerken kulüpten otele dönüyorduk ve gösteriyi izleyebilmek için grubumuzun yolunu değiştirmiştik. Etrafımda döndüm, durduğumuz yeri taradım ama ceketim görünürde yoktu.

"Kulüpte unutmuş olmalıyım." İnledim. *Aptal Eloise.* "Bu cekete bayılıyorum."

En sevdiğim siyah deri montumdu. Çok kalın değil. Çok ince de değil. Kolları bile kollarım için yeterince uzundu, ki bunu bulmak benim için kolay değildi.

"Geri dönüp onu alabiliriz." Bu kez esneyen Lyla oldu.

Quincy'deki evinde bir kahve dükkânı vardı ve normal uyanma saatinin şafaktan çok önce olduğu düşünülüyordu, bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığı için onunla gurur duyuyordum. Normalde saat dokuzda yatakta olurdu. Lyla'nın muhtemelen sabahları alarma bile ihtiyacı olmazdı. Bu arada, beni yataktan sürükleyerek çıkarma ihtimali de vardı.

"Sen yatabilesin diye süite gideceğiz," dedim. "Sonra ben ve Chase ceketimi almak için kulübe geri döneceğiz."

"Emin misin?"

Başımı salladım, kolumu onunkiyle birleştirdim ve Chase'e işaret ettim. "Önden git, Crouton."

Chase'in dudakları büzüldü.

"Lakabımdan hoşlandığını sanmıyorum," dedim Lyla'ya.

Topuklarımız kaldırımda tıkırdarak otelimize doğru ilerlerken, asansörlerin önünde durduğumuzda kıkırdadı. Foster bize bu gece için iki ayrı yatak odası olan kendi süitimizi ayarlamıştı. Tanrı'ya şükür. Lyla tam bir yatak düşkünyüdü.

"Chase olmadan hiçbir yere gitme." Lyla parmağıyla burnumu işaret etti. Selamlamak için elimi kaldırdım. "Hanımefendi, evet, hanımefendi."

"Eww." Burnunu kıvırdı. "Bana hanımefendi deme."

"Hanımefendi mi?"

"Kraliçe Lyla yeterli olacaktır." Reverans yapmaya çalıştı ama dengesini koruyamayacak kadar sarhoş olduğu için tökezledi.

"Aman Tanrım." Elini tutmak için sıçradım ve dik durmasına yardım ettim.

"Topuklar düşmandır." Kaşlarını çatarak ayaklarına baktı ve açık asansöre adımını attı. "Birazdan görüşür müyüz?"

"Hemen döneceğim." Kapılar kapanırken el salladım, sonra Chase'e en şeytani gülümsememi verdim. "Hadi atış yapalım."

Çenesi düştü.

"Şaka yapıyorum," diye şarkı söyleyerek adımlarımızı lobiden dışarıya doğru takip ettim.

Çeşmenin yanından henüz geçmiştik ki, su karanlık ve durgundu, ilerideki kaldırımda tanıdık bir yüz belirdi.

"Oh, hey. Jasper orada." İşaret ettim. Chase elini kaldırdı.

Jasper da aynısını yaptı. Ve elinde benim ceketim vardı.

"Yaşasın." Jasper kaldırımında bize katıldığında ellerimi birbirine vurarak durdum. "Sen benim kahramanımsın. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Siyah deriyi uzattı ve kollarıma geçirmeme yardım etti.

Ona gülümsedim, bakışlarını yakalamak için boynumu eğmek zorunda kaldım. Vay canına, uzun boyluydu. Neden daha önce bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim? Neredeyse kardeşlerimle aynı boydaydı. "Uzunsun. Ne kadar uzun?"

"Altı iki." Derin sesinde bir törpü vardı, sanki yeterince kullanmadığı için pürüzsüz değildi.

"Güzel bir sesin var."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Sarhoş musun sen?"

"Oh, evet." Onca yürüyüşten sonra bile keyfim yerindeydi. Altı saat sonra havaalanında olmam gerektiğinde kendimi harika hissedecek miydim? Hayır.

Jasper'ın gözleri yanlardan kırıştı, sanki komik olduğumu düşünüyordu. Tabii ki kahkaha attıracak kadar komik değil, ama eğlendirecek kadar komik.

Komik miydim? Komik olduğumu düşünüyordum. "Chase, sence ben komik miyim?" Bana baktı ve birçok kez gözlerini kırıştırdı.

Kaşlarımı çattım. "Benim babam da öyle yapar. Kaş çatma-göz kırpma kombinasyonu. Nefret ediyorum.

Belki de erkeklere özgü bir şeydir. Sarhoşken çok konuşurum."

"Ha?" Chase Jasper'a döndü. "Bunların hiçbirini anlamadım."

"Gidebilirsin," dedi Jasper, Chase'in imdadına yetişerek.

"Ama Bay Madden onlar sütlerine dönene kadar yanlarında kalmam gerektiğini söyledi."

"Geri dönmesini sağlayacağım." Jasper çenesini salladı. "Git. İyi eğlenceler." "Ben uyumaya gidiyorum." Chase geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Sonra

Döndü, o kadar hızlı yürüyordu ki neredeyse bir koşu gibiydi.

"Güle güle!" Ben aradım. "Bize baktığın için teşekkürler!" İşte o zaman Chase gerçekten koşmaya başladı.

"Bebek bakıcılığını sevdiğini sanmıyorum," dedim Jasper'a. "Fıskiye gösterisini tekrar izleyebilir miyiz?"

"Elbette." Jasper gölü çevreleyen beton yarım duvara doğru yürüdü ve açık bir alan buldu.

Yanına sıkıştım ve kollarımı düz yüzeye dayadım. Sonra bir ayağımı alttaki yuvarlak sütunların arasına koydum. "Su fiskiyelerini severim."

"O zaman doğru yerdesin." Ben onun profiline bakarken Jasper

gözlerini ileriye dikmiş, sessiz suya bakıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel profildi. Mükemmel bir alnı vardı. Çok yuvarlak değil. Çok düz de değildi. Koyu kahverengi saçları tepede daha uzun, yanlarda daha kısaydı ve birkaç teli yerlerinden çıkmıştı. Güçlü bir çenesi vardı, alt kısmı kare şeklindeydi. Dolgun dudaklı yumuşak dudaklar. Klasik bir burnu vardı ama köprüsünde sanki daha önce kırılmış gibi bir şişlik vardı.

"Burnunu kırdığında acıyor mu?"

"Evet." Bana baktı, kahverengi gözleri Vegas ışıklarını yakaladı ve onlara bir parıltı verdi.

Jasper aylardır Montana'da yaşıyordu. Küçük memleketimde çok fazla bekâr ve yakışıklı erkek yoktu, bu yüzden Jasper Quincy'ye geldiğinde fark edilmemiş değildi.

Ya da belki de öyleydi.

Cidden, çok ateşliydi. Çok seksiydi. Ona aylardır aşık olmalıydım.

Bu bira gözlüğü müydü? Daha önce hiç kullanmamıştım. Ama bu gece hiç bira içmemiştim. Sadece o votka tonikler ve Lyla'yla kulüpten ayrılmadan önce içtiğimiz shotlar vardı ama henüz bana vurmamışlardı.

"Çok ateşlisin."

Tamam, belki de iğneler etkisini göstermeye başlamıştı.

Jasper saçıyla aynı koyu tonda bir kaşını kaldırdı. "Sen de biraz huysuz ve düşünceli birisin. Ayrıca ateşlisin."

"Aklından geçenleri her zaman söyler misin?"

"Sadece sarhoş olduğumda, hatırladın mı? Çok konuşurum."

Jasper bana baktı, bakışlarında bir şey yanıp sönüyordu ama ne olduğunu anlayamadım. Zihnimin bulanık kenarları daha da bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Başka ne var?" Jasper sordu.

Konuşurken ağzını inceledim, kelimeleri nasıl oluşturduğunu. Keskin, yontulmuş çenesindeki esnemeyi. "Başka ne var?"

"Aklında başka ne var?"

"Oh." Bakışlarımın göğsünde gezinmesine izin verdim, solmuş kot pantolonuyla giydiği siyah tişörtü geren geniş bedenini inceledim. Tişörtün pamuğu pazularına ve omuzlarına ikinci bir deri gibi yapışıyordu ama karnına doğru daha gevşekti. Altılı karnı var mıydı? Eminim vardır. "Seni gömleksiz görmek için adam öldürürüm."

Jasper bir kahkaha attı. Boğuktu da, sanki yeterince gülmüyormuş gibiydi.

Üzücü. Ona sarılmalı mıyım?

Bu soruyu düşünmekle o kadar meşguldüm ki, çok geç olana kadar ne yaptığımı fark etmedim.

Jasper bir elini başının arkasına uzatıp gömleğini yumrukladı.

Whoosh. Gömlek gitti.

"Kutsal. Lanet olsun. Abs." Çenem düştü. "Altı. Kesinlikle altı."

"Sekiz," diye düzeltti. "Tekrar say."

"Vay be." Gerçek olduğundan emin olmak için bir kasımı okşamak için uzandım.

Parmak uçlarımdaki kaslar kasıldı. "Bu gıdıklıyor."

"Gıdıklanıyor musun? Aww. Bu çok sevimli."

Kaşlarını çattı. "Sanırım bana huysuz ve düşünceli demen daha çok hoşuma gitti."

"Ow, ow!" Arkamızdan yürüyen bir kadın seslendi. "Tatlım, eğer o adamı otel odana sürüklemeyeceksen, lütfen benimkine gönder. Planet Hollywood. Oda 1132."

Yanaklarım alev aldı.

Jasper, Foster'ın en iyi arkadaşıydı. Onu otel odama sürükleyemezdim, değil mi? *Doğru ya.* Bu garip olabilirdi. Ama o kotu da çıkarmasını gerçekten istiyordum. Bacakları nasıl görünüyordu? Kalçaları göründükleri kadar iri miydi? Göbeğinden kot pantolonunun bel bandına kadar uzanan aynı koyu renk kıllarla kaplı mıydılar? Bu iz ne kadar uzanıyordu?

"Eloise."

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Adımı söyleme şeklini seviyorum."

"Yüzün kızarıyor." Jasper'ın sesi neredeyse bir fısıltıya kadar düştü. Bakışlarında başka bir şey vardı, belki alay ediyordu, belki de flört ediyordu, ama bu benim halsiz beynimin yakalayamayacağı kadar hızlı oldu.

"Sarhoşum," diye

ağzımdan kaçırdım. "Ben

de öyle."

"Hayatta olmaz." Ağzım açık kaldı. "Öyle mi?"

"Evet." Daha yakına eğildi, hafifçe odaklanmamış gözleri benimkilere kaydı

Du

dakl "Beni öpecek misin?" Jasper

ar. mırıldandı. "Bunu düşünüyorum."

Bu gece ilk kez nutkum tutulmuştu. Eğildi.

Çenemi kaldırdım.

Ama sonra bir şırıltı havayı doldurdu ve yanımızdaki sessiz su havuzu o ay ışıltılı akıntılara dönüştü.

Etrafımızdaki insanlar ileri atılarak bizi beton bariyere doğru zorladılar ve o anı bozdular.

Bummer. İçimi çektim, şovu izlemek için yer değiştirdim.

Jasper gömleğini çekiştirdi, sonra öne doğru eğildi, müzik havayı doldururken omuzlarımız birbirine değdi.

Şarkı bu kez farklıydı, hızlı bir tempo ve ağır bir davul ritmiyle yoğun bir senfoni. Müziğin, ışıkların ve hareketlerin zamanlaması kusursuz bir şekilde senkronize edilmişti.

"Mükemmel," diye mırıldandım. "Sence bu kadar mükemmel olması için kaç deneme yapmışlardır?"

"Bilmiyorum."

Koluna doğru eğildim, başım omzuna çarptı. Yer değiştirmedim ya da beni itmedi, ben de hareket etmedim. "Mükemmelliğin abartıldığını düşünüyorum."

"Anlaştık."

"Çocukken bir şeyler mükemmel olmadığında çok sinirlenirdim. Mesela bir resim çizerken hata yaparsam, hatayı silemez ya da onunla yaşayamazdım. Yeni bir kağıt parçası alıp her şeye yeniden başlamam gerekirdi."

Etrafımda buruşturulmuş kağıt yığınları olurdu ve resmi doğru çekemediğim için yüzümden yaşlar süzülürdü.

"Ne olduğunu ya da neden yaptığımı bilmiyorum," dedim. "Bir gün babamın doğum günü kartını boyamaya çalışıyordum. Atları çok sever ve ona doğum günü hediyesi olarak ne istediğini sorduğumda bana bir at çizmemi söyledi. Sen hiç at çizmeyi denedin mi?"

"Hayır."

"Bana güvenin. Çok zorlar. Ben yapamadım. Sürekli denedim. Sadece ona o atı vermek ve onu mutlu etmek istedim. Ve gerçekten kalın olan özel bir kağıdım vardı. O kağıda ne diyorlar?"

"Kart stoğu."

"Evet, kart stoğu. Buruşturması zor olduğu için ben de berbat ettiklerimi ikiye böldüm. Her neyse, son sayfamdaydım ve atı mahvettim. Ama başka kağıdım yoktu. Ben de Talia'nın yatak odasındaki boya kutusunu çaldım ve çirkin atımın üzerini kapattım. Sadece rastgele renk girdapları vardı ama tüm sayfayı, kenarlara kadar kapladım. İşim bittiğinde her yer boya olmuştu. Talia kızdı çünkü onun markasını kullandım-

yeni boyalar. Annem ortalığı batırdığım ve birazını yere sıçrattığım için kızmıştı. Ama o kartı çok sevmişim. İsteddiği at olmamasına rağmen babam onu ofisine astı. Hala da orada. Ve tüm o güzel renklerin altında gerçekten çirkin bir at olduğunu bilmiyor."

Finalde fiskiye gösterisi başladı, su fiskiyeleri gidebildikleri kadar yükseğe filizler püskürtüyordu.

"Mükemmelliği severim," diye mırıldandım. "Kusurlu olanı da severim. Asla unutamayacağınız vahşi ve pervasız anları seviyorum."

Bu geceki gibi.

Bir kez daha gösteri çok erken bitti, su karardı ve yavaş yavaş sakinleşti. Ama ben sakinliğe hazır değildim. Parmak uçlarımda fokurdayan bir enerji vardı. Derimin altında uğulduyordu. Bu yüzden bariyerden uzaklaştım, kollarım yanlarımda bir daire çizerek döndüm. Ayaklarım titriyordu ama tökezlemeden önce güçlü bir el dirseğimi sıkarak dengemi korumama yardım etti.

"Vay be." Kıkırdadım. "Artık benim için dönmek yok. Sarhoş ve topuklu ayakkabılar bir arada olmaz."

"Oteline dönmek ister misin?"

Surat astım. "Pek sayılmaz."

Bu eğlenceliydi. Yıllardır geçirdiğim en iyi geceydi. Vegas'la ilgili bir şey, kalabalık, enerji, özgürleştiriciydi.

Bu gece hiçbir sorumluluk yoktu. Beklenti yoktu.

"Gerçekten sarhoş musun?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve Jasper'ın yüzünü inceledim. "Sarhoş görünmüyorsun."

Kıkırdadı. "Sarhoşken nasıl görünmeliyim?"

"Bilmiyorum." Bir elimi uzattım. "Seni daha önce hiç sarhoş görmedim. Ama çoğu insan ... gevşer." "Ben

gevşemişim."

Gözlerimi devirdim. "Hepiniz kaskatı kesilmişsiniz. Eğleniyor olmamız gerekiyordu." "Senin için gömleğimi çıkardım."

"Bu doğru. Ve bu benim için eğlenceliydi." Çeneme vurdum. "Bir şeyler yap. Hemen şimdi. Sarhoş olduğunu kanıtla."

Jasper'ın gözleri yine kırıştı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Eskiden burada yaşayan sendin. Vegas'ta yapılacak kendiliğinden bir şey var mı?"

Yoldan geçen bir adam Jasper'a cevap verdi.

"Evlenin." Alay ettim. "Evlenemeyiz."

"Neden olmasın?" diye sordu adam, kollarını kaldırmış yürümeye devam ederken. "Evet," dedi Jasper. "Neden olmasın?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bir bavula tıktırılan giysilerin hışırtısı otelin yatak odasını doldurdu. Ardından Eloise parmak uçlarında banyoya doğru ilerlerken çıplak ayaklarının sesi geldi. Saniyeler sonra parmak ucunda geri döndü. Ardından boğuk bir ses geldi, muhtemelen tuvalet çantası da kıyafetlerine katılıyordu. Bunu bir fermuar tıkırtısı izledi, her çentik o kadar yavaş birleşiyordu ki duymak acı vericiydi.

Karım gizlice dışarı çıkıyordu.

Karım.

Yastığıma küfretme isteğimle savaştım. Başım dönüyordu. Şakaklarımın arkasında zonklayan baş ağrısı dün geceki alkolden çok bu sabahki durumdan kaynaklanıyordu.

Ama hareket etmeye cesaret edemedim. Tamamen hareketsiz yattım, nefeslerim sık ve neredeyse sessizdi.

Eloise hala uyuduğumu sanıyordu. Bu şekilde devam edecektik. Şimdilik. Bunu nasıl düzelteceğimi öğrenene kadar.

Ne düşünüyordum ki? Eloise ile evlenmiştim. *Evlenmiştim.*

Bu kelime saatlerdir beynimde dönüp duruyordu. Uyuyarak geçirmem gereken saatler.

Dün gece birkaç dakikadan fazla uyuyamamış olmam dışında. Ne zaman dalsam, Eloise yanıma kıvrılıyor ya da sırtıma sokuluyordu. Dün gecenin çoğunu onu yatağın karşı tarafına iterek geçirdim. Ama ne zaman uzaklaştım, o da beni takip etti.

Sarılan bir kadın. Tabii ki sarılan bir kadınla evlenirdim. Sarılmaktan nefret ederdim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Her sessiz lanetle birlikte başım çatırdıyordu. Hayatta verdiğim tüm aptalca kararlar arasında dün gece verdiğim en aptalcasıydı.

Eloise tekrar banyoya doğru yürüdü ve ışığı yakmadan önce kendini içeri kapattı.

Gözlerimi araladığımda kapının altından bir parıltı kaçtı. Musluk açıldı, ben de yüzümü yastığa gömerek yer değiştirdim ve bir ses çıkardım

İnle.

Bundan daha büyük bir felaket olabilir mi?

Dün gece yaklaşık bir saat boyunca, bu karmaşayı çözmekle ilgili kaçınılmaz, garip konuşmayı ertelemek için o uyurken gizlice dışarı çıkmayı düşündüm. Ama olan olmuştu. Bu, dün gece becerdiğim rastgele bir kadın değildi.

Bu Eloise'di.

Ben de kaldım. Sarıldım.

Lanet olsun. Foster canlı canlı derimi yüzecekti. Talia'nın kız kardeşiyle evlendiğim için ölü bir adamdım. Ya Montana'ya dönmezsem? Önümüzdeki on yıl boyunca Vegas'ta saklansam, beni affeder miydi?

Baştan çıkarıcı. Çok cezbedici.

Tıpkı Eloise gibi.

Banyonun ışığı kapandı. Gözlerimi kapattım, bir kez daha lanet olası bir korkak gibi uyuma numarası yaptım. Kapı, menteşesindeki hafif bir gıcırta dışında neredeyse sessizce açıldı. Sonra çıplak ayakları bir kez daha odanın içinden geçti.

Başka bir fermuar. Başka bir hışırtı.

Fesih. Cevap buydu.

Belki şansım yaver gider ve Eloise bu boktan gösterinin aramızda kalmasını kabul ederdi. Kimsenin evlendiğimizi bilmesine gerek yoktu, değil mi? Bunu gizlice halledebilirdik.

Tıpkı gizlice kaçmaya çalışması gibi.

Eğer bu sabah ortadan kaybolmak istiyorsa, ona izin verecektim. Fesih konuşması ben Montana'ya dönene kadar bekleyebilirdi.

Tıraşın, şehrin kıpırdanışının sesi arka planda uğulduyordu. Sessiz ışık pencerelerden süzülüyordu. Birbirimizi çırılçıplak soymakla o kadar meşguldük ki, dün gece odaya girdiğimizde panjurları kapatmayı unutmuştuk.

Sikişmiştik. Sertçe. Çıplak. Sikim çarşafın altında canlandı. Prezervatif kullanmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu ama Eloise bana doğum kontrol hapı kullandığını söylediğinde ve aradan bir süre geçtiğinde, şey ... Korunma konusundaki kendi kuralımı çiğnemiştik. Benim için de uzun zaman olmuştu.

Eloise benim tutkuma kendi tutkusuyla karşılık vermişti. Yumuşak ya da nazik bir şey yoktu. Birbirimizi sert ve vahşi bir şekilde pençelemiştik. Uzun zamandır yaptığım en iyi seksti.

Neden sadece onu becermedim ki? Neden onu o lanet kiliseye götürdüm?

Çok ileri gittim. Çok ileri gitmiştim.

Evli kalmak istemezdi, değil mi? Eloise bunun ciddi olmadığını bilmeliydi. Bunun sarhoşken yapılan bir hata olduğunu.

Tekrar hareket etti ve gözlerim kapalıyken bile yaklaştığını hissettim. Otel odasının halısı üzerinde zar zor fısıldayan ayakları yatağın yanında durdu. Eloise çömelince hava değişti.

Gözlerimi açtım. Ve

maviyi gördüm.

Kalp durduran mavi. Enfes mavi.

Bakışları safır rengindeydi. Şafağın kobaltı. En sıcak alevin masmavisi.

Dün gece o maviliğin içinde kaybolmuştum. Önce Bellagio çeşmesinin yanında.

Sonra bu yatakta.

Birbirimize baktık, yaptığımız şeyin ağırlığı bir ton tuğla gibi aramıza yerleşti.

Eloise'in güzel yüzü pişmanlıkla kazınmıştı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama kapı çalındı. Sarsıldı, neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

Bir elimi uzattım ve onu dik tutmak için elini tuttum.

Eloise'in bakışları tutuşuma kilitlendi. Parmakları bir an için sıkıştı, sonra beni silkeledi. Bir parmağını kaldırdı ve dudaklarına bastırdı.

Şşş.

Yani beni bir sır olarak saklamak istedi.

Bu neden yaktı? Benim de istediğim, benim de *ihtiyacım* olan bu değil miydi?

"Gitmeye hazır mısın?" Lyla kapalı kapının arkasından seslendi.

"Hemen geliyorum," diye cevap verdi Eloise ama kapıya doğru bir hamle yapmadı. Uzun bir kalp atışı boyunca yanımda çömelmiş durdu, sanki

ne söyleyeceğimi bulmaya

çalışıyorum.

Böylece ikimiz olduk.

"Geç kalacağız," dedi Lyla.

Eloise'in omuzları düştü. "Bir saniye."

"Özür dilerim" demeden önce bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Sanki bu onun suçuymuş gibi.

Neden üzölsün ki? Bu benim fikrimdi. Bize taksi çağırın bendim. Şoförü kiliseye yönlendiren bendim. Gece yarısından hemen önce aceleyle içeri girip evlilik cüzdanı isteyen de bendim.

Ben.

Bütün bu lanet felaket benim omuzlarımdaydı. Hepsi Eloise'in bana at resmiyle ilgili anlattığı hikaye yüzünden.

Lanet olsun. Özür dilemesi gereken o değildi. Ama ben daha bir şey söyleyemeden, köşeye doğru koşarak gitmişti.

Bir çift tenis ayakkabısı giydi, sonra da hazırladığı bavulu kaldırıp sapını uzattı. Keskin tıkırtısı göğüs kafesine inen bir yumruk gibiydi.

Yer değiştirdim, sırtüstü yattım ve Lyla'dan saklanabilmek umuduyla yorganı hızla çeneme kadar çektim. Sonra tavana baktım, Eloise kapıyı dışarı çıkabilecek kadar hafifçe araladığında gölgelerin değişmesini izledim.

"Hazır." Eloise'in neşeli olma çabası zorlama geldi. Çok parlak ve çok gürültülüydü.

"Neden bağıırıyorsun?" Lyla homurdandı. "Akşamdan kalmayım.

Ya sen?" "Evet. Hadi gidelim."

Bavullarının tekerlek sesleri süitin ortak salonuna doğru sürüklenirken kayboldu. Sonra dış kapı çarparak kapandı ve beni yalnız bıraktı.

Foster bu süiti Eloise ve Lyla için almıştı. Talia'nın dün geceki kavga sırasında tek başına oturmak zorunda kalmamasını sağlamıştı. Bana Talia için hazırladığı bu sürprizden bahsetmişti. Lojistiği anlatırken bir kez bile onlar için ayırdığı odada uyuyacağımı düşünmemiştim.

"Orospu çocuğu." Burnumu çarşafıara gömerek karnıma doğru yuvarlandım.

Eloise'in parfümü pamuğa yapıştı. Topraksı bir derinliği olan vanilya. Çiçeksiz ama baharatlı, neredeyse bir erkek kolonyası gibi. Tamamen kadın parfümü olması dışında. Tamamen Eloise.

Bu kadar yakın uyumasının tek iyi yanı o kokuydu.

Bir de gelimin çıplak vücudunu kendiminkine bastırmıştım.

Siktir. Siktir. Siktir.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup oturmak için döndüm. Çarşaf bacaklarıma dolanmış, beni belime kadar örtmüştü. İki elimi bacaklarımin arasında gezdirdim.

saçlarımı, gözlerimi ve kafatasımdaki ağrıyı ovuşturdum. Sonra pencereye, çölün üzerinden süzülen şafağa baktım.

Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Nasıl bu kadar ileri gidebildim? Vegas'ta yapılacak onca spontane şey varken, neden evlilik?

Şimdi ne olacak?

Eloise Montana'ya geri dönüyordu.

Bir süre Vegas'ta kalmayı planlamıştım. Foster'ın dövüşü bittiğine göre, antrenmanlara ara verecekti. Talia ve kızı Kadence ile vakit geçirecekti. Montana'da beni bekleyen kiralık bir kulübe ve kardan başka bir şey yoktu.

Karla aram pek iyi olmadığından, Nevada'da bir ay geçirmenin iyi bir değişiklik olacağını düşünmüştüm. Foster'a bir sonraki hamlesini düşünmesi için zaman kazandıracaktı.

Emeklilikten bahsetmişti ve her ne kadar onunla geçirdiğim zamanı kaybetmek istemesem de, bıraktığı için onu suçlayamazdım. UFC'de inanılmaz bir kariyeri vardı. Bu yolculuğun küçük bir parçası olmaktan onur duydum.

Ama dövüşmeyi bırakmaya karar verirse, o zaman vermem gereken bazı kararlar vardı. Vegas'a dönmek mi? Başka bir dövüşçüyü eğitmek mi? Yeni bir yer mi deneyecektim? Kış taşaklarımı dondurmaya çalışmazken düşünmek çok daha kolaydı.

Ama Vegas'ta çok uzun süre kalamazdım, değil mi?

Eloise ve benim çözmemiz gereken bir sorun vardı.

Ve bende telefon numarası bile yoktu.

"Kahretsin." Yumruğum yan tarafımdaki yatağa çarptı. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Hızlı bir çekişle çarşaf bacaklarımdan kurtuldu. Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledim. Duşa baktım, spreyi açmak üzereydim ama yönümü değiştirip yatak odasına dönerek yere saçılmış kıyafetlerimi topladım.

Eloise'in hala tenime sinen kokusu bugün benim cezam olacaktı. Dün gece yaptığım destansı hatanın bir hatırlatıcısı.

Boxerımı ve kot pantolonumu çekiştirdim, sonra dün geceki tişörtümü giydim. Çeşmenin yanında çıkardığım tişörtü... Çünkü Eloise beni onsuz görmek istemişti.

Kim herkesin içinde tişörtünü çıkarır ki? Kahretsin, eğer benden kot pantolonumu çıkarmamı isteseydi, bunu yapardım.

İçmememin bir sebebi vardı.

Sarhoşken tam bir aptaldım.

"Ugh." Ellerimi yüzüme sürdüm, sanki zamanı geri alabilirmişim gibi. Bu aşağılanmayı silebilirmiş gibi.

En son ne zaman utanmıştım? *Yıllar önce*. En son böyle hissettiğimde de bir kadın yüzünden olmuştu.

Ama derimin altına işleyen o iğrenç his için Eloise'in bir suçu yoktu. Hayır, hepsi benim suçumdu.

Bu otel odasından siktir olup gitmem
gerekiyordu. Strip'ten defolup gitmem
gerekiyordu.

Bir daha asla tekila içmemem gerekiyordu.

Eloise ve ben ikimiz de sarhoştuk. Zil zurna sarhoş değildik. Ağız şapırdatarak sarhoş olmamıştık. Hayır, tehlikeli türden sarhoş olmuştuk, hala kontrolün sizde olduğunu düşündüğünüz türden. Çekingenliğin düşük, cesaretin yüksek olduğu zamanlar. Çılgın, pervasız bir fikrin hayatınızın meydan okuması olduğuna inanacak kadar aptal olduğunuzda.

"Siktiğimin tekilasını."

Ayakkabılarımı giyip kot pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkararak odadan çıktım. Sonra asansöre binerek iki kat aşağı indim ve kendi otel odama koştum. Yatak hazırды, beyaz çarşafları dünkü temizlikten sonra hiç bozulmamıştı.

Buradan bir saat uzakta bir evim vardı ama Foster dövüş için hepimizin Strip'e yakın olmasını istemişti, bu yüzden bana bir oda ayırmıştı. Belki de kendi lanet yatağında uyumak için ısrar etmeliydim. O zaman dün gece kulübe gitmezdim. Eloise Eden'ın yakınında olmazdım.

Sırt çantam köşedeki bir sandalyenin üzerindeydi, ben de aceleyle onu topladım, giysilerimi ve banyo malzemelerimi içine tıktırdım. Sonra onu omzuma attım ve lobiden ana çıkışa doğru yürüyerek otelden ayrıldım.

Bekleyen taksiler vardı ama onları geçtim, eve gitmeden önce bir süre yürümem gerekiyordu. Biraz enerji yakmak için. Düşünmek için.

Sabah havası tazeydi. Gevrek ve serindi. Uzun bir nefes aldım ve bu sabah girişi hortumla yıkamak için kullandıkları suyun kokusunu aldım. Beton, güneşin dokunmadığı birkaç yerde hâlâ nemliydi. Şimdilik temizdi. Muhtemelen daha sonra biri üzerine kusacaktı.

Hiçbir şey gerçekten temiz
kalmadı. Özellikle de Vegas'ta.

Bu her zaman Vegas'ın cazibesinin bir parçası olmuştu. Şeride ne kadar ışıltılı, neon ampul eklerlerse eklesinler, her zaman biraz pislik vardı. Kum, şehrin sınırlarının ötesinde bekleyen kum gibi.

Buradaki insanlar sahtelikleriyle gösteriş yapıyorlardı. Gösterişli ve gürültülü olma özgürlüğü vardı. Yargılar gevşemişti, genellikle alkol yüzünden.

Dün gece Vegas'ın zehrinin nihai örneği idi. Saf ve güzel bir kadın olan Eloise, Günah Şehri tarafından bozulmuştu. Şeytanları oyun oynamak için ortaya çıkan bir adam tarafından lekelenmişti.

Çenem aşağıda, Las Vegas Bulvarı'na doğru ilerlerken bakışlarımı kaldırıma kilitledim. Sol taraf beni Bellagio çeşmesine götürecekti.

Sağa döndüm.

Bu sabah o fiskiyeyle yüzleşebilme şansım yoktu. Aklımda *uzaklaşmaktan* başka bir hedef olmadan, ellerimi ceplerime sokarak yürüdüm.

Blok blok, göğsümdeki baskının hafiflemesini bekledim. Egzersiz her zaman benim çıkış noktam olmuştu. Benim sığınağım. Ancak omuzlarımdaki gerginlik, midemdeki çukur, her adımda daha da büyüyor gibiydi.

İşte o zaman kafamı kaldırdım.

Ve yürüdüğüm bu yolun tanıdık olduğunu fark ettim. "Tanrı aşkına, Vale."

Sola dönüp fiskiyeye bakmalıydım. Görünüşe göre ayaklarım kendi aklını geliştirmişti. Ve bu sabah, dün geceki suç mahalline geri dönmek istediler.

Küçük, kare şeklindeki bina, genişleyen kumarhaneler ve devasa kuleler karşısında yersiz kalıyordu. Fazla çekiciydi. Fazla gerçekti. Başka bir yere aitti.

Ama bu da Vegas'ın cazibesinin bir başka parçasıydı. Bu şehir her şekle ve boyuta kucak açıyordu. Bir çift, hafta içi doksan dokuz dolarlık spesiyaller sunan bir şapelde, neon ışıklarının parıltısı altında Elvis tarafından evlendirilebilirdi. Ya da buraya gelebilirler.

Clover Şapeli.

Beyaz sıva duvarlar karmaşık vitray pencerelerle süslenmişti. Mavileri ve yeşilleri sabah ışığını yakalıyordu. Pirinç çanlı bir çan kulesi, sivri çatının tepesinde duruyordu. Zarif çiçekli sarmaşıklar yapıya tırmanıyordu.

Soluk ahşap kapılar, eşğin üzerine yapıştırılmış küçük bir dört yapraklı yoncayla işaretlenmişti. Montana'da kiraladığım evde, o noktada bir at nalı vardı.

Belki şansa inansaydım, belki şansım yaver gitseydi, bu sembollerin değerini bilirdim.

Şapel artık kapalıydı. Clover'ın kendisi de muhtemelen evindeydi ve dün gece ödediğim parayı yuvarlıyordu. Clover Şapeli'nde doksan dokuz dolarlık spesiyaller yapılmazdı, hele kapanışa dakikalar kala son dakikada gelenler için hiç yapılmazdı.

Ama onların ambiyansı için para ödediniz.

Açık tavanı dolduran morsalkım çiçekleri için para ödediniz. Işıltılı dallar, peri ışıkları, yeşillikler ve manolya çiçekleriyle dolu bir kameriyenin altında evlenmek isteyen konuklar için bir prim talep ettiler. Las Vegas'ta değil de şirin bir taşra kilisesinde, sevilen konuklarla çevrili bir ortamda evleniyormuşsunuz gibi hissetmenizi sağlayacak kısa, ahşap sıralarla kaplı koridor için.

Dünyadaki onca yer varken, neden bir daha buraya geleyim ki? Çirkin at.

Eloise'i buraya o çirkin at resmi hakkında bana anlattığı hikâye yüzünden getirmiştım.

Bu hikayeyle çok canlı bir resim yaratmıştı. Babasına istediği kartı verebilmek için bir taslağın üzerini boyayan öfkeli bir çocuk olarak. Onu, babasını memnun etmek için çırpınan ve etrafı parçalanmış doğum günü kartı denemeleriyle çevrili bir çocuk olarak hayal edebiliyordum. Sonra yine onu, gülümseyen ve mutlu, mükemmellik fikrine sırt çevirirken teni boyanın her tonuyla gölgelenmiş.

Dün gece onu bu yüzden buraya getirmiştım.

Çirkin, eksik, acı veren bir şeyi alıp güzel bir şeyle örtmek isteyen tek kişi o değildi.

"Güzel bir şapel, değil mi?" Pırıltılı pembe tasmayla bir chihuahua'yı gezdiren bir kadın yanlarından geçti. Gökkuşakğı rengindeki yanardöner siperliğı köpeğın tasmayla uyumluydu.

Başımı salladım, gitmesini bekledim. Sonra tekrar binaya odaklandım.

Çirkin bir at.

Canlı boyayla kaplanmış.

Evet, burası güzel bir şapeldi. En son gittiğimde öyle düşünmüştüm.

Bura

da. Las Vegas'ta ilk kez evlenmişim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Bayan?"

Kadının sesiyle irkildim. Kafamın içinde kaybolmuş, otelin maun resepsiyon bankosunda görünmez daireler çizerken, yaklaştığını duymamıştım.

Vegas'tan eve döndüğümünden beri, son üç gündür konuklar gizlice bana yaklaşıyordu.

"Özür dilerim." Ona parlak bir gülümseme verdim. "Eloise Inn'e hoş geldiniz.

Giriş mi yapıyorsun?"

"Evet." Başını salladı, sonra da rezervasyon sistemimize girmem için bana adını verdi.

Beş dakika sonra, yüzünde oda numarasının yazılı olduğu bir kâğıt zarfın içine sıkıştırılmış iki anahtar kartı uzattım.

"Asansör orada." Fuayeyi işaret ettim. "Sen odadasın 302. Asansörden indiğinizde sağa dönün, odanız koridorun sonunda. Bu öğleden sonra sizin için bir şey göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Gülümsedi ve lobiye göz gezdirdi. "Bu Quincy'ye ilk ziyaretim. Oteliniz çok hoş."

"Teşekkür ederim." Bu iltifat karşısında gülümsedim. "Bence de oldukça hoş. Kasabaya hoş geldiniz. Buraya arkadaşlarınızı mı yoksa ailenizi mi ziyarete geldiniz?"

"Kız kardeşim buraya yeni taşındı."

"Ah." Başımı salladım. Söz konusu kız kardeşle tanışmış mıydım?

Quincy küçük bir kasabaydı. Yerli halk söz konusu olduğunda, tanımadığım pek fazla yüz yoktu. Gerçi son zamanlarda bu durum değişmişti. Giderek daha fazla insan şehir hayatından kaçmak istiyordu ve benim memleketim batı Montana'nın engebeli arazisine sıkışmış kırsal bir mücevherdi.

"İyi eğlenceler," dedim misafire. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

El sallayarak asansöre doğru yöneldi.

Yanında, duvarlar saksıdaki yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplıydı. Minyatür ağaçlar, yılbaşı için eklediğimiz beyaz pırıltılı ışıklarla hâlâ süslüydü.

Tatiller. Işıkları söndürmek yapılacaklar listemdeydi ama henüz yapmamıştım. Çünkü küçük ışıltıları koridora biraz çekicilik katıyordu.

Montana'nın garip bir mevsimindeydik, ne tam kış ne de tam bahar. Ana Cadde'ye bakan cam pencerelerin ötesinde, kaldırımlarda taze bir kar tabakası vardı.

Büyük odanın bir tarafındaki geniş ocakta odun ateşi çıtırdıyordu. Kar bitene kadar ateşi yanık tutacaktım. Otelin lobisine verdiği hafif, dumanlı kokuyu seviyordum. Ve şömine rafı, kirişlere kadar yükselen taş sütun, ocağında yanan bir ateşle daha güzel görünüyordu.

Adını büyük büyük büyükannemden alan Eloise Inn, nesillerdir ailemize aitti. O benim adaşımdı. Belki de bu oteli, onun da sevdiğini hayal etmekten hoşlandığım kadar çok sevmem kaderdi.

En sevdiğim vanilyalı mum sehpanın üzerinde yanıyor, tatlılığı ateşin dumanına karışıyordu. Rahattı. Sıcaktı. Konukların otelin kapısından içeri girdiklerinde kendilerini kucaklanmış gibi hissetmelerini istiyordum.

Benim otelim. Sayılır.

Teknik olarak Eloise aileme aitti, her ne kadar yıllardır işletmecisi ben olsam da. Quincy'deki çoğu insan benim olduğunu düşünse de.

Henüz değil. Resmi olarak değil.

Annem ve babam yönetimi devralmaya hazır olduğumdan emin olmak istediler. Olgun olduğumdan. Bu sorumluluk seviyesini kaldırabilecek kapasitede olduğumdan.

Bir hafta önce, sorumluluk konusunda poster çocuğu olmak için gönüllü olurdum. Mantıklı olmak benim göbek adım bile olabilirdi.

Ama geçen hafta sonu Las Vegas'a uçmuştum. Ve bir hevesle evlendim.

"Aman Tanrım." Cumartesi gecesini her düşündüğümde fırlat.

Benim sorunum neydi? Bir daha asla içmeyecektim. Bu hayatımın en düşüncesiz, en pervasız kararıydı. "Ugh."

Yüzümü ellerimin arasına aldım.

Yirmi altı yaşındaydım. Ve bir yabancıyla evliydim.

Ailem çıldıracaktı.

Belki Jasper ve ben bunu bir sır olarak saklayabiliriz. Kimse gerçeği öğrenmeden evliliğimizi feshedebiliriz. Evliliği varoluştan silersiniz. O zaman

daha çok bir *hoppa* gibi olurdu. Eğer öğrendiklerinde geçersiz ve hükümsüzse, ailem çok kızamazdı, değil mi?

Pazar sabahı otelden gizlice kaçmak iyi bir fikir değildi. Jasper ve ben konuşmalıydık. En azından telefon numaralarımızı değiş tokuş etmeliydik.

Jasper Montana'ya dönmüş müydü? Geri dönecekti, değil mi? Çünkü yasal adı ve fiziksel adresi gibi bazı bilgilere ihtiyacım olacaktı.

Ve bir avukata ihtiyacım olacaktı. Avukatım yoktu.

Normal durumlarda babamı arardım. Bana kimi arayacağımı ve ne söyleyeceğimi söylerdi.

Bu sefer değil.

Bu evliliği gizli tutmak istiyorsam, Quincy dışında bir avukat bulmam gerekiyordu. Missoula iki saat uzaklıktaydı. Bu mesafe söylentilerin yayılmasını engellemeye yeter miydi? Avukat-müvekkil ayrıcalığına güvenmediğimden değil ama hayatım boyunca küçük bir kasabada yaşamıştım. Sırlar her zaman gün ışığına çıkmanın bir yolunu bulurdu.

Bir plan. Bir plana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kalemlikten bir kalem aldım ve daha önce karaladığım defterde yeni bir sayfaya geçtim.

1. Adım: Bir avukat bulun.

Hayır, bu birinci adım değildi. Kelimelerin üzerini karladım, karladım. Sonra bir sonraki satırdan başladım.

Adım 1: Jasper'ı bulun.

Eğer Quincy'ye döndüyse, belli ki benden kaçıyordu. Aldırdığımdan değil. Son birkaç gündür onunla yüzleşmeye, sarhoş halimin utancını yeniden yaşamaya hazır değildim.

Aşağılanma duygusu omurgamdan aşağı süzüldü ve beni utandırdı. Evlenmiştim.

Bir yabancıya.

İçinde. A. Tüp

üst.

"Neyim var benim?"

Cumartesi günkü felakette alkol önemli bir rol oynamıştı ama tek motivasyon kaynağı o değildi. Kendimi maceraya kaptırmıştım. Spontanlığa. O şapelin cazibesine.

Ve Jasper o kadar emindi ki. Bir kez bile tereddüt etmemişti.

O kiliseye girdiğinde, elini benim elime koymuştu ve kararlıydı. Ve o sert sesiyle evlilik cüzdanı istediğinde, bu dünyanın en iyi fikri gibi gelmişti.

O güzel pergolanın altında, salkım salkım çiçeklerle dolu bir tavanın altında dururken, kendimi bunun kader olduğuna ikna etmişim.

Aptal kader.

Aptal Eloise.

Sorun değildi. Bunu düzeltebilirdim. Artık Jasper'dan kaçmak yok. İşten sonra kocamı bulacaktım.

Talia, Stewart'lardan uzun süreli bir kulübe kiraladığından söz etmişti. Şehirde dört tane kiralık tatil evleri vardı. Bunlardan sadece biri kulübeydi. Bu da Jasper'ın Alderson Yolu'ndaki A-çerçeve de kaldığı anlamına geliyordu.

Talia'yı arayıp sormayacaktım. Eğer orada değilse, onu bulana kadar diğer kiralık evlere uğrayacaktım.

Adım 2: Jasper'dan kimseye söylememesini iste. Özellikle de Foster'a.

Kalemim kâğıdın üzerine bir şeyler karalarken kapılar açıldı. Annem ve babam lobiden içeri girerken kalbim boğazıma tırmandı.

"Merhaba," dedim çok parlak bir sesle, not defterini göz önünden kaldırdım. Sonra yüzlerinde herhangi bir kızgınlık belirtisi aradım.

Annem gülümsüyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi? Eğer Jasper'ı öğrenseydi, gözyaşlarına boğulurdu.

Babam lobiye göz gezdirdi, her şeyi anladı. Bu da normaldi. Eğer bana kızgın olsaydı, kaşlarını çatardı.

Vay be. Her şey yolundaydı. Bilmiyorlardı. Bilmeleri gerekmiyordu.

Jasper'ı bulurdum ve bu işi çözerdik. Bu evlilik bir anda biterdi. Silinirdi. Silinecekti. Hiç yaşanmamış bir olay.

"Merhaba tatlım." Annem resepsiyon masasının etrafında dönerek uzun sandalyemin yanında durdu. Saçımın bir tutamına dokundu. "Saçların bugün çok güzel görünüyor."

"Teşekkürler."

Son üç gündür uyumak imkânsızdı. Ne zaman dalsam Jasper'ın yüzünü görüyordum. Ya onu şapelde "evet" derken hayal ediyordum. Ya da onu yatakta içimde hareket ederken hayal ediyordum.

Dün gece bacaklarımın arasında öyle güçlü bir zonklamayla uyandım ki, buzdolabımı derinlemesine temizlemek için sabahın üçünde yataktan çıktım. Sonra duştan sonra saçlarımı kıvırmak için fazladan otuz dakika harcadım.

Bu gece, kaçınılmaz olarak şafaktan önce uyandığımda, evimin etrafındaki süpürgelikleri fırçalayacaktım. *Güzel zamanlardı.*

"Merhaba ufaklık." Babam tezgâhın önünde durdu, elini tezgâhın kenarında gezdirerek sanki bir konuğa kıymık batırabilecek kabarık bir tahta arıyordu. Ama her zamanki gibi pürüzsüzdü ve parıl parıl parlıyordu.

Parmak izlerini silmek için bu tezgâhı günde en az on kez temizlerdim. "Hey, baba. Bugün ne yapıyorsunuz?"

"Oh, sadece ayak işlerini yapıyordum," dedi. "Griffin'e Farm and Feed'den onun için birkaç şey alacağımı söyledim. Onu kasabaya gitmekten kurtarırdım."

"Bugün bebek bakıcılığı yapmayacak mısın?" Anneme sordum.

"Hayır." Suratını astı. Annem sık sık yeğenlerime bakardı. Üç çocuk, hepsi de iki yaşın altında. Bir gün izinli olduğu için sadece o hayal kırıklığına uğradı. "Winn'in geçen hafta sonu bir devriye vardiyasına bakması gerekti, o yüzden Emma ve Hudson'la geçirmek için bugün izin aldı. Memphis de bebekle bağ kurabilmeleri için Drake'i bugün evde tutmak istedi."

"Ah."

Memphis, kardeşim Knox'un karısı, yeni bir erkek bebek dünyaya getirmişti.

Harrison, babamın adı.

Sadece baldızım değil, aynı zamanda en sevdiğim çalışanımdı. Eloise'de temizlik işi için Quincy'ye taşınmıştı. Knox'la da böyle tanışmıştı.

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi hizmetçiydi ve bencilce, doğum izninden sonra geri gelmesini istiyordum. Ama kendimi de kandırmıyordum. Büyük ihtimalle evde çocuklarıyla kalacaktı.

"Burada işler nasıl gidiyor?" Babam sordu.

"Güzel. Meşgulüm." Memphis'in gidişiyle birlikte vardiyaları doldurmak için bazı personeli değiştirmek zorunda kalmıştık. Dün ben az çalıştığım için çamaşır yıkamış ve lobide genel temizlik yapmışım.

Burayı pırıl pırıl ve konukları gülümseyerek tutmak için ne gerekiyorsa.

"Konuşmak için bir dakikanız olduğunu umuyorduk." Annem bir bakışını

Bab

a. Midemin sıkışmasına neden olan bir bakış.

"Tamam," diye mırıldandım. Bu Jasper'la ilgili olamazdı.

İmkânı yok.

Ne olursa olsun, kalbim boğazıma tırmandı. "Ne hakkında?"

"Tabelayı asmak ister misin? Ofisine gidelim mi?"

Kapalı kapılar ardında bir konuşma mı? *Hay aksi.* "Um .

.."

"Burayı ziyaret edebiliriz, Anne." Babam omzunun üzerinden kontrol ederek yalnız olduğumuzu doğruladı.

Hava ciğerlerime doldu.

Masadaki bir tartışma başımın belada olmadığı anlamına geliyordu. Henüz değil.

Lobi boştu ve bugün giriş yapması gereken tüm konuklar çoktan gelmişti. Bu yüzden arada bir kesinti olsa da, büyük olasılıkla saat beşe kadar olaysız geçecekti. O saatlerde yerel halk Knox'un restoranı Knuckles'ta yemek yemeye gelirdi.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"İki şey." Babam birkaç parmağını kaldırdı. "Geçen gün bankaya uğramam gerekti ve Randy ile konuşuyordum."

Banka müdürü şehirde en sevdiğim kişi değildi. Ne zaman otele gelse, yanında kendini beğenmiş bir hava getirirdi.

"Bu yaz bankanın çalışanlarına vereceği takdir yemeği için ek binayı ayırmak istiyor."

"Harika."

Knox birkaç yıl önce mutfağı ve restoranı yenilediğinde, ailem etkinlikler için yandaki binayı satın almıştı. İlk projeksiyonlarda, ek binanın satın alındıktan beş yıl sonra kendini amorti etmesi planlanmıştı. Ancak binayı sadece düğün ve partilere sunmak yerine, çevredeki işletme ve kuruluşlara da reklamını yaptım. Daha geçen hafta, ek binada bir el sanatları sergisi düzenledik. Gelecek hafta sonu, Western Montana Country Dans Kulübü yıllık dans yarışması için burada olacaktı.

Babama "Randy takvime baksın, internet sitesinden rezervasyon yaptırabilir" dedim.

"Şey, sanırım denedi ve doğru noktayı bulamadı. Teknoloji konusunda pek bilgili biri değil."

Yine de bir bankayı yönetmeyi başardı mı? Randy'nin yardım edebilecek bir asistanı yok muydu?

"Onun için takvimin çıktısını alabilir misin?" Babam sordu.

Annex'in takvimini web sitesine koymamın tüm amacı, onu yazdırmayı ve ödemeleri takip etmeyi bırakabilmemdi. Ama her neyse. "Tabii. Almak için uğrayacak mı?"

"Bunu bankaya götürme şansınız var mı?"

Hayır, bunu bankaya götürüp Randy ile havadan sudan konuşmak istemedim çünkü sezgisel bir web sitesi kullanma zahmetine katlanamadı. Ama ben yapardım. "Yarın sabah ilk iş bunu yapacağım."

"Teşekkürler."

"Elbette." Zorla gülümsedim, başka bir şeye ihtiyaç duyacaklarından korkuyordum. "İkinci madde nedir?"

"Şey, sadece kontrol etmek ve çeyreğin nasıl gittiğini görmek istedik," dedi. "Vergileri gözden geçirmek için muhasebeciyle bir araya geldik. Geçen yıl otelde geçirdiğimiz en iyi yıldır."

"Oh." Göğsüm gururla kabardı. "Gerçekten mi?" "Seninle gurur duyuyoruz." Annem kolumu okşadı.

"Teşekkürler." Bu sözleri duymak rahatlatıcıydı, özellikle de onları kazanmak için ne kadar uğraştığımdan sonra.

Anne ve babamın onayını kazanmak için.

Restoran Knox'a aitken, otel tamamen aileme ait ayrı bir varlık olarak kurulmuştu. Fiziksel binayı kardeşimle paylaşmışlardı. Bir adresi paylaşan iki işletme bağımsız olarak işletiliyordu.

Eden ailesinin çiftliğinin yanı sıra, Eloise her zaman annem ve babamın en çok zamanını alan iş girişimi olmuştu. Annem oteli yönetirken babam her zaman çiftliğe odaklanmıştı. Ben üniversiteden mezun olduktan sonra dizginleri bana devredinceye kadar yıllarca burada çalışmıştı.

Bu iş için çok zaman harcamıştı. Emekliliklerinde istediği şey evde torunlarıyla birlikte olmaktı. Bu yüzden son yıllarını işlerini yoluna koymaya çalışarak geçirdiler. Babam hepimizin kendi ayaklarımız üzerinde durmamızı ve Eden işlerinin çocukları tarafından kontrol edilmesini istiyordu.

En büyük kardeşim Griffin artık çiftliği yönetiyordu. Griffin'in hayatının aşkı karısı Winn ve iki çocuğuydu. Ama arazi ikinci sıradaydı.

Knox da aynıydı. Memphis ve çocuklar her şeyden önce gelirdi. Ailesiyle birlikte olmadığı zamanlarda en mutlu olduğu yer mutfaktı ve en sevdikleri için yemek pişirirdi.

Lyla'nın kahve dükkanı vardı.

Talia mirasını tıp fakültesi masraflarını karşılamak ve bir ev satın almak için kullanmıştı. Quincy Memorial'da doktordu.

En küçük kardeşimiz Mateo pilottu ve Alaska'da uçak uçuruyordu. Hepimiz arasında, hala gezinen biri gibi görünüyordu. Hala kanatlarını buluyordu.

Ama Griffin Eden iftliği'nden ne kadar emindiyse, Knox Knuckles'a ne kadar bağlıysa, ben de Eloise'e o kadar bağlıydım.

Dünyadaki her şeyden çok, buranın *benim* otelim olmasını istiyordum.

Üniversiteye gitmiştim çünkü annem ve babam bize her zaman yüksek eğitimin önemli olduğunu öğretmişti. Ama on altı yaşımdan beri, lisede burada temizlikçi olarak çalışırken, bu oteli işletmek benim hayalimdi. Sonra müdür oldum.

Bir sonraki adımın mülkiyeti üstlenmek olacağını düşünmüştüm. Ama sonra Knox'a teklif ettiler.

Kısmen daha yaşlı olduğu için. Kısmen bir işi yönetme konusunda daha deneyimli ve zor zamanları hafifletmek için daha fazla parası olduğu için. Çoğunlukla da eski bir çalışanla zor bir duruma düştüğüm için.

Görünüşe göre, çok yumuşakmışım.

Çok nazıkmişim. Kalbimle önderlik ettim.

Her nasılsa, bu benim en büyük zayıflığım haline gelmişti. Beni hayallerimden alıkoyan engel.

Annem ve babamın bana nazık olmayı öğreten insanlar olduğunu düşünürsek ironik. Sevmeyi. Güvenmeyi. Ama görünüşe göre hayalim için, bu otel için, kişiliğim tamamen yanlıştı.

Ailemi severdim. Ailemi severdim. Ama bu?

Kalbimi parçalamıştı.

Oteli Knox'a vermek istediklerini öğrendiğimde yıkılmıştım. Destansı bir patlama olmuştu. Gözyaşları vardı. Histeri krizi geçirmiştım. İkisi de benden.

Neyse ki Knox onları geri çevirdi. Kendimi kanıtlamam için bana daha fazla zaman vermeleri konusunda onları ikna etmişti.

Gerçekten kendimi kanıtlamam gerekiyor muydu?

Annemle babamın burada fazla vakit geçirmemesinin bir nedeni vardı.

Benimle.

İşimi ciddiye aldığım için bu otel otomatik pilota çalışıyordu.

Kat hizmetlerinden bakıma ve misafir hizmetlerine kadar, bu otelin denetlemediğim tek bir yönü bile yoktu. Misafirler için bıraktığımız pelüş terliklerden asansörün saksıdaki yaprak dökmeyen bitkilerindeki parıldayan ışıklara kadar, The Eloise'de yaşadım ve nefes aldım.

Yine de her ne sebeple olursa olsun, bu yeterli değildi. Ailem kardeşlerime çok güvenirdi. Mateo'ya bile. Ama kardeşlerim anne ve babamın bu yönünü görmediler. Üstüne titreyen. Mikro yönetim.

Yine de annem ve babamın gurur duyduklarını söylemeleri güzeldi.

"Sadece son zamanlarda yaptığınız değişikliklerin farkına varmak istedik," dedi babam. "Belki de mülkiyeti devretme konusunu konuşmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Ciddi misin? Uzandım ve kendi bacağımı çimdikledim. Bu gerçekten oluyor muydu? Sonunda mı?

"Knox'un oteli devralması konusunda sana geldiğimizde, hazır olmadığını söylemiştik," dedi annem.

Ahh. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. O konuşmanın her kelimesini hatırlıyordum.

"Ve şimdi öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona sordum. "Evet, öyle düşünüyoruz."

Vay canına. Kahretsin. Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu.

"Ne zaman bir çalışanla ilgili bir sorun yaşansa, bunu mükemmel bir şekilde hallettiniz," dedi babam. "Misafir sayısı tarihin en yüksek seviyesinde."

Benden önce bu sayının kaydını bile tutmamışlar. Ama ben size son üç yıldır yılın her günü kaç misafir ağırladığımızı söyleyebilirim.

"Ve son zamanlarda adımızın geçtiği dergiler ve turist blogları." Annemin gülümsemesi bulaşıcıydı. "Bu harika bir şey."

"Teşekkürler."

Glacier Ulusal Parkı'na seyahat eden turistler için Quincy popüler bir turist durağıydı. Yaz aylarında tamamen doluyduk. Aynı şey tatillerde de geçerliydi. Bu yüzden The Eloise için daha sakın aylarımızda odaları dolduracak basın haberleri toplamak için çok çalıştım. Bahar tatili. Av sezonu. Şükran Günü. Hâlâ durgun zamanlar olsa da, yoğun olmayan sezonlarımız gittikçe daha da yoğunlaşıyordu.

"Otel mali açıdan geliyor," dedi babam. "Ne kadar sorumluluk sahibi olabileceğini bize gerçekten gösterdin."

Sorumluluk sahibi. Bu kelime kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Sorumluluk sahibi, yirmi altı yaşındaki kadınlar Las Vegas'ta sarhoş bir hevesle evlenmezler.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Jasper'ı öğrendikleri an otelime veda edebilirdim.

Belki de onlara söylemeliyim. Ortaya çıksın. Özür dileyip düzelteceğime söz vermeliyim.

"Bu hemen olmayacak," dedi babam. "Ancak bu ivme devam ettiği sürece, yılsonuna kadar resmi olarak çekilmeyi düşünüyoruz."

yılın."

Ağzımı açtım ama konuşamadım. "Onu şok ettik Anne," diye alay etti babam.

Annem güldü ve elini koluma koydu. "Buraya gözün gibi bakacağını bilmek çok rahatlatıcı. Biz gittikten sonra da buranın sorumluluğunun sende olacağını bilmek."

Sorumluluk sahibi. İşte yine o kelime.

Söyle onlara. Hemen şimdi söyle.

"İhtiyacım var-" Kelimeler boğazımda öyle bir düğümlendi ki öksürdüm. "İyi misin?" Annem elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Başımı salladım, zorlukla yutkundum ve hayatım boyunca kurduğum hayali sona erdirecek itirafı boğulurcasına söyledim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Babam gülümsedi, mavi gözleri yumuşadı. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum." Kalbim burkuldu.

Onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Onları tamamen hayal kırıklığına uğratacaktım.

Beni çok hayal kırıklığına uğratacaklardı. Tıpkı davada olduğu gibi.

"Saçımdan çekileceğiz." Annem bana hızlıca sarıldı, sonra tezgâhın etrafında döndü. "Akşam yemeği için patates çorbası yapıyorum. Bize katılmak ister misin?"

Patates çorbası favorisiydi. "Planlarım var. Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere." Babasının elini sıktı, parmaklarını birbirine geçirdi, sonra el sallayarak vedalaşırken kapıya yöneldiler.

Gözden kayboldukları anda tezgâhın üzerine yığıldım ve başımı yüzeye vurdum. "Nasıl bu kadar *aptal olabildim*?"

Jasper'la neden evlenmişim? Neden mi?

Elbette, beni cesaretlendirmişti. Ve evet, spontane bir şey yapmak benim fikrimdi. Dövme daha iyi olurdu. Neden birbirimize uyan dövmeler yaptırmamıştık ki? Jasper'ın adını tenime yazdırdığım için bu evlilikten daha az pişman olacağım kesindi.

"Bunu düzeltmeliyim." Doğrudum ve sandalyemden fırlayarak telefonuma ve çantama atladım.

Bir sır. Tek çözüm buydu.

Eğer bu oteli istiyorsam, ailemden kimse gerçeği öğrenmemeliydi. Bu da Jasper'a gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Hemen. O Foster'a söylemeden önce. Foster Talia'ya söylemeden önce. Talia Lyla'ya, Lyla da Eden soyadını taşıyan herkese acele evliliğimi anlatmadan önce.

Resepsiyon görevlisinin kısa bir mola vermesi gerektiğinde

kullandığımız bankonun üzerindeki işareti kaldırdım. Sonra asansöre koştum, asansörün düğmesine bastım.

dördüncü ve en üst katta.

Brittany bugün odaları temizliyordu ama son zamanlarda masayı yönetmek için eğitim alıyordu.

Onu en büyük odayı süpürürken buldum, bugünün temizliğini neredeyse bitirmişti. "Hey, bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Acil bir işim çıktı. Bir saatliğine resepsiyona bakabilir misin?"

"Elbette." Başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. "Evet," diye yalan söyledim. "Yakında döneceğim."

Elimde anahtarlarımla, asansörü bekleyemeyecek kadar endişeli bir şekilde aceleyle merdiven boşluğuna yöneldim. Sonra koşarak birinci kata çıktım, lobiden hızla geçerek dışarı çıktım ve eve doğru yürümeye başladım.

Gah. Neden bugün işe arabayla gitmedim ki? Evim sadece iki blok ötedeydi, su ısıtıcısının da fırın kadar şüpheli olmasına rağmen kiralamamın bir nedeni de buydu. Ama kaldırımlar yeni yağan kar yüzünden kaygandı ve beni koşmak yerine yürümeye zorluyordu.

Oraya varır varmaz doğruca garaja gittim ve gri Subaru'ma bindim. Sonra Alderson Yolu'na doğru hızla kasabayı geçtim.

Alderson şehrin dış mahallelerindeydi ve yolların çoğu asfaltsızdı. Yüksek yaprak dökmeyen ağaç sıralarının yanından hızla geçerken lastiklerim çakılların üzerinde çıtırdıyordu. Gövdelerinin ötesinde, sonunda Quincy'nin bir tarafında doğal bir sınır görevi gören Clark Fork Nehri'ne akan bir dere vardı.

Buradaki mülkler tenhaydı, evlerin çoğu büyüktü ve sahiplerine biraz mahremiyet sağlamak için yoldan uzakta inşa edilmişti. A çerçevesine giden sapak son sıradaydı ve posta kutusuna ulaştığımda, dar araba yolundan aşağı yuvarlanmak için yavaşladım.

Gümüş rengi bir Yukon kulübenin önüne park edilmişti. Evin içinde, pencerelerin arkasındaki ışıklar altın renginde parlıyordu. Ön verandada, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, Jasper duruyordu.

Kalbim parçalandı.

Jasper kıpırdamadan duruyordu, koyu renk gözleri okunmuyordu. Cumartesi günü olduğu kadar muhteşemdi. Karmakarışık siyah saçları. Kirli sakalla tozlanmış taş gibi çene. Yumuşak dudaklar ve günah işlemek için yaratılmış bir vücut. Bu sabah beni uyandıran içimdeki sızı yeniden alevlendi.

Hayatımda hiç seks bu kadar iyi olmamıştı. Beni iki, hayır, üç kez boşaltmıştı. Lyla'nın bizim tarafımızda seks yaptığımızı duymamış olması

bir mucizeydi. Çünkü o adam bana çığlık attırmıştı.

Cipinin yanına park ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi. Güçlendirici bir nefes aldım ve arabamdan inerek verandanın merdivenlerinin dibine doğru yürüdüm.

Burada bir şey yok.

"Merhaba kocacığım."

Jasper'ın çenesi sıkıştı. Bu sıkışma iyi bir şey olmalıydı. Jasper'ın unvanı elinde tutmak istemediğinin bir işareti.

"Peki... bu evlilik hakkında."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Evlilik.

Bu kelime çok etkili oldu.

Eloise basamakların dibinde durmuş, o çarpıcı mavi gözleriyle bana bakıyordu. Öğleden sonra ışığını yakalamışlardı ve başımızın üzerindeki gökyüzü kadar canlı bir şekilde parlıyorlardı.

Koyu renk bir kot pantolon ve balıkçı yaka bir kazak giymişti. Sıcak görünüyordu. Rahat ama şık. Güzeldi.

Çok güzel.

Eloise ile ablaları arasında bazı benzerlikler vardı. Uzun, siyah saçlar. Pembe dudaklar ve ağızlarının şekli.

Ancak Eloise'in kardeşleriyle arasındaki yaş farkıyla hiçbir ilgisi olmayan genç bir görünümü vardı. Sadece kendisiydi. Coşkuluydu. Enerji. O güzel gözlerinden yayılan bir kıvılcım.

Karım.

İnledim. "Ne boktan bir karmaşa."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "İçeri girelim mi?"

"Evet." Bugün hava soğuktu. Kış Montana'yı etkisi altına almıştı ve gevşeme belirtisi de göstermiyordu. Quincy'den ayrıldığımda, bu acımasız sıcaklıkları özlemeyecektim.

Uçağım bu öğleden sonra Missoula'ya indiğinde, hava beni beklediğim kadar rahatsız etmemişti. Ya kara alışmaya başlamıştım ya da yaptıklarımın aptallığını düşünmek beni hissizleştirmişti.

Eloise verandada yanımda durdu, her şeyi anlamak için etrafına bakındı. içinde.

A-çerçevesinin iki katı vardı. Sundurma

Ön tarafta. Üstümüzde, çatı katındaki yatak odasından uzanan bir balkon vardı.

Ocak ayında Montana'ya geldiğimde, ev sahipleri şömine için etkileyici bir odun yığını oluşturmuşlardı. Buraya geldiğimden beri yığınlar azalmıştı ama umarım beni idare edecek kadar kalmıştır.

Kaldığım süre boyunca. Kütükler verandanın korkuluklarına yaslanmış, ortadaki merdivenleri destekliyordu.

A-çerçevesi daha önce gördüklerime benzemiyordu. Ön tarafta üçgen çerçeveyi dolduran devasa pencereler yoktu. Bunun yerine, bu pencereler kulübenin arka tarafındaydı ve manzaraya bakıyordu.

Yeşil teneke çatı çevredeki ağaçlarla uyumluydu. Ahşap çatalı dış cephe kaplaması toprak rengi orman zeminiyle aynı renkteydi. Ön kapı paslanmış metal rengi olan koyu turuncu-kırmızıya boyanmamış olsaydı neredeyse kamufle edilmiş olacaktı.

O kırmızı renk uymamalıydı, o kadar şatafatlı bir renk değil, ama o kapının başka bir tonda olduğunu hayal edemezdin.

"Şirin bir kulübe," dedi Eloise. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Stewart'ın diğer mülklerinden bazılarını görmüştüm ama bunu görmemişim. Hoşuma gitti."

"Nerede kaldığımı nereden biliyordun? Talia'ya sormadın, değil mi?" *Kahretsin.* Talia bizi biliyorsa, Foster da biliyordu. Ve bu, yapmaya hazır olduğum bir konuşma değildi.

"Hayır. Tanrım hayır." Eloise başını salladı. "Talia bir süre önce Stewart'lardan bir kulübe kiraladığınızdan bahsetmişti. Diğer tatil evleri de kasabada."

"Ah."

"Küçük bir kasaba." Omuz silkti. "Quincy'de mahremiyetin farklı bir anlamı var."

"Bunu öğreniyorum." Akşam yemeği yemek ya da Eden Coffee'den bir pasta almak için şehir merkezine her gittiğimde, biri bana el sallıyor ve ismimle sesleniyordu. Daha önce tanışmadığım biri.

Garipti. Kötü sayılmazdı. Tam olarak iyi de değildi.

"Aslında burada olmamın sebebi de bu." Ön kapıya doğru bir el salladı. "Gidelim mi?"

"Evet." Kapıya doğru yürüdüm ve açık tuttum.

Yanımdan hızla geçip gitti, parfümü burnuma doldu. Vanilya ve baharat. Çiçeksi tonlar ve biraz da duman, sanki şöminenin yanındaymış gibi. Kombinasyon ince ama çekiciydi. Üç gündür düşünmeden edemediğim bir kokuydu.

"Ne zaman döndün?" diye sordu, bakışları içeride gezinirken.

"Yaklaşık on beş dakika önce." Çantamı aldım ve hemen ateş yakmaya gittim. Ateşi yaktıktan sonra verandaya çıktım.

daha sonra kullanmak üzere daha fazla odun taşıyacaktım. "Oh. Güzel." Döneli uzun zaman olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

Beni kulübeye kadar takip etmesi için çenemi salladım.

Mutfak evin ön tarafında, küçük bir yemek köşesinin karşısında yer alıyordu. Oturma odasına, açık tavana ve araziye bakan büyük pencerelere doğru yöneldim. Şömine çıtırdıyor, sıcaklığı yavaş yavaş soğuğu kovalıyordu.

Kulübede kalorifer vardı ama evde olduğum her an ateş yakıyordum.

Eloise bir daire çizerek döndü ve çatı katına çıkan dairesel demir merdivenden çamaşır odasının yanındaki açık banyo kapısına kadar her şeyi içine çekti.

A-frame küçüktü. Samimi. Çatı katı ve bir başka küçük yatak odasıyla birlikte bana geniş bir alan sunuyordu.

Yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve eski bir havası vardı. Duvarlar dilli ve oluklu tahtalarla kaplıydı. Bal rengi, zeminden sivri çatıya kadar uzanan devasa kirişlerle uyumluydu. Mobilyalar dokulu döşeme ve deri karışımıydı, bazı parçalar diğerlerinden daha yeniydi.

Süslü bir şey yok. Her şey rahat. Birkaç aylığına kiralık bir eve ihtiyacı olan bir adam için biçilmiş kaftan.

Montana sadece geçici bir duraktı.

Foster buraya kalıcı olarak taşınmıştı ama ben sadece onu dövüş boyunca eğitecek kadar kalmayı planlamıştım. Sonra ya Vegas'a dönecektim. Ya da yeni bir yer bulurdum. Eğer Foster emekli olmazsa, seyahat etmeyi planlıyordum. Gidip gelmeyi. Eğer bırakırsa, o zaman seçeneklerim vardı.

Vegas'taki evim beni bekliyordu. Geri dönecektim. Ya da dönmezdim.

Ama önce . . .

Eloise.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Benden başka her yere baktı.

Çok konuşan, aklından geçen her düşünceyi dile getiren kadına ne olmuştu? Belki o da benim gibi ne söyleyeceğini şaşırmıştı.

"Özür dilerim." Bu, başlamak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyordu.

"Cumartesi günü işler biraz kontrolden çıktı." Yanaklarına renk geldi.

"Ben de üzgünüm."

"Bu benim hatam."

Üç gün boyunca Cumartesi gününün her anını tekrar tekrar yaşadım ve hala tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Ama her saniyesini hatırlıyordum. Çeşmeden şapele kadar. Onun görüntüsü

Altımda, saçları ipeksi teller halinde beyaz bir yastığın üzerine yayılmış, ağzı kendinden geçmiş bir halde beynime kazındı.

Kasıklarım kan hücum etti. Lanet olsun. Bu da son üç gündür sürekli oluyordu. Eloise'i düşünüp de sertleşmemek mümkün değil gibiydi. Kaşlarımı çattım, kendime kızdım ve bakışlarımı pencerelere yönelttim.

"Yine de bunu iptal ettirmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Soru yok. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Vay be. Tanrı'ya şükür." Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. "Sadece kontrol ediyordum."

Evliliğin iptali tek seçenektir. Peki onun rahatlaması beni neden bu kadar rahatsız etti?

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru döndüm. "İyi bir avukatım var. Ona ulaşabilir ve süreci başlatabilirim."

"Tamam. Açıkçası bunu daha önce hiç yapmadım." Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Kendime bir avukat tutmalı mıyım?" diye sordu. "Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse."

"Olabilir. Bilmiyorum." Alt dudağını dişlerinin arasına alarak bir süre düşündü. "Sana haber veririm."

"Tamam." Başımı salladım. "Bana telefon numaranı versen iyi olur."

"Tamam." Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve ben numaramı söyleyene kadar bekledi.

Bir an sonra, benimki mutfak adasının üzerinde durduğu yerden çınladı.

"Başka bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır, evet." Bana abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Bazı şeyler oluyor. İyi şeyler, umarım. Ama bu biraz sorumsuzca oldu. Ve bunu bir sır olarak saklayabilirsek harika olur."

"Bir sır." Bu benim de aklıma gelmemiş değildi. Ama tıpkı onun rahatlaması gibi, bu da yaktı.

"Evet, bunun mümkün olduğunca sessiz olmasını istiyorum. Özellikle de ailemden."

"Yani benden Foster'a söylemememi istiyorsun."

"Kesinlikle." Tekrar iç çekti, yine o rahatsız edici rahatlama. "En iyi arkadaşşıma yalan söylemek için."

Bakışlarında bir panik parıltısı belirdi, sonra ellerini birbirine kenetledi ve yalvarırcasına sallayarak, "Lütfen Jasper. Ailem bu konuda çıldıracak. Ve tüm geleceğim burada dengede duruyor."

Bu biraz melodramatikti. Ya da öyle olmalıydı, ama yüzünde samimiyetten başka bir şey yoktu. Ve çaresizlik. "Bunu sonsuza dek saklayamayız, Eloise."

"Sonsuza kadar değil. Sadece feshedilene kadar. Bir karmaşayı çözme sürecindeyken bir izleyici kitlesine sahip olmaktansa, insanlara her şeyi berbat ettiğimizi ve düzelttiğimizi söylemeyi tercih ederim, anlıyor musunuz?"

Dişlerim sıkılırken çenemdeki bir kas esnedi.

"Yani, bu bir evet mi? Bunu bir sır olarak saklayacak mısınız?"

Lanet olsun. Yalan söylemekten gerçekten nefret ederdim. Ve Foster'a söylememek, ihmal ederek yalan söylemek gibi geliyordu. Ama belki de haklıydı. Belki de bu *evliliği* duyurmadan önce en azından fesih işlemlerini başlatmak daha iyi olurdu.

Tabii fesih alamazsak ve bu iş tam bir karmaşaya dönüşmezse. O baş ağrısını başka bir güne saklıyorum.

"İyi," diye kestirip attım.

"Teşekkür ederim. Tamam, uh ..." Eloise omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Ben yolunuzdan çekileyim. İşe dönmem gerekiyor. Avukatınızdan haber aldığınızda beni arayın."

O uzaklaşırken bakışlarım kışına kaydı, ince kıvrımlarını ve o çok seksi bacaklarının uzun çizgisini inceledim.

Vücudumun tepkisi anında oldu. Damarlarıma sıcaklık doldu. Eloise hakkında fantezi kurmamın bana bir faydası olmayacaktı. Yine de gözlerimi ayıramıyordum.

Kapıdan çıktı, merdivenlerden aşağı koşarken saçlarındaki geniş bukleler zıplıyordu. Arabasının kapısı çarparak kapandı ve birkaç dakika sonra tekerleklerinin çakıllar üzerindeki sesi kayboldu ve beni sessizlik içinde yalnız bıraktı.

"Evlilik." Kelimeyi çiğnedim ve tükürdüm. Gizli bir evlilik.

Foster bunun için beni dövecekti.

Yıllardır arkadaştık. En iyi arkadaştık. Vegas'ta onun antrenman yaptığı spor salonuna gitmeye başladığımda tanışmıştık. İkimiz anında kaynaşmıştık. Daha güçlü bir antrenöre ihtiyacı vardı, onu sınırlarının ötesine itecek birine. O da bana meydan okudu.

Onun kariyeri bana bir amaç vermişti. Onun galibiyetleri benimdi. Başarısızlıkları da öyle.

Eğer emekli olursa, bu ikimiz için de bir dönemin sonu olur. Sırada ne var? "Evliliğimi iptal ettirene kadar hiçbir şey yapamam." Ya da

boşanana kadar.

Yumruklarımı sıktım, içimde bir hayal kırıklığı uğultusu vardı.
Cilt.

Berbat. Beceriksizlerden nefret ederdim.

Normalde Foster'la ringde birkaç saat geçirip yumruklar ve tekmeler, hayal kırıklığı geçene kadar dövüşmek. Ama onu arasaydım, neden kızgın olduğumu bilmek isterdi. Konuşmak isterdi.

Ve ben sadece lanet çenemi kapalı tutmayı kabul etmişim.

Ben de açılması gereken bavulları ve yıkanması gereken çamaşırları görmezden gelerek merdivenlere yöneldim.

Kot pantolonumu ve botlarımı çıkarıp onları eşofman ve tenis ayakkabıları ile değiştirdim. Kulaklıklarımı takıp yüksek sesle müzik dinleyerek dışarı çıktım ve koşmaya başladım. Alderson Yolu'nun sonuna geldiğimde telefonum çaldı, zil sesi müziği bastırdı.

Foster'ın metnini okurken koşmaya devam ettim.

Eve varabildin mi?

Hızlı bir cevap yazdım. *Evet.*

Seni uçağımıza alamadıkları için üzgünüm. Evet, çok kötü.

Foster ve Talia da bugün Montana'ya dönmüşlerdi. Ona planladığımdan daha erken döneceğimi söylediğimde, onlara katılabileceğimi umarak bana seyahat programlarını göndermişti.

Ama Foster'ı henüz görmek istemediğim için sonraki seçeneği tercih etmişim. Eloise'le konuşmadan önce olmazdı. Belki de gerçeği kendime saklamanın zor olacağını bildiğim için.

Bir sır mı? Bunu ondan nasıl saklayabilirdim ki?

Foster'ın benim hakkımda bilmediği şeyler vardı. Bir kez evlendiğimi biliyordu ama bu detayları paylaşmamışım.

Kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Sam'den başka kimse.

Ama bu tamamen farklıydı. Eloise çok geçmeden onun baldızı olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu bizi kanunen kardeş yapıyordu.

Ayaklarım durdu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Koşmaktan değil, gerçeklerden.

Kahretsin, çok kızacaktı. Bunun arkadaşlığımızı bitirme ihtimali vardı.

"Lanet olsun." Eğildim, yolun kenarından bir taş aldım ve olabildiğince sert bir şekilde ormana fırlattım. Gürültüyle bir ağaca çarptı, sonra

boğuk bir gümbürtüyle düştü.

Foster bu dünyada tüm kalbimle güvendiğim tek insandı. Bana en çirkin gerçeklerini anlatarak bunu hak etmişti.

Bana Talia ile olan geçmişinden bahsetmişti. Yıllar önce yaptığı hataları. Onun kalbini geri kazanmak için çaresizliğini. Onun aşkı için her şeyden vazgeçme isteğini.

Talia'yla birbirimizi pek iyi tanı mıyorduk ama geçmişin peşini bırakmaya, Foster'ı affetmeye istekli olması, pek çok insanda bu kadar güçlü bir karakter olmadığını gösteriyordu.

İkisi de bana güvenmişti.

Ve ben de onlara böyle mi karşılık verdim? Gizli bir evlilikle mi? Gizli bir fesihle mi?

Bu yanlıştı.

Eloise yalvarmıştı ama kabul etmemeliydim. Bir sır sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Etrafımda döndüm ve A-çerçevesine doğru koştum. Verandaya ulaştığımda koşudan arınmak için doğruca duşa girdim. Sonra mutfak tezgâhından anahtarlarımı aldım ve kasabaya doğru sürerek Main'de boş bir alana park ettim.

Quincy, Montana'da pek bir şey yoktu. Sanırım çoğu kişi için cazibesi de buydu. Bu küçük kasabanın sadeliğini mi sevdiğime, yoksa sürekli huzursuzluk hissetmemin sebebinin bu mu olduğuna karar verememiştim.

Şehir merkezi düzenli olarak takıldığım bir yer haline gelmişti. Birçok öğleden sonrayı bloklar arasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek, vitrinlere ve ofis pencerelerine bakarak geçirmiştim. En az iki kez yemek yemediğim bir restoran yoktu.

Ve tüm bunların ortasında, görünürdeki en yüksek bina olan Eloise duruyordu.

Inn.

Otele doğru yürüdüm, tam lobinin kapılarını açmak üzereydim ki Camda güzel bir yüz belirdi.

"Oh." Dışarı çıkarken Eloise'in gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Uh, efendim." "Efendim mi?" Ne oluyor lan?

Eloise yutkundu. Sonra ben ona bu gizli fikri tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini söyleyemeden, yanımdan geçip hızla uzaklaştı.

Kaldırımında adeta uçarak ilerledi, köşeye ulaştı ve karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktı.

"Ne oluyor lan?"

Gerçekten de ben isimsiz bir yabancıymışım gibi mi davranacaktı?
Günler önce onun içinde olmadığımı mı?

"Hayatta olmaz." Hışım ile otelden çıktım ve caddenin karşısına kadar onu takip ettim.

Başı eğik, çenesi kıvrık ve elleri kazağının kenarlarını çekiştirerek yürüyor, kazağı parmaklarını örtmek ve sıcak tutmak için kullanıyordu.

Ceketimi unutmuştum. Bu uzun kollu tişört soğuk için fazla inceydi ama kanım bir cehennem gibiydi ve her adımda daha da ısınıyordu.

Eloise, Main'den uzaklaşıp bir sokağın aşağısına, bir yerleşim bölgesine yöneldi. Bir bloğun sonuna vardık ve o ilerlemeye devam etti.

Ben de öyle.

Kötü olanı silmesi gerekiyordu. Çirkin bir çizimin üzerinde güzel bir resim olması gerekiyordu. Bu mu? Hiç yardımcı olmuyor.

Eski eşlerim söz konusu olduğunda iki sefil deneyime ihtiyacım yoktu.

İkinci bloğun başlangıcında, uzun adımlarım aramızdaki farkı kapatmıştı. Onu bir metre geriden takip ediyordum.

Arkasında olduğumu duydu ve omzunun üzerinden baktı, o mavi gözleri kısıldı. Ama yürümeyi bırakmadı.

Ben de öyle.

"Jasper," diye tısladı ve bana ters ters baktı. "İnsanlar bizi görecek."

"Kim görecek?" Ellerimi uzatıp ıssız sokağa baktım. Bir tane bile Ruh onların bahçesindeydi. Hava çok soğuktu. Ve kimse de
g e ç m e m i ş t i .

Kaşlarını çattı, yüzünü öne çevirdi ve yürümeye devam etti.

"En azından beni gördüğünde kaçmayabilirsin." Ya da bana *efendim* diyebilirsin. "Bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiştik."

"Yani artık senin için bir yabancı mıyım?"

Ana kaldırımından bir yürüyüş yoluna saparken nefesi bir bulut gibi kabarak ofladı. O kadar hızlı yön değiştirmişti ki yanından geçip gitmişim ve onu takip etmek için arkamı dönüp kot mavisi dış cephesi ve beyaz kapısı olan küçük, tek katlı bir eve gitmek zorunda kalmıştım.

Eloise merdiven sahanlığında durdu, eğilerek karşılama paspasının köşesini kaldırdı ve bir anahtar çıkardı.

"Ev anahtarını saklamak için iyi bir yer değil," dedim.

"Kim saklıyor bunu?" Kilidin içine kaydırıldı. "Burası tam da bıraktığım yer."

o."

Gözlerimi kırptım. "Evinin anahtarını herkesin bulması için dışarıda mı bırakıyorsun? Şaka yapıyorsun."

Cevap vermedi. Evin içine girdi, bitişikteki oturma odasına doğru yürümeden önce telefonunu girişteki küçük masanın üzerine bıraktı.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve takip ettim.

Döndü, elleri havada çırpınıyordu. "Neden beni buraya kadar takip ettin?"

Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek üzereydim. Bunu Foster'dan saklayamayacağımı. Ama fırsatım olmadı.

"Beni öylece takip edemezsin." Aramızda bir el salladı. "İnsanlar bizi görürse, anlarlar. Ailem öğrenirse her şeyimi kaybederim. Sorumluluk sahibi olmadığımı düşünürler. Değişmediğimi düşünürler. Eloise konusunda bana güvenilemeyeceğini düşünürler. İşte o zaman. Puf. Zaten bana vermek istemediler. Zaten Knox'a vermeye çalıştılar ve istemediğini söylemese muhtemelen vereceklerdi çünkü evet, belki o zaman buna hazır değildim ve belki de çalışanlarla çok yakın olduğum konusunda haklıydılar ama iyi bir yıl oldu ve cidden, bu her şeyi mahvedecek."

Biraz hava yuttu. Sonra volta atmaya başladı.

Konuşma mı? Hiç durmadı. Anlaşılan karımın saçmalamak için sarhoş olmasına gerek yokmuş.

Yeniden Vegas'ta olmak gibiydi. Onu izledim, donup kalmıştım ve başka bir yere bakamıyordum.

Başka bir adam evine göz atmış olabilirdi. Bir seri katilin, o isteyken eve girmek için pek de gizli olmayan anahtarını kullanmadığından emin olmuştur.

Ama ben sadece baktım.

"Biz neden evlendik?" Elleri parlak saçlarına daldı. "Sadece seks yapabiliydik. Ben kesinlikle seks yapardım. Çok fazla seks. Çünkü iyi bir seksti. Yani, seks yapmaya devam edebilirdik. Ama bu mu? Ailem-"

"Eloise." Aramızdaki mesafeyi kapattım, gözlerim onunkileri aradı. Omuzları çöktü. "Onlara sorumlu olduğumu göstermeliyim."

Onun ağzından çıkan bu kelimedenden nasıl da nefret ediyordum. Başkalarının beklentileri tarafından tuzağa düşürülemeyecek kadar özgür, saf bir kalbi vardı.

"Sorumluluğun canı cehenneme."

"Jasper." Kaşlarını çattı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kaşlarımı çatmam hoşuma gitmedi. Bu yüzden dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım ve öptüm.

İnledi, vücudu sertleşti.

Hayır, bu doğru değildi. Cumartesi gününün en güzel yanı benim için erimesiydi. Bu yüzden ağzına doğru fısıldayacak kadar geri çekildim. "Rahatla."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

Bir an sürdü ama gözleri kapandı. Gerginlik bedeninden süzüldü. Dudaklarının kenarını yaladığımda inledi. Ve bu sefer onu öptüğümde, içine girmeme izin verdi.

Kahretsin, ama tadı güzeldi. Cumartesiden daha iyiydi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Seks de daha iyi olur mu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Jasper'ın dili, ağzımın kenarına bir öpücük kondurarak çekilmeden önce tembel bir girdapla benimkine doğru kaydı. Yumuşak. Tatlı. Sonra kazağı, nefesimi kesecek kadar hızlı bir şekilde bedenimden sıyırdı.

Yağmacı bir öpücükle yuttu, sonra ağzımı yalayıp yuttu. Avuç içleri tenimde düzleşti, bastırdı ve itti, hareketleri kaba ve ateşliydi.

Bir an yavaştı. Bir sonraki, çılgın.

Jasper başımı döndürdü. Tıpkı Cumartesi günü yaptığı gibi. Tempoyu o belirliyordu ve ona ayak uydurmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Bir sonraki hamlesini tahmin etmek mümkün değildi. Zihnimin dağılması ya da Jasper'dan başka bir şey düşünmem için hiç şansım yoktu.

Vücudum, beynim, sürekli bir beklenti içindeydi, kenarda asılı duruyor, bekliyor, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyordu.

Daha önce hiçbir erkek seks sırasında bana bu kadar hükmetmemişti. Muhtemelen bu yüzden hiçbir erkek beni Jasper kadar sert, hızlı boşaltamamıştı. Sanki hayattaki tek amacı zevk vermekmiş gibi sevişiyordu.

"Jasper." Ağzı nabzıma doğru inip boğazımın çukuruna doğru ıslak bir iz bırakarak emip yalarken parmaklarım saçlarına gömüldü. Çıplak tenimde ürperti patlak verdi.

Göğsümü avuçladı, tüm kıvrım yetenekli ellerinin avuç içine sığdı.

Nazik bir okşamaydı. Başparmağı sütyenimin dantelinin arasından meme ucumu izledi. Sonra şimşek hızında bir çekişle sütyenimi aşağı çekti ve aynı başparmağı çakıllı meme ucuma bir fiske vurdu.

Sonra çimdik geldi.

"Ah." Tısladım, dokunuşuna doğru eğildim.

Ağzı parmaklarının yerini aldı ve göğsümün tepe noktasını dudaklarının arasından geçirdi. Dili düzleşti. Dişleri tenimi sıyırdığında, içimde yeni bir arzu dalgası birikti.

"Evet," diye inledim, dokunuşa doğru eğilirken gözlerim dalgalanarak kapandı.

Ellerimden biri saçlarından çözüldü ve o koyu, yumuşak telleri gömleğinin pürüzsüz kumaşıyla değiştirdi. Elimi yumruğumun içine aldım ve o meme ucuma işkence ederken ben de onu sıkıca tuttum. Onu yerinde tutmak için tüm gücümle tuttum.

"Daha fazla."

Beni tekrar ısırdı, sert bir emişle takip etti ve bir patlamayla meme ucumu serbest bıraktı.

Sonra ağzını göğüs kafesinde gezdirerek diğer göğsümü de aynı muameleyi yapmak üzere serbest bıraktı.

Göbeğimdeki ağrı bir kırıcı gibi hissediyordum, ritim bacaklarımın arasında titreyordu.

Çıplak tenini kendi tenimde hissetme ihtiyacıyla gömleğini kaburgalarından yukarı ittim. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Becer beni. Lütfen." Eğer burada durup beni acı çekmeye bıraksaydı, onu asla affetmezdim.

Jasper hırlayarak göğsümü serbest bıraktı. Sonra bileğimi tuttu, elimi gömleğinden kurtardı ve başının arkasına uzanıp çekerek serbest bıraktı.

Dizlerim titredi. Tanrım, bu çok seksiydi. Bu hareketi milyonlarca kez izleyebilirdim ve asla eskimezdi.

Göğsünün yontulmuş düzlemi ellerimi mıknatıs gibi çekiyordu. Avuçlarımı göğüs kaslarına dayadım, yukarı, aşağı, bir o yana bir bu yana gezindim. Kalbinin üzerindeki siyah saçlar tenime sürtünüyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, Jasper'ın ağzına ulaşamayacak kadar kısaydım. Ama bunun bir önemi yoktu. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve nefesimi çaldı.

Dillerimiz düello etti. Dişlerimiz çarpıştı. Bu, birbirlerinin ağızlarını henüz ezberlememiş ama her ayrıntıyı sıkıştıran iki insan arasındaki bir öpücüktü, sanki yarın bir sınav olacakmış ve biz de hızlandırılmış bir kursa can atıyormuşuz gibi.

Parmaklarım karın kaslarının tepelerinde gezinmeden önce vadilerine daldı.

Jasper gövdemin her santimine dokunmaya niyetli görünüyordu. Dokunuşu bir meşale gibiydi, sütyenimi açıp kollarımdan sıyrırken ardında kıvılcımlar bırakıyordu.

Göğsünden gelen sıcaklık meme uçlarımı daha da sertleştirdi. Uyarılmışlığı kalçama saplandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Jasper ağzını çekti, nefes nefese nefesi benimkine karıştı. Gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyahtı. Çenesinde bir kas tüylendi. Boynunun gergin hatları gerildi.

O ne yapıyordu? "Neden duruyorsun?" Burun delikleri alevlendi. "Eloise-"

"Durma," diye fısıldadım, bir adım uzaklaştım, anında onun iri bedeninden gelen sıcaklığı özledim. Sonra kot pantolonumun düğmesini açtım, fermuarı aşağı çekip bacaklarımdan aşağı ittim ve külotumla birlikte yere düşürdüm.

Elleri yumruk oldu. Kollarındaki kesik kaslar esnedi. Aleti kot pantolonunun arkasından kabarmış, uzun ve kalın, kalçasına doğru şişmişti.

Ağzım kurudu. Jasper büyüktü. Cumartesi gecesinden beri ağrım vardı ve eve dönerken bunu Lyla'dan saklamak yolculuğu daha da berbat hale getirmişti.

Bu gerçekten iyi bir fikir miydi?

Bu düşüncüyü bir kenara ittim. Belki pervasızcaydı ama şu anda ona içimde umursadığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

"Jasper." Bir adım daha uzaklaştım, sessizce beni takip etmesi için yalvardım.

Birbirimize bakarken kalbim boğazıma tırmandı.

Kararsızlığı damarlarımda yüzen arzu kadar güçlüydü.

Onu *arzuluyordum*. Sadece bir gece ve Jasper Vale bir bağımlılık haline gelmişti.

Ama kıpırdamadan duruyordu, nefes alırken göğsü zar zor yükseliyordu. Tek yaşam belirtisi, çıplak bedenimin her santimetresinde gezinen o karanlık gözleriydi.

Üzerimi örtme dürtüsüyle savaştım. Yerde biriken kıyafetlerime uzanmak için. Bu şimdiye kadar yaptığım en cesur hareketti. Sinirlerim yüzeye çıktı ve ağzımdan fişkırdı.

"Durma," diye ikinci kez yalvardım, çaresizliğim apaçık ortadaydı. "Lütfen. Ben asla böyle davranmam. Erkeklerle karşı. Seks hayatım sıkıcı. Çıktığım erkekler, en hafif tabirle, çok sönüktü."

Orgazm neredeyse ertesi gün gelen bir telefon kadar nadirdi, benim tarafımdan, onlar tarafından değil. Eski sevgililerimin çoğu ikinci bir şansı hak etmemişti.

"Sonra Cumartesi Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Belki de bu Jasper'ın vazgeçebileceği bir şeydi. Belki de seks sadece iyiydi. O vücuda, o yetenekli dile sahip bir adam, muhtemelen

her zaman iyi olmuştur.

Ya cansız olsaydım? Oh, hayır. Onun için o kadar da iyi olmamıştı, değil mi? Kıyafetlerimi çıkarmadan önce bu neden aklıma gelmemişti?

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Bu kötü bir fikirdi. Yeterince sorunumuz var. Sen gitmelisin, ben de çenemi kapatacağım."

Sonra da oturma odamda çırılçıplak utancımından ölürüm.

Ellerimi kaldırdım, tümseğimi örtmek üzereydim. Ancak tam o anda, Jasper yükseldi.

Uzun bir adım attı ve aramızdaki boşluk yok oldu. Dudakları dudaklarımın üzerinde mühürlendi ve inledim, rahatlama iliklerime kadar işleyen bir gelgit dalgasıydı. Bu acıma mıydı? Umursuyor muydum?

Hayır. Dili benimkine doğru kayarken değil.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmesini çevirip açmayı başarana kadar uğraştı. Fermuar açılmak için zorlanıyordu. Elim boxer'ının içine daldı. Onu elimde hissetmek, o çeliği okşamak için çaresizdim.

Ancak Jasper ben daha onu kavrayamadan elimi savurarak uzaklaştı ve botlarını çıkarıp kot pantolonunu iri kalçalarından sıyırdı. Siyah boxer külotu pantolonla birlikte geldi.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, siki aramızda sert ve ağırdı. Başında bir inci damlası parlıyordu.

Sinew ve günah.

Bu çıplak adama günlerce bakabilirim ve doyamam.

Jasper bana doğru uzandı, dirseğimden tutup beni döndürdü, göğsü sırtıma sıcak granit gibi değiyordu. Sonra beni koltuğumun arkasına doğru itti, üzerime eğilirken deri karnıma karşı soğuktu.

Kulağıma doğru konuşurken nefesi tenime karşı sıcaktı. Aleti kıkımın çatlağına oturdu, avuç içi yanağımın üzerinde kayıyordu. "Bir daha bu bedenin içinde başka bir erkekten bahsedersen, kıkına öyle bir şaplak atarım ki bir hafta oturamazsın."

Nefesim kesildi. Amım sıkıştı. Bunu neden istiyordum ki?

Jasper kalçamın etrafına uzandı, parmak uçları uyluğumun iç kısmında gezinirken tüy gibi hafifti.

Sonunda sıırıslık olmuştur yarığıma dalana kadar santim santim işkence edencesine yükselirken tüm vücudum titredi.

"Bu vücut." Parmağı içeri kayarken boynumun dibini ısırdı. "Seni becermekten hoşlanmadığımı mı sanıyorsun, Eloise?"

Becerikli parmağından mı yoksa adımı hırıldayarak söylemesinden mi, emin değildim ama ayak parmaklarım halının üzerine kıvrıldı.

"Bu amcığı düşünmeden edemiyorum." Parmağı klitorisime doğru kayarak gevşedi. "Bana ne yaptın sen?"

Şişmiş sinir yumağıma hafifçe dokunduğunda boğazımdan bir miyavlama kaçtı. "Jasper. Daha fazla."

"Sikimi mi istiyorsun meleğim?"

"Evet." Kalçalarımı eğerek ona doğru bastırdım.

Parmağı klitorisimin etrafında tekrar dönerek beni çılgına çevirdi. Sonra giriş yerimde sıraya girdi ve tek bir hamleyle kendini kabzasına kadar gömdü.

Haykırdım, onun büyüklüğüne alışırken gözlerim kapandı, vücudum onun etrafında şekillenirken o gerginliğin tadını çıkardım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Kolları göğsümü sararak beni olduğum yere hapsedti. Kalçaları onu daha da derine götürdü ve dünya kayboldu.

Yavaşça dışarı çıktı, sonra tekrar içeri girdi. Kolları gevşedi ve dik durdu. Ben de doğrulmaya çalışarak yer değiştirdiğimde, avuç içi omurgamda, omuzlarımın arasında yayıldı ve beni kanepeye yasladı.

Ben de kollarımı uzattım, ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken kanepenin arkasına dayandım ve onu ittim. Başım çoktan dönmeye, yıldızlara doğru süzölmeye başlamıştı.

Jasper'ın elleri beni kalçalarımın kavradı, dokunuşu morartıcıydı.

Yarın, tıpkı Pazar sabahı olduğu gibi mavi ve siyah küçük girintilerim olacaktı. O izler çok hızlı solmuştu ve ben onları geri istiyordum.

Bizi birlikte tekrar tekrar salladı, tokatlanan derinin sesi sessiz evi dolduruyordu.

"Tanrım, Jasper. Bu çok iyi hissettiriyor."

Göğsünden kısık bir inilti geldi, ses doğrudan içime işledi. Kalçalarının pistonu mükemmeldi ve her ileri itişinde içimde beni titreten o noktaya çarpıyordu.

Omurgamda tuttuğu avuç içi sırtımdan aşağı kaydı, kalçamın etrafından dolanmadan önce kığımın üzerindeki çukurları dolaştı. Okşayışı, itişlerinin ardındaki güce kıyasla çok yumuşaktı. Onu her yerde hissediyordum, vücudumdaki her hücre onun merhametine kalmıştı.

Kaburgalarımı gıdıkladı.

Bu yarı gülüş, yarı ağlayışa neden oldu. Jasper o parmaklara tam olarak nerede ihtiyacım olduğunu biliyordu ama benimle oynuyordu.

"Jasper," diye soludum, elini yakalayıp bacaklarımın arasına götürmek için kanepeyi bıraktım.

"Gelmek ister misin?"

"Evet." Sesim nefes nefese bir yalvarış gibiydi. "Dokun bana."

"Kendine dokun." Elini kavrayışımdan kurtararak bir göğsüme götürdü. Meme ucumu parmağı ve başparmağı arasında yuvarladı, sonra kopardı. Sertçe.

"Ah." Parmaklarım merkezime doğru kayarken çığlığım odanın içinde yankılandı.

Derinlere daldı, köklendiğinde durdu. "Bizi birlikte hisset."

İtaat ettim, parmaklarım bağlı olduğumuz yere uzanırken tereddütlüydü. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Cumartesi günü onun bedenimde kayboluşunu izlemiştim ama bu Gözlerim kapandı, parmaklarım görmeye başladı.

Şaftını ve vücudumun onun kalınlığı etrafındaki gerginliğini hissettiğimde kalbim gümbürdedi, nabzım kükredi. Omuzlarımdan yeni bir ürperti geçti.

Jasper kımıldadı, eli meme ucumu bırakırken göğsü bir kez daha sırtıma bastırdı. O da bize uzandı, parmakları benimkileri buldu. Sonra kaygan kıvrımlarıma sürtündü. "Benim için damlıyorsun."

"Evet." Başımı salladım. "Sadece sen."

Parmaklarını benimkilerle birleştirerek klitorisime götürdü. Sonra eli benimkine rehberlik ederken sikini hafifçe dışarı çıkardı, kalçaları ritme uyarken önce yavaşça daireler çizdi.

Zevk gittikçe yükselirken ateş damarlarımı yaladı. Uzuvarım titrerken kalbim hızla çarpıyordu. Hamleleri tam da ona ihtiyacım olan yere isabet ediyordu. Parmakları beni çılgına çevirdi. Paramparça olana kadar beni uçurumun kenarına doğru uçurdu.

Beyaz yıldızlar görüşümü çaldı. Zevk nefesimi kesti. Kendimi coşkuya kaptırdığımda binlerce küçük parçaya ayrıldım, boşalırken Jasper'dan başka bir şey hissetmedim, nabız üstüne nabız, hayatımda hiç gelmediğim kadar uzun ve sert.

"Sik beni." Jasper kükreyerek boşaldı, sesi kulaklarımda akan kanın yanında sönük kalıyordu. Vücudu benimkine karşı sarsıldı, tüm o bilenmiş kaslar içime akarken sıkıştı ve titredi.

Dünyaya geri dönmem dakikalar, saatler aldı. Sonunda gözlerimi açtığımda sersemlemiştim.

Elim hâlâ Jasper'ınkiyle birleşmiş ve göbeğime dokunuyordu. Diğer kolu omuzlarıma dolanmış, beni kendisine doğru tutuyordu.

Kalbim omurgama çarpıyordu.

"Vay canına," diye nefes aldım.

Ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve koltuktan kaldırdı.

Saçlarım gözlerimin içindeydi. Vücudumu kemiksiz hissediyordum ve onun kolu olmasaydı muhtemelen yüzüstü yere çakılırdım. Bacaklarım tüm gücünü kaybetmişti.

Dışarı çıkarken dişleri çıplak omzumu sıyırdı. Boşalması kalçamdan aşağı sızdı ve ellerimiz hâlâ birbirine bağlıyken merkezime dokundu.

"Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklamayacağım," dedi. "Ama bunu yapacağım. Şimdilik."

Bu cümle beni anında ayılttı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne kadar sürecek?"

"Onlara söylemenin bir yolunu bul, Eloise. Yoksa ben söylerim."

Yutkundum ama başımı salladım. O haklıydı. Bu sonsuza kadar devam edemezdi. "Bana birkaç hafta ver."

"Peki. Bu arada, ben hiç kimseymişim gibi davranma." Kalçamın iç kısmına sürdükten sonra yapışkan parmaklarını karnıma götürdü ve beni orada da işaretledi. "Benden kaçma. Seni becerdiğimde nasıl hissettiğini bilmiyormuş gibi davranma."

Tamam, belki de daha önce verdiğim en iyi karar bu değildi. Kendimi savunmam gerekirse, onu görmeyi beklemiyordum ve paniklemiştim.

Jasper elini çekti ve uzaklaştı, beni sallanırken bıraktı.

Bac

akla Kanepeye tutunarak dengemi yeniden sağladım.

r. Arkamı döndüğümde kot pantolonunu çoktan çekmişti. Gömleği Sırada terden hâlâ nemli olan geniş göğsü hızla çekiştirmek vardı.

"Seni bir süre becermemi istiyorsan, tamam." Botlarının içine adım attı. "Sana geçmişindeki eziklerin yapamadığı orgazmları yaşatacağım. Ama seni sokakta gördüğümde bana bakacaksın."

Boğazımda bir yumru oluştu.

Onu incitmek istememişim. Onu bir hiç gibi hissettirmek. Ama ona baktığımda etrafımızdakilerin göreceğinden korkuyordum. Arzuyu görecektlerdi. Arzuyu. Yakınlığı.

"Jasper-"

Özür dilememe izin vermedi. Kapıya doğru yürüdü ve arkasından çarparak kapattı.

Beni oturma odamda çırılçıplak bıraktı, menisi hala bacağımdan aşağı damlıyordu.

"Kahretsin." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağlamamak için yanağımin içini ısırđım.

Batırmıştım. Tekrar.

Bir şekilde Jasper'a kullanılmış olduğunu hissettirmeyi başarmıştım. Ucuz.

Diğer erkekler de benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Çıktığım ve bir daha aramadığım o adamlar, onları kullandığımı mı düşünüyorlardı?

Flört geçmişim bir tren enkazıydı. Evlilik geçmişim de daha iyi değildi.

"Aman Tanrım. Bir evlilik geçmişim var."

Midem çalkalandı. Bir gün hayallerimin erkeğıyle tanışacaktım. Ve bana evlenme teklif ettiğinde, yemin ettiğimizde, bu ilk kez olmayacaktı. Kalbim burkuldu, çenem titremeye başladı.

Ben evliydim.

Eski bir kocam olmak üzereydi. Eski bir eş olacaktım. Utanç bir isilik gibi tenime yayıldı.

Las Vegas'ta olanları silmek mümkün değildi. Bu noktada tek seçeneğim bunu düzeltmekti.

Bu yüzden ağlama, çığlık atma isteğimi bastırdım ve kıyafetlerimi yerden toplayıp göğsüme bastırdım. Onları koridordan yatak odama taşıyıp sepetime attım, sonra da Jasper'ın kolonyasını ve seks kokusunu vücudumdan silmek için aceleyle duşa girdim.

Nemli saçlarımı düğümledikten sonra bir çift eşofman giydim ve küçük ofisimden dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonraki üç saatimi Montana'daki boşanma avukatlarını araştırarak geçirdim.

En iyi seçimim Missoula'daki bir kadındı. Quincy'den yeterince uzaktaydı, umarım yerel halktan kimse bunu öğrenmezdi. Ama gerektiğinde buluşmak için arabayla gidebileceğim kadar da yakındı. Onu listemin başına koydum, ikinci ve üçüncü seçeneklerimi sabah aramak üzere not ettim. Sonra omurgamı çelikleştirdim ve bir arama yaptım.

Kocama.

"Evet," diye yanıtladı Jasper.

"Özür dilerim. Daha önce olanlar için. Senden kaçtığım ve seni tanıımıyormuşum gibi davrandığım için. Panikledim."

Uzun bir nefes verdi. "Her şey yolunda. Bu ..."

"Berbat mı?"

Kuru bir kahkaha attı. "Evet."

"Sabah bir avukat çağıracağım." "Tamam.

Benimkine mesaj bıraktım."

"Bu işi halletmelerine izin vereceğiz. Ben de aileme söylerim." Her nasılsa. Mırıldanarak kabul etti.

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzadı. Telefonu kapatmam gereken andı ama oturdum ve hiçbir şeyi dinlemedim. Jasper'ın kokusu artık tenimde olmayabilirdi ama kanepede oturuyordum ve onun baharatlı, odunsu kokusu hâlâ oturma odasındaki havaya sinmişti.

Bu kokuyu mum haline getirselerdi, yirmi dört saat yakardım.

"Muhtemelen seks yapmayı bırakmalıyız." Dilimden çıktıkları anda bu sözlerden nefret ettim. Ama bu hataları düzeltmeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Muhtemelen akıllıca bir fikir," dedi.

Akıllıca bir fikirdi. Peki bu neden moralimi bozdu? "İyi geceler, Jasper."

"Güle güle, Eloise."

Görüşmeyi sonlandırdı.

Ekrana bakarken içimde bir şeyler kıpırdandı. Sanki bu veda sadece bu gece için değildi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Sizleri içtenlikle davet ediyoruz.

Elimdeki düğün davetiyesi bir bıçak da olabilirdi.
Dokulu ekru kâğıt, kalbimin tam ortasından geçti.

"Lanet olsun." Mektubu mutfak tezgahının üzerine, bugün gelen posta yığınının yanına attım.

İroniktir ki, A-frame'in resmi sahibi olarak posta aldığım ilk gün, o davetiyenin geldiği gündü.

Postalarım haftalardır Vegas'taki evimden Montana'ya yönlendiriliyordu. Bu kulübeyi satın almış olsam da olmasam da o kart posta kutuma düşecekti. Yine de kötü bir alamet gibi hissettim.

Neden bana davetiye göndersinler ki? Neden herkes beni rahat bırakmıyor?

Mutfaktan çıktım, evin içinden -benim evimden- geçerek güverteye açılan sürgüye doğru yürüdüm. Yakındaki derenin şırıltısı arka planda sessizce çalıyordu. Esinti çam ve köknar ağaçlarını hışırdatıyor, gövdelerini sallıyordu. Hava kollarımı ısıyor, gökyüzünde süzülen güneşe rağmen serinliyordu. Dün geceki çiy büyük ölçüde kaybolmuştu ama hala havaya topraksı, zengin bir koku veren birkaç nemli, gölgeli nokta vardı.

Geçtiğimiz ay dağ vadilerindeki karlar erimiş, yerini orman tabanından filizlenen yeşil filizlere bırakmıştı. Bahar geliyordu ve en az bir kar fırtınası daha yaşayacağımız konusunda uyarılmış olmama rağmen, yeni bir mevsimin enerjisini hissedebiliyordum.

Kış çok acımasız geçmişti. Ama bu? Bununla bir süre daha yaşayabilirdim.

Eloise ve benim bu feshi almamız ne kadar sürdüyse.

Yasal sürecin çarkları buzul hızında dönüyordu. Böyle giderse yaz boyunca burada kalacaktım.

Eloise ile konuşmayalı bir ay olmuştu. Onu oturma odasındaki kanepede sikmemin üzerinden bir ay geçmişti. O kadın beni lanet bir düğüm haline getireli bir ay olmuştu.

Karımı görmeyeli bir ay olmuştu.

Beni tanıımıyormuş gibi davranmasına gerek olmadığı ortaya çıktı. Ondan olağanüstü bir şekilde kaçmışım.

Avukatı benimkiyle temasa geçmişti ve bu saçmalığın ilk turundan hatırladığım kadarıyla, bir evliliği yasal olarak sona erdirmek olması gerekenden daha fazla zaman alıyordu. Bir saatten az bir sürede evlenmiştik. Ama bir ay sonra Eloise hâlâ yasal olarak benim karımdı.

Söz verdiği gibi ailesine söylemiş miydi? *Söylemedi.*

Eğer olsaydı, Foster bu konuda benimle yüzleşirdi. Ama anladığım kadarıyla Eloise ve benim dışımda Quincy'de kimsenin bir fikri yoktu.

Yine de Eloise'in istediği gibi ağzımı kapalı tuttum. Her geçen gün onunla yüzleşmek daha da zorlaşsa da Foster'a söylememiştim. Kokuşmuş, sürünen suçluluk duygusu içimi çalkalıyordu.

Bu sır beni canlı canlı yiyordu.

Belki başka bir kadın, bir yabancı olsaydı, bunu gizli tutmak bu kadar yakıcı olmazdı. Ama Foster ve Talia artık nişanlıydı. Eloise onun yakında baldızı olacaktı. Bu ihanet ailesine kadar uzanıyordu.

Ve lanet olsun, çok kızacaktı.

Başka bir ironi. Bu dünyadaki onca insan arasında Foster'ın kardeşim olması bir rüyaydı. Ama bu ortaya çıktığında arkadaşlığımızı mahvedecekti.

Belki şansım yaver gider ve beni anlar.

Pek olası değil ama insan umut edebilir.

Telefonum cebimde titredi. Yüzlerce farklı insan olabilirdi. Ama o huzursuzluk hissi intikam duygusuyla geri geldi. Kötü alamet. Telefonumu çıkardığımda ekranda tanıdık bir isim vardı.

Sam kartı şimdiye kadar almış olacağımı biliyor olmalıydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaç yıl geçerse geçsin üstesinden gelemediğim o tanıdık huzursuzluk da beraberinde geldi. "Merhaba."

"Merhaba." Bir zamanlar, bu *merhaba* için yaşadım. "Düğün davetiyemi aldın mı?"

"Evet."

"Ve?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Ve ne?"

"Geliyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu berbat bir şey." Dünyadaki onca insan arasında o düğüne gitmesi gereken son kişi bendim.

"Berbat bir durum. Ama biz böyle değil miyiz? Çocukluğumuzdan beri böyle değil miyiz?"

Tartışmak istedim. "Belki."

"Güzel. O zaman geleceksin."

"Gelmeyeceğim."

"Neden olmasın? İtalya'dan hoşlanmamaya mı başladınız? Yoksa beni tekrar görmekten mi korkuyorsun?"

Evet. "Hayır," diye

yalan söyledim.

"Kanıtla."

Sam'i görmeyeli yıllar olmuştu. Bir zamanlar ilişkimiz hayatımdaki tek iyi şeydi. Götveren ebeveynlerimize duyduğumuz ortak küçümseme yüzünden birbirimize bağlandığımız günden beri, birbirimizin hayatındaki boşluğu doldurmuştuk. Birbirimize yaslanmıştık.

Çok uzun zamandır sadece biz vardık.

Birlikteydik. Ta ki her şey dağılana kadar.

Sam'le tekrar yüzleşmekten korkuyor muydum? Belki de korkuyordum. Daha çok, kendimde göreceğimden korkuyordum. Bir zamanlar olduğum adamı yüzeyin altında bulmaktan korkuyordum. Yıllar süren mesafe, yıllar süren daha iyi olma çabası hiçbir işe yaramamıştı.

Ne olursa olsun, aynaya baktığımda karşımda değersiz bir adam duracaktı.

Evet, Sam'i tekrar görmekten korkuyordum.

"Gitmem gerekiyor." Görüşmeyi sonlandırdım, sonra manzaraya sırtımı dönerek içeri girdim.

Foster ve ben bu öğleden sonra Eden Coffee'de buluşup hasret giderecektik. Geçen ayki dövüşünden beri antrenmanlarına ara vermişti, bu yüzden her zamanki gibi her günümü onunla geçiremiyordum. Bu sabah kahve isteyip istemediğimi sormak için mesaj attığında neredeyse reddediyordum.

Onun eğitimsizliği benim kurtuluşum olmuştu. Eğer onunla yüzleşmek zorunda kalmazsam, Eloise'i sır olarak saklamak daha kolay olacaktı. Ama çok uzun süre uzak kalırsam, bir şeylerden şüphelenebilirdi. Bu yüzden eve doğru yürüdüm, anahtarlarımı tezgâhtan aldım ve davetiyeye son bir kez bakmak için durdum.

İçtenlikle davetlisiniz.

O kart bu düğünü yüzüme vurmak için gönderilmişti, değil mi? Hayır

demek zorunda kalayım diye gönderilmişti. Sam gitmeyeceğimi bilmeliydi, milyonda bir bile.

yıllar.

Ama . . . Ya

yaptıysam?

Ya bu düğüne gitseydim? Ya sırf geçmişe inat olsun diye gitseydim?
Ya değişseydim?

Sonunda kendimi bırakabilecek miydim? Yıllardır peşinde koştuğum özgürlüğü sonunda elde edebilecek miydim?

"Ya ben de gitseydim?" Davetiyeyi elime aldım ve parmağımı el yazısıyla yazılmış kaligrafinin üzerinde gezdirdim.

Bu fikri ciddi ciddi düşünüyor muydum? Evet. Kahretsin, belki de gitmeliyim. Hiçbir şey olmasa bile, en azından resepsiyona girerken herkesin yüzünü görmek beni tatmin ederdi. Geçmiş geride bıraktığımı kendime kanıtlamak için.

Ailemle ve Sam'le yüzleşip sonra yine çekip gidebileceğimi.

Ve eğer bir randevuyla gelirim . . .

Bir eş, belki?

"Ne düşünüyorum ki ben?" Davetiyeyi tezgâhın üzerine fırlattım ve kapıya yöneldim.

Eloise'e tek bir bakışım Sam'i çılgına çevirecek olsa bile ona bunu *yapmazdım*, yapamazdım. Ayrıca, Eloise gitmek isteyecek gibi değildi. Neden istesin ki? Ben onun yakında unutulacak eski kocasıydım. Bu da tek seçeneğimin LCV kartındaki *Pişmanım* kutucuğunu işaretlemek olduğu anlamına geliyordu.

Azı dişlerim birbirine sürtündü.

Sen kazandın, Sam.

Gitmek istedim. Ama evet, korkuyordum. Özellikle de yalnız gitmekten.

Aceleyle dışarı çıktım, kabul etmek gibi pervasızca bir şey yapmadan önce o davetten uzaklaşmak için SUV'uma tırmandım, ardından Quincy'ye doğru sürdüm ve o telefon görüşmesini unutmak için elimden geleni yaptım.

Ana Cadde her Cumartesi olduğu gibi kalabalıktı. Bir grup genç tiyatroya doğru yürüyordu. Bir kadın bebek arabasını iterek mutfak eşyaları satan dükkânın yanındaki oyuncakçıya doğru ilerliyordu. Her biri tuzlu ve biberli saçlara sahip iki adam Eloise Inn'den çıktı.

Otelin önünden geçerken ön camlara bakmama izin vermedim. Bugün çalışıyor muydu?

Karımdan uzak durmak beklediğim kadar zor olmamıştı. Meğer Eloise Eden ile aynı odada bulunmaktan korkuyormuşum. Onun yanında kendime güvenmiyordum. Çok baştan çıkarıcıydı. Karşı konulmazdı. Ve açıkça

kontrolüm yoktu.

Eğer onunla sekse, dilinin tadına, dudaklarının hissine, o muhteşem parfüme bağımlı hale gelirsem, bu sadece çekip gitmemi zorlaştırır.

Bir ev satın almış olsam da bunun pek bir anlamı yoktu. Yakında Quincy'den ayrılacaktım.

Sadece bugün değil.

Main'de boş bir alana park ettim. Foster'ın kamyonu Eden Coffee'nin önündeydi.

Eden ismi bu kasabanın her yerine yayılmıştı. Burada geçirdiğim süre içinde Eden'ların Quincy'nin kurucu ailesi olduğunu ve nesillerdir burada yaşadıklarını öğrenmiştim. Kısacası, küçük kasaba kraliyet ailesi.

Yanlışlıkla onların prensesiyle evlenmiştim.

Lyla'nın kafesine doğru ilerlerken midem düğümlendi. Ön kapının üzerinde altın harflerle *Eden Coffee yazıyordu*. Bugünün spesiyali, kaldırımın ortasındaki kara tahta sandviç tabelasında beyaz, girdaplı bir yazıyla yazılmıştı. Siyah camlı pencerelerden Foster'ı bir masada gördüm.

Ben içeri girerken kapının üstündeki zil çaldı.

Telefonundan başını kaldırdı, çenesini salladı ve sırtıttı. "Selam."

"Merhaba." Kahve ve tarçın kokusunu içime çekerek nefes aldım. "Bir kahve alacağım. Doldurmamı ister misin?"

"Hayır." Yarısı dolu kupasını kaldırdı. "Ben böyle iyiyim."

Lyla'nın sıcak bir gülümsemeye beklediği tezgâha doğru yürüdüm. "Hey, Lyla."

"Merhaba, Jasper. Sana ne getireyim?" "Sadece bir kahve. Sade."

"Tamamdır." Daha geniş gülümsedi, sonra büyük bir kahve cezvesine doğru ilerledi ve yakındaki raftan seramik bir kupa aldı. "Son zamanlarda seni buralarda pek göremedim."

"Meşguldüm." Karımdan kaçıyorum.

Lyla fincanımı doldurdu, sonra da getirdi. "Başka bir şey ister misiniz?" "Hayır, teşekkürler."

"Tabii, merak ediyordum da..." Lyla ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. Ama daha sözünü bitiremeden kapının zili çaldı ve dikkatini çekti.

Bir çift tezgâha doğru yürüdü, ben de siparişlerini alması için yanlarından uzaklaştım.

Foster'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Tezgâhtan espresso makinesinin gürültüsü ve tıslaması geliyordu.

"Nasıl gidiyor?" Belki de sohbeti onun hakkında tutarsak, benim hakkımda çok fazla soru sormazdı.

"İyi. Hem de çok iyi."

"Talía nasıl?"

"Bu da iyi." Gülümsedi. Arkadaşımı o güne kadar gördüğüm en mutlu ifadeydi bu. "Bugün Kadence'yi ata binmesi için çiftliğe götürdü."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Buharlı kupamı kaldırdım ve dikkatlice bir yudum aldım.

Foster biraz daha yaklaştı, sonra çenesini Lyla'ya doğru salladı. "Talía bunu söylediğimi bilse kıcıma tekmeyi basardı ama bilmen gerektiğini düşündüm. Sanırım Lyla'nın sana karşı bir ilgisi var. Sana çıkma teklif ederse şaşırma."

Elim titredi, o kadar sertti ki kavurucu bir parça kahve ağzıma döküldü. Dilim yandığı için irkildim ve fincanı yere bıraktım. *Hay sikeyim.*

"Hayır, hiç sanmıyorum." Lyla'ya doğru bir bakış attım. "O sadece Dostça. Ben bir müşteriyim."

"Sanırım bundan daha fazlası var ama ... sadece bilmeni istedim." Foster elini kaldırdı. "Hayatım boyunca yetecek kadar sırrım oldu. Bugünlerde her şeyi açık açık konuşmak istiyorum."

Orospu çocuğu. Suçluluk duygusu kahvem kadar acıydı.

Eloise neyi bekliyordu? Neden onlara söylememişti? Belki de gerçeği paylaşmayı hiç planlamamıştı. Belki de söz vermişti ama yerine getirmeye niyeti yoktu.

Dilimi haşlamasını umursamadan bir yudum aldım. Sonra tekrar Lyla'ya baktım.

Çok tatlıydı. Güzeldi. Talía'nın ikiziydi ve kardeşler çok yakındı. Ama ona baktığımda nabzımda bir artış olmadı. Ağzının tadına bakma arzusu duymuyordum.

Aklımdan çıkaramadığım tek bir Eden vardı. Ve onun adı oteldeydi.

"Bu beni rahatsız etmez," dedi Foster. "Sen, Talía'nın kız kardeşiyle çıkıyorsun."

Peki ya biriyle evlenseydim? Bu onu rahatsız eder miydi? Soruları bir ağzız dolusu kahve daha içerek yuttum.

Bunun sonu iyi bitmeyecekti, değil mi? Gerçeği ertelediğim her gün, Foster'ın bana kızacağı bir gün daha demekti.

Talía'yı geri kazanmak için Montana'ya taşınmadan önce yıllarını bir yalanı yaşayarak geçirmişti. Belki de bu evliliği gizli tutma nedenimi anlayacaktı. Ya da gerçeği sakladığım için benden daha çok nefret ederdi.

Eğer Lyla'nın aşık olduğu biri varsa, bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Lanet olsun.

Bu ihtiyacım olmayan ek bir karmaşaydı.

Vegas'ta Eloise ile kulüpte idi. Birkaç kez ona baktığını fark etmiştim ama bir şey düşünmemiştim. Çünkü gözüm Eloise'in o boğucu siyah tişörtü ve çok seksi kot pantolonundaydı.

Evet, Lyla güzeldi.

Ama Eloise değildi.

Kahve dükkânının kapısı tekrar açıldı ve botlar yere vurdu. "Baba!"

Kadence yarıştı aracılığıyla ve Dükkan, onu kestane örgü

omuzlarında sallanıyordu.

Talia onun arkasından geldi ve gülümseyerek onu takip etti.

Foster, kollarına uçan Kaddie'yi yakalamak için tam zamanında sandalyesinden zıpladı. "Nasıldı?"

"Çok eğlenceli." Adam onun yan tarafını gıdıklarken kıkırdadı. "Tekrar yapabilir miyiz, Talia?"

"Elbette." Talia başını salladı.

"Yarın mı?" Kaddie sordu.

"Tabii ki mi?" Talia güldü. "Yağmur yağmadığı sürece."

Yağmuru ben alırdım. Çölde çok uzun yıllar yaşadım. Islak, yağmurlu bir bahara hasret kalmıştım.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Foster kızını yere bırakıp onu Lyla'nın beklediği tezgâha doğru iterek sordu. Sonra Talia'ya bir öpücük vermek için eğildi. "İyi misin?"

"Gerçekten iyiydi. Eğlenceliydi." Foster'a gülümsedi, beni selamlamadan önce ikisi birkaç sessiz kelime alışverişinde bulundu. "Hey, Jasper."

Elimi kaldırdım. "Hey, Doktor."

"Foster bana bir süre burada kalacağını söyledi." "Evet, birazcık."

"Bensiz yaşayamaz," diye alay etti Foster.

Başımı sallarken sessiz ve gergin bir kahkaha attım.

Foster'la antrenmanlara devam etmek için kaldığımı sanıyorlardı. Montana'ya bağlandığım için A-frame'i aldığıma inanmalarına izin verdim.

Aslında kulübeyi satın almak taşınmaktan daha kolay olmuştu. O da yakında olacaktı.

Eloise ve ben boşanmanın yasal saçmalıklarını çözerken, aynı şehirde olsaydık daha kolay olurdu. Bu yüzden üç hafta önce, tatilimi uzatmak için A-frame'in sahiplerini aradım. Ama onlar

bu bahar satacaklarını söylediler. Piyasanın en yoğun olduğu dönemden faydalanmak istemişler.

A-frame'i sevdim. Yalnızlığını sevdim. Rahat doğasını. Bu yüzden kendim satın aldım. Nakit olarak.

Bu evlilik feshedildiğinde, onu satacak kişi ben olurum. Zamanlama doğruysa belki biraz kâr bile edebilirdim.

Yine de her şey mahkemelere bağlıydı.

Eloise evliliği iptal ettirmeye kararlıydı. Yargıcın bu evliliğin zaten hiç var olmadığını söylemesini istiyordu. Ancak evliliğin iptali için geçerli sebepler sınırlıydı. Avukatımdan aldığım son bilgiye göre, iptal kararı alabileceğimiz konusunda şüpheleri vardı. Yani boşanmak zorunda kalacaktık.

Her halükarda, Eloise'le işim bittiğinde Quincy'den ayrılacaktım. Montana'ya veda edecektim, umarım bir başka çekilmez kıştan çok önce.

Vegas'taki evim hâlâ bir seçenektir. Belki de Doğu Yakası'na geri dönerdim. Bir daha Maryland'de yaşamayacaktım ama Kuzey Carolina'da bir evim vardı. Outer Banks'te birkaç ay geçirip bir sonraki hamlemi düşünebilirdim.

Ya da belki ülkeyi hep birlikte terk ederdim. Edinburgh'da da bir dairem vardı ve yağmur istersem İskoçya beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Lyla'ya merhaba diyeceğim ve biraz su alacağım," dedi Talia Foster'a. Tezgâha doğru ilerlemeden önce karın kaslarını okşadı.

Foster yerine oturdu ama gözleri kadının üzerinde kilitli kaldı.

Lyla, üstü neredeyse krem şantiyle dolup taşan bir fincanı Kadence'ye uzatırken Talia gülümsedi. Sonra Kaddie masamıza döndüğünde Talia ikiziyle konuşmak için daha yakına eğildi.

Lyla az önce bana bir şey sormak üzereydi. Talia'yla konuşurken gözleri bana doğru kaydı ve o hızlı bakışıyla, yanaklarının kızarmasıyla midem altüst oldu.

Birinden hoşlanıyordu, değil mi? Bunu nasıl kaçırmışım? Eloise biliyor muydu?

"Sen iyi misin?" Foster sordu.

"Evet." Dikkatimi kaydırarak sıcak kakaosunu yudumlayan Kadence'i izledim. "Harika."

Belki de Lyla kafeye yaptığım sık ziyaretleri ilgi olarak algılamıştı. Lyla harika bir pasta şefiydi. Kruvasanlarını severdim. Onlar

şefimizin ben çocukken yaptıklarını hatırlattı. Ama romantik olarak? Hayır.

Ayrıca, ben zaten evliydim.

Kapının zili tekrar çaldı ve tanıdık bir yüz içeri girdi. Vivienne, Kadence'nin annesi, masamıza doğru yürüdü. O da benim gibi Montana'da yeniydi.

Foster'dan boşandıktan sonra Vegas'ta bir adamla nişanlanmıştı ama kısa süre önce ayrılmışlardı, bu yüzden Kadence'ye yakın olmak için buraya taşınmıştı.

Vivienne ve Foster yıllarca en iyi arkadaşlardı. Evlilikleri tam bir saçmalıktı ama Kadence için ellerinden geleni yapmışlardı. Ancak geçen ay, şampiyona öncesinde Vivienne ve Foster büyük bir kavgaya tutuşmuştu.

O zamandan beri soğuk ve mesafeliydi, Foster'ın kini kendi başına bir hayat sürüyordu. Bana karşı da bir kin beslemeyeceğini umuyordum.

Tanrım, bundan nefret ediyordum. Sırdan nefret ediyordum. Yalan söylemekten nefret ettim.

Bu doğru değildi. Bu böyle devam ettikçe daha da kötüleşecekti. Bir ayı açıklamak yeterince zor olurdu. Ama iki? Üç ay?

Foster ve Vivienne'e bir kez baktım, ikisi zar zor göz teması kuruyordu ve bu yolda devam edemeyeceğimizi biliyordum. Foster'ın arkadaşlığını sürdürmek istiyorsam olmazdı.

Hay sikeyim. Eloise çok kızacaktı.

Vivienne ve Foster Kadence'in programıyla ilgili ayrıntıları konuşurken Talia da Kaddie'nin sıcak çikolatası için bir kapak kaptı. Gergin bir vedalaşmanın ardından Vivi kızının elini tuttu ve kafeden ayrıldı.

"Ona sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?" Bir gün o da benden nefret edecek mi?

"Hayır." Foster bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bırakmanın zamanı geldi, değil mi?"

Bu

mu Talia onun yanındaki boş koltuğa oturdu ve elini uzattı.

"Lyla tezgahın arkasında değildi. Mutfığa girmiş olmalı.

bir şey için. Yani eğer Foster ve Talia'yı esir almak istiyorsam, bu benim için bir şanstı.

Eloise'i uyarmıştım.

Zamanı dolmuştu.

Bunu daha fazla sır olarak saklayamazdım.

"İkiniz de burada olduğunuza göre. Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek." Lanet olsun. Bu acı verici olacaktı. Daha dik oturdum.

Doğru kelimeleri. "Ben, şey ... Berbat ettim."

Doğru kelimeler değil. *Lanet olsun.*

"Ne oldu?" Foster sordu. Gerildi. Talia da öyle.

"Ben bir çeşit ... Ben, um ... siktir." Sertçe yutkunarak çenemi ovuşturdum. Sonra gözlerimi kapattım ve "Kız kardeşinle evlendim" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" Talia'nın çenesi düştü. "Lyla'yla mı evlendin?"

Lyla. Tabii ki Lyla olduğunu düşünecekti. Çünkü bana aşığı. Eloise ben lanet bir yabancıymışım gibi davranırken.

"Tam olarak değil," diye mırıldandım.

Kapıdan bir çingirak sesi daha geldi ve işte oradaydı. İstirabımın kaynağı.

"Ah, merhaba." Eloise Talia'nın yanına geldi. Yanaklarına renk gelmişti. Gözleri benden başka her yeri tarıyordu.

Beni nasıl görmezden gelebilir? Gözlerimi ayıramıyordum.

Ve bu beni çok kızdırdı. Eğer bana efendim derse, aklımı kaçıracaktım.

"Merhaba," dedi Talia. "Jasper az önce bize-"

"Aman Tanrım, onlara söyledin mi?" Eloise çığlık attı. "Onlara nasıl söylersin? Evlilik feshedilene kadar bunu bir sır olarak saklamayı kabul etmiştik!"

Hayır, onlara söyleyeceği konusunda anlaşmıştık.

"Bekle." Foster öne doğru eğildi ve ikimizin arasını işaret etti. "Siz ikiniz evlendiniz mi?"

Tam açıklayacaktım ki Eloise konuşmaya devam etti.

"Şimdi herkes öğrenecek. Gah! Lanet olsun. Bir daha asla içmeyeceğim." Etrafında dönerek kapıya doğru koşmaya başladı.

Sandalyemden fırladım ve kovaladım. "Eloise, bekle." Beklemedi.

Koşmaya devam etti.

Tekrar.

Ben de onu Quincy'nin kaldırımlarında kovaladım. Yine kovaladım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"E loise." Jasper'ın eli dirseğıme dolandı ve köşeyi dönüp evime doğru kaybolmadan önce beni durdurdu. "Açıklamama izin ver."

"Hayır." Döndüm ve elini sıkarak kurtuldum. "Bunu nasıl yaparsın? Onlara nasıl söylersin? Bunun bir sır olarak kalması konusunda anlaşmıştık. Belki Quincy'deki insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun. Ama benim umurumda. Burası benim kasabam. Burası benim evim. Burası benim *ailem*. Talia'ya söyledin. Kız kardeşime. Sen bir hırsızısın, Jasper Vale. Sen bir *hırsızısın*."

Açıklama yapma şansımı elimden almıştı.

Bunu düzeltme fırsatım artık yoktu. Aileme gerçeğı söyleyecek cesareti toplayana kadar bu olayı gizli tutma umudum da yok olmuştu. Caddenin karşısındaki Eloise'e doğru baktım.

Bu otelim de gittiğı anlamına mı geliyor?

Çenem titremeye başladı, öfke ve hayal kırıklığı gözyaşı olarak yüzeye çıktı. "Bu her şeyi değiştirir."

"Onlara söyleyeceğini söylemiştin."

"Ben yapmadım, tamam mı?" Ellerim yanlarımdan fırladı. "Henüz değil. Yapacaktım ama ..."

Ama ben bir korkaktım.

"Kontrol etmeliydin." Parmağımı göğsüne soktum. "Beklemeliydin."

"Siktir. Biliyorum." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi ve hepsi bu kadar. Açıklamanın sonu.

"'Biliyorum' mu? Sadece . . . 'Biliyorum' mu?" Ellerim yumruk haline geldi. Hayatımda hiçbir zaman, bir kez bile birine vurmamak istememiştim. Çocukken Lyla ya da Talia ile bir oyuncak yüzünden kavga ettiğimde bile. Hatta lise birinci sınıfta Mateo odama gizlice girip günlüğümü okuduğunda bile. Bugün mü? Kocamın o yakışıklı suratına yumruk atmak istedim.

"Özür dilerim." Jasper iç çekti. "Ben de özür dilerim. Onlara söylemeyi planlamamıştım. Bir süredir içimdeydi. Kafede oturuyorduk ve birden ortaya çıktı."

"Daha yeni çıktı. Cidden mi? Yeni mi çıktı?"

Bunu bir ay boyunca bir sır olarak saklamıştık. Jasper ve ben birbirimizden uzak durduk, detayları paylaşmamız gereken birkaç seferde mesajlara ve e-postalara güvendik. Onun dışında konuşmayı avukatlarımıza bıraktık.

Ama bugün, yeni mi çıktı?

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Telefonum ceketimin cebinde titredi. Çıkardım ve Jasper'ın Talia'nın adını da okuyabilmesi için çevirdim. "Buna cevap vermek ister misin?"

Jasper'ın çenesi titredi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Telefonu reddettim ve cebime geri koydum. Biriyle konuşmadan önce ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu. "Aman Tanrım. Ailem."

Annem ve babam beni öldürecekti.

Ellerim saçlarıma daldı ve telleri sertçe çekti. "Eloise-"

"Bunu geride bırakmaya çok yaklaştık." Sesim neredeyse bir çığlık gibiydi. "Çok yaklaştık. Sadece feshe ihtiyacımız var ve-"

"Onu alamayacağız."

Şimdi sesi avukatım gibi çıkıyordu. "Olabilir."

"Yapmayacağız. Bu da boşanmak üzere olduğumuz anlamına geliyor."

Boşanma. İçim burkuldu. Avukatım beni bu konuda uyarmıştı. Boşanmamızın daha kolay olacağını, hatta iptal davası açma zahmetine bile girmeyeceğimizi, çünkü iptal davası açmanın çok zor olduğunu söylemişti.

Ama ben boşanmak istemiyordum. Bu evliliğin bitmesini istedim. Silinmesini. Hiç olmamış gibi olmasını istedim.

Bunun benim sırrım olmasını istedim.

Sonsuza kadar.

Aileme söylemememin gerçek nedeni buydu. Çünkü fesih için umutlanmama izin vermiştim. Jasper'ın bu sırrı kalıcı olarak saklamayı kabul etmesini sağlayabileceğime kendimi inandırmıştım. O zaman kimse bilmek zorunda kalmayacaktı. Ailem bilmeyecekti. Ne de kardeşlerim. Hiç kimse.

Aptal Eloise. Başka
bir aptal fikir.

Onlara söylemeliydim. Artık çok geçti. Önce
Jasper yapmıştı.

Boğazımdaki yumru kapanmaya başladı ama tek bir kelime
mırıldanmayı başardım. "Neden?"

Omzunun üzerinden kaldırımını kontrol etti ve kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin oldu. "Lyla bana aşık."

Gözlerimi kırıştırdım, daha da yaklaştım çünkü onu doğru duymuş olamazdım. "Tekrar söyle."

"Lyla. Kız kardeşin."

"Evet, Lyla'nın kız kardeşim olduğunun farkındayım," diye kestirip attım. "Görünüşe göre bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Hayır, yok." Öyle mi?

Lyla bundan bahsetmemişti. Gerçi son zamanlarda ikimiz de meşguldük ve baş başa çok fazla zaman geçirememiştik. Geçen ay onu sadece annem ve babamla çiftlikte aile yemeği için bir araya geldiğimizde görmüştüm. Ev gürültülü ve kaotikti. Kız kardeşlerin aşkları hakkında konuşmaları için pek uygun bir zaman değildi. Ama yine de ima ederdi, değil mi?

"Nereden biliyorsun? Sana çıkma falan mı teklif etti?" Başım dönmeye başladı. "Sen de. .. sen de ondan hoşlanıyor musun? Bir dakika. Foster ve Talia'ya bu yüzden mi söyledin? Lyla'yla çıkmak istediğin için mi? O da evlendiğimizi biliyor mu?"

Kafeden o kadar hızlı kaçmışım ki Lyla'yı düşünmemiştim bile.

"Aman Tanrım. Kız kardeşimle çıkmak istiyorsun. Ve biz evliyiz." Ayaklarımın üzerinde sallandım, neredeyse iki büklüm olup botlarına kusacaktım.

Ama Jasper'ın kolları oradaydı, etrafımı sarmış, beni sabit tutuyordu. "Nefes al."

Ciğerlerim çalışmıyordu. Midem takla atıyordu.

Her şey çok hızlı geliyordu. Hiçbir şey plana göre gitmiyordu. Jasper benimdi.

Benim değildi ama benimdi. Sayılırdı.

Lyla'ya aşık olursa onunla nasıl yüzleşecektim? Bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşattığını nasıl unutacaktım? Onu bedenimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilerek onları nasıl birlikte görebilecektim?

"Nefes al, meleğim." Jasper'ın alçak ve yumuşak sesi kulağıma geliyordu. "Nefes alamıyorum." Göğsüm kabardı. Dünya yanlara doğru eğildi. Bu bir

Anksiyete krizi mi?

Evet, kusacaktım.

Bir an ayaklarımın üzerinde sallanırken, bir an sonra ayaklarım altımdan çekildi.

Jasper yürürken beni göğsüne yaslayarak bedenimi kucakladı.

Kaskatı kesildim, gözlerimi açtım çünkü kafeye geri dönmeye hazır değildim. Kız kardeşlerimle yüzleşmeye.

Ama Jasper sokağa doğru yürüdü ve beni Yukon'una taşıdı.

Bir patlamayla yolcu kapısı açıldı ve beni siyah deri koltuğa oturttu. Beni içeriye kapattı, sonra kaputu yuvarladı, direksiyonun arkasına tırmandı ve motoru çalıştırdı. Aynalarına hızlı bir bakış atarak kaldırımdan geri geri gitti ve Main'e doğru ilerledi.

Konsoldaki bir düğmeye bastı. Koltuk ısıtıcılarım. Sonra kaşları çatık bir şekilde etrafına bakarak sıcaklığı artırdı.

Üşüdüğümü nereden bildi?

Doğru ya. Titriyordum. Soğuktan mı? Yoksa tamamen panik miydi?

Nereye gittiğimizi sormadım. Umurumda da olmadı. Sadece gözlerimi kapattım, sıcaklık tenime sızana ve parmaklarımdaki titreme durana kadar bekledim.

Jasper virajı almadan önce SUV yavaşladı. Sonra kaldırımdan çakıllı bir yola döndüğümüzde lastiklerin dönme sesi yerini çıtırtıya bıraktı. Bir sokak tabelası geçerken gözlerimi kırıştırdım.

Alderson Yolu. Beni A-frame'e götürüyordu.

Oraya sadece bir kez gitmiş olmam garipti ama o kulübeyi düşünmek endişelerimin bir kısmını yatıştırdı. Ve bu konuşma, sonucu ne olursa olsun, en iyisi özel olarak yapılmalıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çıldırıldığım için."

"Benim hatam." Jasper bileğini direksiyonun üzerine koyarak kıpırdandı. "Daha iyi misin?" Başımı salladım. "Oraya varıyorum."

Çakıllı yoldan aşağı inmek sinirlerimi daha da yatıştırdı. Tekerleklerin gürültüsü, asfaltta sahip olmadığınız zıplama ve itiş kakış. Bu bana çiftliği, babam otlak çitlerini kontrol ederken ya da sığırları sayarken onunla birlikte geçirdiğim sayısız saati hatırlattı.

A-çerçevesine ulaştığımızda midemdeki bulantı ve nemli avuç içlerim gitmişti. Yukon'dan atlayıp Jasper'ın peşinden içeri girdiğimde dizlerim hafifçe titredi, beni odun ateşinin ve Jasper'ın kolonyasının kokusu karşıladı.

"Yemek masanıza ne oldu?" diye sordum. Son ziyaretimde burada olan yuvarlak meşe masa yerine, dört uyumlu sandalyesi olan siyah katlanır bir kart masası vardı.

"Burayı ben satın aldım." Anahtarlarını küçük mutfak adasının üzerine fırlattı. "Birkaç hafta önce ev sahiplerini arayıp kiramı uzatıp uzatamayacağımı sordum. Burayı satmak istiyorlardı. Ben de satın aldım. Mobilyaların çoğunu da. Ama masayı istediler."

"Bunu sen mi aldın?" Bu Quincy'de kalacağı anlamına mı geliyordu? Fesihten sonra bile mi?

Başım yine dönmeye başladı, ben de iskambil masasına doğru yürüdüm ve katlanır sandalyelerden birine çöktüm.

"Özür dilerim," dedi Jasper. "Onlara söylediğim için özür dilerim." "Kim bilir?"

"Sadece Foster ve Talia. Siz gelmeden bir dakika önce oldu."

Sertçe yutkundum. "Peki ya Lyla?"

Adaya yaslanarak uzun bir nefes verdi. "Sanırım Talia ona söyleyecektir."

"Ama sen yapmadın?"

Başını iki yana salladı. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Peki ya sen? Onun hakkında böyle mi hissediyorsun?" "Hayır."

Rahatlama kemiklerime kadar işledi, kaslarım sarktı. Belki de Jasper üzerinde bu kadar hak iddia etmek aptalcaydı. Tamam, kesinlikle aptalcaydı. Biz eski sevgililerdik ve yakında eski eşler olacaktık. Ama yine de onun Lyla'yla birlikte olması fikri çılgılık atma isteği uyandırıyordu.

"Lyla'ya söylemem gerekecek," dedim. "Eğer Talia zaten söylemediyse."

Telefonum yine ceketimin cebinde titredi. Bu sefer kimin aradığını görmek için kontrol etmek istemedim. Ekranda *annemi* ya da *babamı* görmekten çok korkuyordum.

"Sana kızgıyım," diye mırıldandım.

"Ben de sana kızgıyım. Onlara birkaç hafta içinde söyleyeceğini söylemiştin. Ama söylemedin."

Kaşlarımı çattım. "Farkındayım."

"Sizce de böylesi daha iyi olmaz mı? İnsanlar dedikodu yerine bizden öğrenirlerse?"

"Ya da hiç," diye mırıldandım.

Jasper yüzümü inceledi, gözleri kısıldı. "Onlara söylemeyecektin, değil mi?"

Sesindeki suçlama, küçümseme beni irkiltti. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

Çenesi sıkıştı. "Bu yüzden fesih istiyorsun." "Gerçekten herkesin bilmesini istiyor musun?"

Jasper cevap vermedi. Bakışlarını adaya ve adanın yüzeyindeki posta yığınınına çevirdi.

Sessizleşti. Çok sessiz. Bu uzun sessizlik süreleri onun için sorun olmayabilirdi ama beni kıvrandırıyor. Kalçalarımın altındaki vinyl gıcırda.

Kızmaya hakkı vardı. Benim de öyle.

Ama olan olmuştu. Her iki taraf tarafından da.

Bu evliliği saklamak artık bir seçenek değildi.

"Onlara nasıl anlattın?" Jasper'a sordum. "Foster ve Talia'ya mı? Onlara nasıl anlattın?" Belki onun açıklamasını çalabilirdim çünkü şu anda kendi açıklamam aklıma gelmiyordu.

İç çekti. "Onlara sıcıp batırdığımı söyledim."

Acımasız. Ama etkili. Ve doğru. "Sonra ne olacak?"

"Kız kardeşinle evlendiğimi söyledi. Talia onun Lyla olduğunu düşündü. Sonra sen kapıdan girdin."

Çıldırıp evliliğimizi duyurmak için.

"Ugh." Dirseklerimi masaya bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Ne küme ama."

Telefonum tekrar titredi. Merak çok fazlaydı, ben de çıkardım. Talia. Üç kez aramıştı. Lyla, sadece bir kez.

"Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Bu soruyu kendim için sormuştum ama Jasper cevapladı.

"Ya avukatları geri çağırırsak?"

"Ha? Ne demek istiyorsun? Evliliğimizi iptal ettirmeliyiz. Ya da boşanmalıyız. Avukatlara ihtiyacımız var."

Jasper adadaki posta yığınınına baktı, yüz ifadesi en üstte ne olduğuna odaklanmıştı. "Ya evli kalırsak?"

Kulaklarımı ovuşturdum. Bugün doğru çalışmıyor gibiydiler. "Tekrar söyle."

Daha dik durdu, bakışları bana yöneldi. "Ya evli kalsaydık?"

"Evli kalmak istiyorsun. Bu durumu nasıl düzeltecek?"

"Beni dinle. Ya bu evlilik sarhoşken yapılan bir hata değilse?"

"Sarhoşken yapılan bir hata olması dışında." Unutmuş muydu ikimizin de

Clover Şapeli'ne girip hayatlarımızı mahvettiğimizde alkol ekspresine mi biniyorduk?

"Biz bunu biliyoruz," dedi. "Başka kimse bilmiyor."

"Anlamıyorum." Parmaklarımı şakaklarıma, beni en başta Lyla'nın kafesine gönderen baş ağrısına bastırdım. Panik atağım sırasında bir an için hafiflemişti. Ama kafatasımın arkasında yeniden şiddetleniyordu.

"Bunu saklamak yerine, sahiplensek nasıl olur? Herkese evlendiğimizi söyleriz. Aceleye getirdiğimizi ve dikkatsiz davrandığımızı kabul edelim. Ama onlara burada bir şey olduğunu ve işe yarayıp yaramadığını göreceğimizi söyleyin."

Ellerim çenemle birlikte düştü. "Evli kal. Benimle mi? Ama az önce kahveciye evliliğimizi feshettiğimizi duyurdum."

Jasper bir omzunu kaldırdı. "Onlara bunun kesin bir şey olmadığını söylüyoruz. Ki öyle değil. Ve sadece seçeneklerimizi araştırdığımızı."

Evli kalmak. Bu imkansızdı. Değil miydi?

Jasper'ın bakışları tekrar posta yığınınca kaydı. Belli belirsizdi. Ama yığının üzerindeki bir şey dikkatini çekmeye devam ediyordu.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum.

Yüzünü bana döndü, omuzlarını geriye atarak daha da geniş görünmelerini sağladı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ve tahminimce bu iyiliğin gözünü dikip baktığın şeyle bir ilgisi var." Postayı işaret ettim.

Jasper başını salladı ve desteden kare şeklinde bir kart aldı. "Haziran sonunda bir düğüne gitmem gerekiyor. Benimle gel."

"Karın olarak mı?"

"Karım olarak." Sesinin alçak ve çakıllı bir şekilde alçalması omuzlarımda bir ürperti yarattı.

"Peki düğünden sonra?"

"Boşanacağız."

Boşanmış. İptal olmayacaktı. Bu hatayı silmek yok.

"Bunun iptal edilmesini istediğini biliyorum," dedi. "Ama bunun yerine boşanmak zorunda kalma ihtimalimiz her zaman yüksekti."

Omuzlarım çöktü. "Biliyorum."

"Suçu ben üstleneceğim," dedi. "Dünyaya bunun benim hatam olduğunu söyleyebilirsin. Ailene korkunç bir koca olduğumu söyle. Aldattığımı falan söyle."

"Hayır." Dudağım kıvrıldı. Jasper'ı olmadığı biri gibi gösteremezdim. "Bunun için senden nefret ederler. Foster senden nefret eder. Onlara yürümediğini söyleriz."

Jasper bana doğru bir adım attı, sonra durdu. "Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

Öyle miydi? Aklım başımdan gitmişti.

Baş ağrımı geçirmek için Eden Coffee'ye kafein almaya gitmiştim. Otuz dakikadan az bir süre sonra, Jasper ve ben sahte bir evliliği tartışıyorduk.

"Kim?" Ben sordum. "Kimin düğünü?"

Jasper bakışlarını indirdi ve uzun bir süre botlarına baktı. Sonra çenesini kaldırdı ve bir an önce o koyu renk gözlerindeki açıklık kayboldu. Kalkanlı görünüyorlardı. Sert.

"Eski karımın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

A-çerçevesini çevreleyen ağaçların arasında bir boşluk vardı. Çapı bir metreyi geçmiyordu ama iğnelerin, dalların ve sarkan kolların arasından yukarıdaki parlayan gece yarısı gökyüzünü görmek için yeterliydi.

Esinti çam kokusunu da beraberinde getiriyordu. Kulübenin bacasından şöminenin dumanı süzülüyordu. Uzaktan bir baykuş ötüyordu ama onun dışında ortalık sessizdi. Huzurluydu. Boştu.

Burada yeterince uzun süre dursam, boynumu gökyüzüne çevirsem, yıldızlar bana bir tavsiye verir mi? Bu gece işime yarayabilir.

Eloise'e düğün davetiyesini uzattıktan ve iki kez okumasını dikkatle izledikten kısa bir süre sonra, o ucuz katlanır sandalyeden kalktı ve kasabaya geri götürülmesini istedi. Teklifimi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ben de onu eve götürdüm, kaldırıma bıraktım ve paspasın altından anahtarını çıkarıp içeri girmesini izledim.

Eloise'e kapıya kadar eşlik etmemek ailemin, öğretmenlerimin ve dadılarımın bana aşılacağı tüm centilmenlik kurallarına aykırıydı. Ama lanet olsun, kendime güvenmiyordum.

Ateşli, akıllara durgunluk veren bir sevişme, hayatımın bir çöplük yangını olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Eloise ve benim şu anda yeterince sorunumuz vardı.

A-frame'e döndüğümde, yeni bir yemek odası takımı aramak için internette bir saat geçirdim. Kart masası her zaman geçici olmuştu. Bugüne kadar beni rahatsız etmemişti. Ta ki Eloise o ucuz, dayanıksız sandalyeye oturana kadar.

Daha iyisini hak
ediyordu.

Mobilyalarda.

Kocalarda.

O ne düşünüyordu? *Ben* ne düşünüyordum?

Sırrımızı açıkladığımda yok olacağını düşündüğüm suçluluk duygusu daha da artmıştı. Her şeyi berbat etmiştim. Yine batırmıştım.

Eloise bana hırsız demişti.

Haksız da sayılmazdı.

Foster ve Talia'ya söylemek, ondan bu şansı almak, yıllardır yaptığım en kötü şey olabilirdi.

Bu yüzden mi evli kalma fikrini ortaya atmıştım? Her şeyi mahvetmeye devam ettiğim için mi?

Korkunç bir fikir olduğundan değil. Düşündükçe daha da mantıklı gelmeye başladı.

Eloise'in ailesinin yüzünü kurtarmasına yardım edebilir mi? Bunu ona borçluydum.

Foster beni daha önce aramıştı ama sesli mesaja yönlendirmiştim. Bu yarına kadar görmezden geleceğim bir mesajdı.

Yarın bunun sonuçlarıyla uğraşacağım.

Bu gece, sadece yalnız kalmak istedim. Yıldızlara bakmak.

Ağaçların arasından bir ışık pırıltısı patladı. Farlar. Görünüşe göre bu gece de yalnız değildim. Muhtemelen Foster'dı, hazır olmadığım konuşmayı yapmak için buradaydı.

İçimi çektim, bakışlarımı indirdim ve boynumdaki hafif bükülmeyi ovuşturdum. Alderson'dan dönen aracı seçebilmek için hava çok karanlıktı. Bu yüzden açıklıkta durup araba yaklaşına kadar bekledim. Bir Subaru'nun şeklini seçtiğimde nabzım hızlandı.

Eloise.

Kulübenin önüne park etti ve dışarı çıktı. Verandanın ışıkları yüzünü okşuyor, gölgeleri kovalıyordu. Daha önce giydiği siyah pantolonunu ve yumuşak, mavi balıkçı yakasını değiştirmişti. Uzun, biçimli bacakları koyu renk taytlarla kaplıydı. Gövdesi, bu soğuk gece için fazla ince ve askılı bir atletle kaplıydı. Saçları dağınık bir düğümle toplanmıştı.

"Hey."

Sesimden irkilerek sıçradı ve elini kalbinin üzerine götürdü. "Kahretsin, beni korkuttun."

"Özür dilerim." Yanına giderken elimi kaldırdım. "Bu gece seni görmeyi beklemiyordum."

Eloise çıplak omuzlarını silkti. "Çamaşır yıkıyordum ve sabunum bitti. Markete gidiyordum ama arabam kendi kendine bu tarafa doğru gitti."

"İçeri gel." Onu içeri götürdüm, ayakkabılarını çıkarmasını bekledim.

Oturma odasına doğru ilerledi ve şömineye yöneldi. "Kimseyle konuştun mu?"

"Hayır. Sen?"

"Henüz değil." Başını salladı, sobaya daha da yaklaştı ve sıcaklığını içine çekmek için ellerini uzattı.

Bir tutam saç, omurgasından aşağıya doğru eğri büğrü bir ok gibi boynundan aşağıya dökülüyordu. İzini takip ederek taytının içindeki kalçalarının tatlı kıvrımlarına ulaştım.

Onları onun vücudunda görmektense yerde görmeyi tercih ederim. Ben onun içindeyken tüm bunlar daha basit, daha kolay görünüyordu.

"Tamam," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. Omuzları çöktü. Elleri yanlarına düştü. Sonra döndü. "Tamam. Evli kalacağız. O düğüne gideceğiz. Sonra da boşanacağız."

Saatler sonra ilk kez nefes aldım. *Şükürler olsun.* "Tamam."

Eloise ayaklarını sürüyerek kanepeye gitti ve kenarına yığıldı. "Belki herkes bunun gerçek olduğunu düşünürse, yine de otelime gidebilirim."

Bundan daha önce de bahsetmişti, geçen ay bunu bir sır olarak saklamak için çaresizlik içinde saçmalamıştı. O zaman ne demek istediğini sormamıştım ama eğer bunu yapacaksak, o zaman neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Ailenin oteli sana vermek istemediğini söylemiştin. Kardeşin Knox'a vermek istediler, değil mi?" Yanına oturarak sordum.

"Evet." Uzun bir nefes verdi. "Yıllardır idare ediyorum. Üniversiteden eve döndüğümünden beri. Eskiden annem işletiyordu ama o da tıpkı babamın çiftlikte yaptığı gibi çekip gitti. Şimdi çiftliği en büyük kardeşim Griffin yönetiyor."

Griffin Eden'la tanışmamıştım ama adını kasabada duymuştum. Karısı Winslow, polis şefiydi.

"Otel benim." Agresif konuşması, *benim* kelimesinin hırıltısı. Yanımda bir sancı hissettim. Neredeyse ... kıskançlık?

Gerçekten bir oteli kıskanıyor muydum? Hayır. Bu çok saçma olurdu.

"Bu benim hayalim," dedi. "Ama beş kuşaktır ailemize ait. O oteli seven tek Eden ben değilim. Annem, babam, kardeşlerim, geniş ailem. Kasabayı. Başarısızlık bir seçenek değil."

"Ve sen başarısız olacağını mı düşünüyorsun?" Yoksa bunu söyleyen ailesi miydi?

"Hayır." İçini çekti. "Belki. Birkaç yıl önce bir sorun yaşadım ve bu benim güvenimi sarstı. Annemle babamın da. Bu yüzden oteli Knox'a vermek istediler."

Yer değiştirdim, bir kolumu arkaya koymak için kanepede yan döndüm. Sonra bir ayağımı bileğimin üzerinden geçirdim, o konuşurken onu görebilmek istiyordum. "Ne oldu?"

Eloise aramızdaki deri minderin üzerine hayali kareler ve dikdörtgenler çizerek bir desen oluşturdu. "Benim hassas kalbim. Ya da annem öyle diyor."

Hayatımda bir kez olsun kimse kalbimin hassas olduğunu söylememişti. Eloise'in bu yönünü seviyordum. Sevecen olması. İçten. Kayıtsız. Sarhoşken saçmalayabilmesini, aklından geçen her şeyi söyleyebilmesini ve bir tutku anında kendini kaybedebilmesini seviyordum.

"Bir çalışanım vardı," dedi. "Her zaman güvenilir, çalışkan insanlar bulmak kolay değil, özellikle de odaları temizlemeye ve tuvaletleri fırçalamaya istekli olanları. Belki de bunun nedeni Quincy'nin küçük olması. Belki de aynı sorunu büyük bir şehirde yaşırdım. Bilemiyorum. Ama zor bir durum. Her zaman seçici olma lüksüm yok. Eğer çalışanım yoksa . . ."

"O zaman işi kendin yap," dedim o sözünü bitirirken.

"Aynen öyle." Başını kaldırdı ama parmakları kanepenin derisini sıyırmaya devam etti. "Birkaç yıl önce temizlik yapması için bir adam tutmuştum. İyi birine benziyordu. Mülakatında samimiydi. Daha önce otelcilik deneyimi yoktu ama böyle birini bulmak nadirdir. Ve sadece yarı zamanlı çalışıyordu. Yol boyunca onu eğitebileceğimizi ve uygunsa tam zamanlıya geçirebileceğimizi düşündüm."

Bu pislik ondan faydalanmıştı, değil mi? "Sanırım uygun değildi."

Eloise bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Öyle olduğunu sanmıştım. İlk başta. Zamanında geldi. Bana karşı nazik ve konuklara karşı kibardı. Her şeyin ötesine geçmedi ama ondan yapmasını istediğim şeyi yaptı. Ta ki bir gün vardiyaya gelmeye kadar. Bazı program değişiklikleri yapıyordum ve takvim güncellemesini kaçırmış olabileceğini düşündüm. Ben de onun yerine baktım. Ertesi gün geldiğinde defalarca özür diledi. Çok iş olduğunu ve program konusunda kafasının karıştığını söyledi."

Muhtemelen Eloise'in *hassas kalbini* sömürmek için bir fırsat görmüştü.

"Tekrar oldu. Ve yine. Ve yine." Parmak ucu desenler çizmeye devam ederken omuzları içe doğru kıvrıldı, gerildi. Artık kareler yerine daireler. "Annem öğrendi. Bu da babamın öğrendiği anlamına geliyor. Bir gün otele geldi, adamı ofise çağırdı ve onu uyardı. Bir vardiya daha atlamış ve gitmiş. Tahmin et ne oldu?"

"Bir vardiyayı daha atladi."

"Evet." Eloise içini çekti. "Babam onu kovdu. Ben yapardım ama babam halledeceğini söyledi. Sanırım babam daha çok benim pes edeceğimden ve

adama bir şans daha verirdim." "Verir miydin?"

"Keşke hayır diyebilseydim," dedi sessizce. "Ama dürüst olmak gerekirse emin değilim." "Yani ailen senin için birini kovmak zorunda kaldıkları için mi kızdı?"

Bu çok önemli bir şey gibi görünmüyordu.

"Oh, hayır. Daha da kötüleşiyor." Burnunu buruşturdu. "O zamanlar çoğumuz ayda bir Willie'ye bir şeyler içmeye giderdik. Onu da davet ettim. Kimsenin kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. İşe başladıktan sonraki ilk ay bir kez geldi. Barda kalabalık bir grup vardı. Birkaç içki içtik. Bilardo oynadık. Güldük. Ve gecenin sonunda ona sarılıp vedalaştım. Herkese sarıldım. Büyütülecek bir şey değil."

Sesinde utanç vardı, sanki biri ona olduğu kişi için kendini kötü hissettirmişti. O kalp için. Bu beni anında kızdırdı. Özellikle de bu kişi ailesinden biriyse.

"Patron yerine arkadaş olmak için çok çabalıyordum. Profesyonel sınırlar tam olarak benim uzmanlık alanım değildi."

"Bunu sana kim söyledi?" Ben sordum.

"Şey, ailem. Ama çoğunlukla deneyim." Dudağı kıvrıldı. "Babam adamı kovduktan bir hafta sonra, haksız fesih ve cinsel tacizden dava edildik."

"Lanet olsun."

"Ona evlenme teklif ettiğimi söyledi." Eloise'in kolları beline dolandı. "Hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Kendimden şüphe etmeye başladım. Willie'nin evindeki o geceyi binlerce kez tekrar ettim. Her gülümsemeyi. Her gülüşü. Her kelimeyi. Çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Yaptığım herhangi bir şey onu rahatsız etmiş olabilir miydi? Oysa tek istediğim iyi davranmaktı. Onu da dahil etmek."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime indirdim ve kanepeye çizdiğim ele doğru biraz daha yaklaştım. "Yanlış bir şey yaptığından şüpheliyim."

"Yine de dava edildik. Kaçırdığı ilk vardiyadan sonra onu kovmuş olsaydım, iş bitmiş olacaktı."

"Muhtemelen sizi yine de dava ederdi."

Bana hüznü bir gülümseme verdi. "Babam da öyle derdi. Ne olursa olsun, o adam her zaman sorun çıkaracaktı. Yalaka bir avukat tutmuş ve aileme dava açarak zengin olabileceğini düşünmüş."

"Davaya ne oldu?"

"Biz kazandık." Sesinde zerre kadar neşe yoktu. Zafer yoktu. "Stresli ve korkunçtu ama en azından kazandık. Çoğuyla annem ve babam ilgilendi. Benim için zor olduğunu biliyorlardı, bu yüzden ilgilendiler."

Ancak bunu yaparken ailesi onun otelle başa çıkamayacağına karar vermiş. "Son birkaç yıldır çok çalıştım," dedi. "Gerçekten çok. Hayır. Çalışanlarla daha fazla dostluk. Artık Willie'nin yerinde gece geçirmek yok. Ailemin ne zaman bir iyiliğe ihtiyacı olsa, evet demek için her şeyi bırakıyorum. Ve onlardan sayamayacağım kadar çok özür diledim. Hayatım o otelde geçiyor ve karşılığını da alıyorum. Şimdiye kadarki en iyi yıllarımızdan birini yaşıyoruz."

"O zaman bu yeterli değil mi?"

"Öyle olmalı." Uzun bir nefes verdi. "Ailem geçen ay bana geldi. Hazır olduğumu düşünüyorlar. Ve kalbimin derinliklerinde bunu yapabileceğimi biliyorum. Bunu yapacak doğru kişi olduğumu biliyorum."

"Peki sorun nedir?"

"Üç yıl sürdü. Üç yıl mükemmel olmak. Hata yapmadan. Pervasız kararlar vermeden. Ta ki-"

"Ben."

Parmağı hareket etmeyi bıraktı. "Lütfen bunu yanlış anlama." Tüm bunlar ve itirafının duygularımı inciteceğinden endişeleniyordu. Evliliğimizi bir hata olarak görmediğimi.

O şefkatli kalp, dışarıdaki yıldızlı gökyüzü kadar güzeldi.

"Bilmiyorum."

Elini kucağına götürerek parmaklarıyla oynamaya başladı. "Ailem yumuşak olduğumu düşünüyor. Çok güveniyorlar. Çok saf. Belki de öyleyim."

"Senden faydalandığımı düşüneceklerinden endişeleniyorsun."

"Evet."

"Bunun için endişeleniyor musun?" Nefesimi tuttum ve cevabını bekledim.

Benim nasıl bir adam olduğumu düşündüğünü duymayı bekliyordum.

"Hayır. Bence düşün için bir eşe ihtiyacın var. Ve karın olarak, ben bariz bir seçimim. Bana yardım ediyorsun. Ben de sana yardım edeceğim."

Çerçevem gevşedi. Bana nasıl güvendi, emin değildim. Ama güvenebilirdi. Eden servetinin hiçbirine ihtiyacım yoktu. Onların işlerine karışmak ya da aile dinamiklerine müdahale etmekle ilgilenmiyordum. Sadece Sam'le tek başıma yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

"Neden eski karının düğününe gidiyorsun?" Eloise sordu.

"Karışık bir durum."

Bana yandan bir bakış attı. "Kardeşinle ya da babanla ya da onun gibi garip bir şeyle evlenmiyor, değil mi? Bir keresinde bir filmde görmüştüm."

Kıkırdadım. "Hayır, öyle bir şey değil. Beni cesaret olsun diye davet ettiğine eminim."

"Cesaret mi? Ne demek istiyorsun?"

"Gelip gelmeyeceğimi görmek için. Bir keresinde bana onsuz asla mutlu olamayacağımı söylemişti. Bu düğün onun beni test etme şekli."

Ama şaka onun üzerindeydi. Bu düğün benim kendimi sınaama yöntemim olacaktı. O eski şeytanlarla yüzleşecektim.

Muhtemelen korkunç bir karardı - Sam söz konusu olduğunda bu ne ilk ne de son kararım olacaktı. Yapılacak en akıllıca şey hayır demektir. Unutmak için elimden geleni yapmak. Ama bunu on yıldır deniyordum.

Ve ben hala onu sarsamadım.

"Anladım." Eloise başını salladı. "Eğer gitmezsen, o kazanır. Senin mutsuz olduğunu ya da hâlâ ona aşık olduğunu düşünecek."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Dediğim gibi, karmaşık bir ilişkimiz var."

"Öyle görünüyor." Eloise kanepeye uzandı, başını arkaya yasladı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Parmağım uzandı, kendi kendine hareket ederek şakağındaki bir tutam saça dokundu. "Teşekkür etmesi gereken kişi benim. Bu benim fikrimdi."

"Sence işe yarayacak mı?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ama bu noktada bir zararı olmaz diye düşündüm."

Okşamama doğru eğildi, o parlak, mavi gözleri uzun, isli kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

Kalbim güm güm attı. Hâlâ saçlarıyla oynayan parmağımın altında bir kıvılcım çıktı.

"Ailemi bunun gerçek olduğuna ikna etmemiz gerekecek."

Başımı salladım, bakışlarım yumuşak dudaklarına kaydı ve her kelimeyi nasıl şekillendirdiklerini izledim.

Eloise hızlı konuşurdu. Bazen kelimeler birbirine karışırdı ve dikkatle dinlemezsem bir şeyleri kaçırabilirdim. Ama dudaklarına dikkat edersem, her kelimeyi yakalayabilirdim.

Belki de sadece ağzına takılmışımdı.

"Doğrudan ateşe atlamak istemem ama lojistikten bahsetmeliyiz," dedi. "İlk olarak, muhtemelen aynı çatı altında yaşamakla başlamalıyız."

A-frame. Evinin girişinden ve oturma odasından fazlasını görmemiştim ama burada kalmak istiyordum.

"Aslında . . ." Yer değiştirdim, daha da yaklaştım. Saçlarındaki elim daha da derinleşerek şakağındaki kalın saç tellerine kaydı. "Bu ilk adım değil."

"Değil mi?" Daha yakına eğildiğimde nefesi kesildi.

"Hayır." Burnumu boğazının uzun sütunu boyunca gezdirmek için eğildim. "Önce bunu yapacağız."

Eloise'i dilimde istedim.

Boynundan köprücük kemiğine doğru öptüğümde nabızı dudaklarımın altında dalgalanıyordu. Eli saçlarıma doğru kayarken başı yana doğru eğildi. "Jasper."

Adımı söyleme şekli. Kaya gibi sertleştim.

Ellerim uyluklarından aşağıya inip dizlerinde durdu. Kanepeden kalktım ve hızlı bir çekişle onu sırt üstü yatana kadar çektim.

Eloise bana doğru uzandı ama ben elini iterek onun yerine taytına uzandım. Bel bandını yumruklarımın arasına alarak bacaklarından sıyırdım, öyle hızlı çekip çıkardım ki inledi ve kanepenin daha da dibine kaydı.

Siyah bir tanga giymişti, dantel kenarları taraklı ve narindi.

Hızlı bir çekişle dikişleri parçaladım ve hurdayı omzumun üzerinden yere gönderdim.

"Hey." Kaşlarını çatı. "Onları sevdim."

"Buraya taşındığında, külot isteğe bağlıdır."

"Buraya taşınacağımı kim söyledi?"

"Ben." Bileğinden tuttum ve bir bacağımı kanepenin arkasına attım. Sonra ona doğru daldım, dilimi ıslak yarığında gezdirdim.

"Aman Tanrım." Elleri saçlarıma dolandı. Mırıldandı, gevşedi ve diğer bacağının yere doğru düşmesine izin verdi. Kendini tamamen bana açtı, vücudu o kadar duyarlı ki sikimi ağılattı.

"Tadın çok güzel, El." Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının içini yalayıp öpmeden önce dilimi ortasına doğru düzleştirerek onu yaladım.

Eloise titredi, kalçaları ağızımla buluşmak için kalktı. "Dilimi seviyor musun meleğim?"

"Evet." Elleri önce omuzlarımda, sonra ensemdede dolaştı. Kanepede yaptığı gibi, her yalayışında, her emişinde saçlarımdın arkasına bir daire çizdi.

Onunla ziyafet çektim, tatlılığında ve boğazından kaçan seksi inlemelerde kayboldum. Klitorisine yapıştığımda nefesi kesildi, bacakları titremeye başlarken sırtı kanepeye doğru eğildi.

Ama o gelemeden, ben uzaklaştım.

"Beni boşalt." Daha fazlasını isteyerek kalktı. "Lütfen. Durma."

Bir parmağımı onun sıkı sıcaklığına doğru kaydurdım.

İniltisi odayı doldurdu. "Daha fazla. Bebeğim, daha fazlasına ihtiyacım var."

Bebeğim. Bana bebeğim demesi için bunu her gün yapardım. Eloise bu hitabı kullanan ilk kadın değildi. Ama ben en çok onun sesini seviyordum.

Sadece daha fazla boyaydı. Daha fazla renk, daha fazla güzellik, geç çirkinliğimi örtmek miş.

Uyarılmam acı vericiydi, kotuma baskı yapıyordu, ama ben Pantolonunu giy. "Dilime gel. Sonra sikimi alacaksın."

Eloise inledi, ben onu yutarken ağzıma karşı kıvranıyordu, iki parmağımı içeri sokup bacaklarını titreten noktaya doğru kıvrırırken dilimi çırpıyordu. Yumrukları saçlarıma kavradı ve iç duvarları nabız gibi atmaya başladığında beni yerinde tuttu. "Jasper, ben-"

Uyarısı bir çığlıkla kesildi, patladığında vücudu neredeyse kanepeden fırlayacaktı. Vücudundaki her kas titriyordu. Saçlarıma tutuşu affetmiyordu. Ama ne kadar sert çekerse çeksin ya da nabız atarsa atsın, ona devam ettim, zevkinin her bir zerresi benim olana kadar orgazmını uzattım.

Kemiksiz ve nefes nefese yere yığıldı, bacakları iki yana açıldı ve sırlıslıkla merkezi parıldadı.

Sırada onu yatağa atmak vardı. O kıvrak vücudu çarşafımdın üzerine yayılmış, saçları çözölmüş ve yastıklarına karışmış olurdu.

"Tamam." Rüya gibi bir iç çekti, ağzının kenarları yukarı kalktı.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık vardı. "Tamam, ne?"

"Senin yanına taşınacağım. Ama sadece çok nazikçe istediğin için."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Seks yapmaya devam etmemizin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şimdi mi?" Jasper'ın hâlâ içimde gömülü olan siki seğirdi. "Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun? Boşalmam bacaklarından aşağı sızarken mi?"

Kıkırdadım. "Tamam, bunu sonra konuşalım."

"Evet." Bir an için bana sıkıca sarıldı. Kollarını omuzlarıma doladı, göğsünü sırtıma bastırdı.

Ama her zamanki gibi beni çok erken bıraktı ve dışarı kaydı. Sonra eğilip külotumu ve joggers'ımı yukarı çekmeden önce kendini kot pantolonunun içine soktu.

"İşinizin başına dönün." Kıçımı tokatladı. "Şimdi hangi odayı toplamak istiyorsun?"

"Yatak odası mı?" Jasper'la birbirimize sürtündüğümüzde mutfağı karıştırıyorduk.

O bir kutuyu kapatıyordu. Ben de diğerini dolduruyordum. Dirseklerimiz birbirine değmişti. Kıvılcımın tutuşması için gereken tek şey buydu.

Birbirimizin üzerine uçmuştuk, çılgınca öpüşüyorduk. Sonra pantolonumu indirdi, kendini serbest bıraktı ve beni tezgâha yaslayarak becerdi.

A-frame'deki dün geceden beri üç kez seks yaptık. Bir kez dün gece onun yatağında. Bir kez de bu sabah duşta. Ve şimdi de mutfağımda.

-Eski mutfak. Ona karşı duyduğu bu arzu karşı konulmazdı. Şaşırtıcıydı. Ne zaman birlikte olsak, daha fazlasını istiyordum.

Bu normaldi, değil mi? Bu sadece kimyaydı. Eninde sonunda kaybolacaktı. Yeni evlilerin çoğu da muhtemelen ellerini birbirlerinden uzak tutamazdı.

Kabul etmek gerekir ki, yeni evlilerin çoğu muhtemelen evlenmeye niyetliydi. Ve evli kalmayı.

Jasper'la bu cinsel hazzın içinde kaybolmuşken, avukatımdan boşanma evraklarımızı hazırlamaya başlamasını istemiştım. Böylece Haziran sonunda düğünden döndüğümüzde hazır olacaktı.

"Yani." Açık kutuya bir dizi ölçü kabı koydum. "Seks yapmaya devam

etmemizin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Jasper kollarında bir kutu taşıyor, odadan çıkarken pazu kasları esniyordu.

Bekledim, oturma odasındaki diğer kutuların yanına koyacağını ve bu cevabı genişletmek için geri geleceğini düşündüm. Ama sonra ön kapı açıldı ve kapandı.

"İyi konuşmaydı." Gözlerimi devirerek toplanmaya geri döndüm.

Öğrendiğime göre kocamın küçük cümlelere eğilimi varmış. Ne kadar kısa olursa o kadar iyiydi.

Odaya girdiğinde mutfak kutularının sonuncusunu da paketlemeyi yeni bitirmiştim.

"Seks yapmayı bırakmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Jasper'dan önce seksin böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bağımlılık yapıcı. Özgürleştirici. Heyecan verici. Hiçbir çekingenlik yoktu. Havai fişeklerle bir araya geldik. Bana dokunduğu an, dışımızdaki dünya yok oldu.

O muhteşem yüzüyle dikkatimi çekti. İçime girerken vücudundaki her kasın ham, ilkel bir güçle esneyip bükülmesiyle. Jasper aldığı zevkin iki katını veriyordu.

Tabii, belki seks duyguları karıştırırdı. Belki de yollarımız ayrıldığında işleri daha da zorlaştırırdı. Ya da belki sadece olduğu gibi kabul edebilirdik.

Seks. Çılgın, olağanüstü
seks. "Seni sikmeyi
seviyorum, Eloise."

Yanaklarım kızardı. O sert sesi, törpüsü her zaman nefesimi keserdi. Çok fazla kelime kullanan biri olmayabilirdi ama o kelimeleri kullandığında dinlerdim.

Jasper sinsi sinsi dolaşan bir adam gibi ağır adımlarla mutfaktan geçti. Yürüyüşü bile ateşliydi. Sesi kadar sarhoş ediciydi. Durdu, önümde yükseliyordu. Bakışlarını yakalamak için çenemi eğmek zorunda kaldım. "Seni becermeye devam edeceğim."

"Şu anda mı?" Şu anda iyiydim.

Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar eğlendiğinin tek işaretiydi. Jasper'ın gizli gülümsemesi gibiydi.

Ve hepsi benimdi. Şimdilik.

"Şurada toparlanalım." Elini yüzüme doğru kaldırdı, parmak uçları elmacık kemiğimi sıyırdı. "Kulübeye geri dönelim. Günün geri kalanını yatakta geçir."

"Evet, lütfen," diye nefes aldım.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Seni becermekten bahsediyorum ve yüzün pembeye dönüyor. Neredeyse amın kadar güzel bir pembe."

"Jas," diye inledim. Daha önce pembe olan yüzüm şimdi alev alev yanan bir kırmızıya dönüşmüştü.

Eğildi, ağzından çıkan fısıltı kulağımın kabuğuna değiyordu. "Bana daha sonra Jas de, tamam mı? Beni boğazında hissedeceğin kadar içine girdiğimde. Bana Jas diyeceksin. Ve seni öyle bir boşaltacağım ki çığlık atacaksın."

Tanrım, onun kirli ağzını seviyordum.

Parmakları boğazıma geldi. Eli o kadar büyüktü ki avucunu ensemin etrafına kadar sarabiliyordu ve başparmağı hâlâ nefes borumun çizgisini takip edebiliyordu. Dudakları yanağımı sıyırmadan önce dişleri kulak mememi ısırdı.

Sonra kıkırdarak mutfaktan çıkıp gitti.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve arkamdaki tezgâhı kavrayarak başımın dönmesi durana kadar sıkıca tuttum. *Vay canına.*

Jasper'la ön sevişme başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi. Bu bir eğitimdi.

Onunla ön sevişme yatak odasına girdiğimiz anda başlamazdı. Sabah ilk iş olarak başlardı. Yollarımız kesiştiğinde sıradan bir dokunuş. Şehvetli bir bakış. İffetli bir öpücük. Müstehcen sözler ve gelecekle ilgili vaatler.

Bana orgazm yaşatmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti ama şimdiden bir orgazm daha yaşamak için yanıp tutuşuyordum. Paketlemenin bitmesini beklemek beni öldürebilirdi.

Başımı salladım, sisi temizledim. Sonra sertçe yutkundum ve onu koridordan yatak odasına kadar takip ettim.

Jasper bavulları çoktan dolabımdan çıkarmış ve yatağın üzerine serpiştirmişti. "Sen kıyafetlerle başla. Ben ayakkabılar için başka bir kutu getireceğim."

"Tamam." Tam yanımdan geçerken şifonyere doğru ilerledim.

Kasıtlı olarak kolu benimkine dokundu. Tenimde karıncalanmalar oluştu. "Sen kötü bir adamsın."

Koridordan kıkırdadı.

Gülümsedim, üst çekmecedeki külotlarımı ve sütyenlerimi topladım, ikinci çekmeceye geçmeden önce onları bir bavula attım.

Bugün eşyalarımın çoğunu A-frame'e götürecektik. Planımız kutulara sığabilecek her şeyi taşımaktı. Mobilyalarla daha sonra ilgilenecektik. Bu şimdiye kadarki ikinci yolculuğumuzdu ve en az bir yolculuğa daha ihtiyacımız olacaktı.

Gerçi Jasper eşyalarını toplamayı erteleyip günün geri kalanını yatakta geçirmek isterse burada tartışmaya girmez. Kalanını bu hafta işten sonra alabilirdim. Ve eğer yatak odasında olursak, gerçeklikten kaçmaya devam edebilirdim.

Sadece birkaç saat daha.
Sonra ailemle yüzleşmek
zorunda kaldım.

Midem bulandı. Dünkü kafeden beri kız kardeşlerimden başka kimse beni aramamıştı. Belki de kimseye söylememişlerdi. Ya da belki herkese söylemişlerdi.

Kimseden haber alamamış olmam hem rahatlatıcı hem de stres vericiydi. Ama duyuruyu yapmadan önce herkese Jasper'la birlikte yaşadığımızı söyleyebilmek istiyordum.

Jasper ve benim bir hevesle evlendiğimizi itiraf edecektim. Son bir aydır birlikte vakit geçiriyorduk. Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Ve bunu bir sır olarak saklamamızın nedeni benim emin olamamamdı. Dün kafede fesihle ilgili patlamam da bu yüzdendi.

O zaman onlara gerçeği söyledim. Evli kalıyorduk. A-frame'e taşınmıştım. Şansımızı deniyorduk.

Kimsenin bu "çekimin" bir son tarihi olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Aileme ve kardeşlerime yalan söyleme fikri midemi bulandırıyor, bu yüzden toplanmaya odaklandım. Toplanmayı kontrol edebilirdim.

Banyoyu ve ofisi çoktan bitirmiştik. Mutfakta başlangıçta pek bir şey yoktu çünkü Knox ve Lyla'nın aksine ben alet edevat ve yemek kitabı biriktirmiyordum.

Her şey kulübeye ulaştığında, tasnif işlemine başlardım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kullanmayacağımız şeyleri depoya koyacaktım. A-çerçevenin arkasındaki ağaçların arasına sıkışmış boş bir kulübe vardı ve kutularla ve mobilyalarımınla dolmak üzereydi.

Yaklaşık iki yıldır bu evde yaşıyordum ama kira kontratım Haziran ayında bitiyordu. Burayı bırakmaktan nefret ediyordum, çünkü işe çok yakındı. Ama bu evi tutarsam, ailem sorular soracaktı. Şüpheleri olacaktı. Bu yüzden ailemi ve toplumu Jasper'la olan evliliğimin gerçek olduğuna ikna etmek için burayı bırakacaktım. Bu, bu yaz yeni bir ev bulmak için büyük bir baş ağrısı anlamına gelse bile. Quincy'deki kiralık evler, düzgün kiralıklar, pek sık bulunmuyordu.

Yatak odasının taba rengi duvarlarını ve kalın kartonpiyerlerini inceleyerek yavaş bir daire çizdim. Bu küçük evi özleyecektim.

Bu ev çok şirindi. Eski ama şirin. Evet, kışları çok soğuk ve yazları dayanılmaz derecede sıcaktı çünkü burası iyi bir yalıtım standart olmadan çok önce inşa edilmişti. Yine de benim olmuştu.

Jasper'la yollarımız ayrıldığında nereye gidecektim? Şansım varsa, belki buraya geri dönebilirim. Şehir merkezine yürüme mesafesinde başka bir yer olabilir. En kötü ihtimalle, çiftliğe taşınabilirim.

Evdeki ahırın üstünde bir çatı katı dairesi vardı. Amcam Briggs bir süredir orada yaşıyordu, ancak demans hastalığı daha fazla bakıma ihtiyaç duyacağı noktaya kadar ilerlemişti, bu yüzden annem ve babam onu yardımcı olacak hemşirelerin bulunduğu yerel bir eve taşıdılar.

Mateo Alaska'ya taşınmadan önce bir süre ahırın çatı katında yaşamıştı. Korkunç olmazdı. Annem benim için yemek pişirecekti. Hâlâ yemek pişirme becerilerimi geliştirmeye çalıştığım için bu büyük bir avantajdı. Ama kasabaya tek başıma gitmek zaman alacaktı, özellikle de kışın yollar buzluysen.

Ve boşandıktan sonra eve taşınmak zorunda kalırsam zavallı gururum asla toparlanamayabilirdi. On yıllık sınıf toplantımdaki kıs kıs gülüşmeleri şimdiden duyabiliyordum.

"Son çare," dedim kendi kendime, sonra şifonyeri boşaltmayı bitirdim, iki bavulu da fermuarla kapattım.

Sırada dolabım vardı. Belki de her şeyi askılarda bırakabiliriz. A-frame'in dolabında tüm bunlar için yeterli yer var mıydı?

Bir dakika. A-frame'in bir dolabı var mıydı? Bu sabah yatak odasında bir tane fark etmemiştim. Belki alt katta çamaşır odası ya da banyodaydı.

"Jasper, A-çerçevesindeki dolapta ne kadar yer var?"

Cevap yok. Neredeydi o? Ayakkabılarımın konulduğu kutu neredeydi? "Eloise," diye seslendi Jasper.

"Öyle mi?" Ben de
bağırdım. "Buraya gel."

Yataktan bir valiz kaldırdım ve sapını açarak koridorda arkamdan sürükledim. "Kulübedeki dolapta ne kadar yer var?"

Jasper hâlâ cevap
vermedi. "Beni
duymuyor musun?"
Sessizlik.

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandım, oturma odasına doğru ilerlerken. Koridorun ağzına ulaştığımda aniden durdum.

Lanet olsun.

Jasper ayakta durmuş, bacaklarını iki yana açmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, iki öfkeli adama bakıyordu.

Ayrıca bacaklarını genişçe açmış ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durdular.

Griffin ve Knox bana doğru bir bakış bile atmadılar. Bakışları Jasper'a kilitlenmişti.

Tamam, sanırım Talia bunu gizli tutmamıştı.

Odaya bir adım atma riskini aldığımda kalbim boğazıma tırmandı. Testosteron boğucuydu. Yoğun bir sisin içinde yürümek gibiydi.

"Hey!" Sinirlerimi örtbas edeceğini umarak çok parlak bir şekilde gülümsedim.

Hayır. Sesim titriyordu. *Lanet olsun.* Bir gün öfkeli, çatık kaşlı kardeşlerimle karşılaştığımda soğukkanlı ve sakin olmayı öğrenecektim.

Her seferinde tereddütlü bir adım atarak, onlarla Jasper arasında durmak için alfa erkek enerjisinin duvarından geçtim.

Yine de beni tamamen görmezden geldiler. Jasper'a kaşlarını çatmak için başımın üzerinden baktılar.

Kardeşleriniz kadar büyük bir adamla evlenmenin sorunu buydu. Göz ardı edilebilirdim.

"Bir kamyon mu yoksa iki kamyon mu getirdin?" diye sordum. Cevap yok. Bugün beni duyabilen var mı?

"Griffin." Elimi uzattım ve karnını dürttüm. Kaşları çatıldı ama bakışlarını indirdi, sonunda odağını bana çevirdi.

Hatamı çok geç fark ettim. Çünkü bakışları bir alev makinesi de olabilirdi.

"Burası sıcak mı?" Yutkundum. "Belki de hepimiz daha havadar bir yere çıkmalıyız. Bu bavulu benim için taşıyabilirsin."

Hiçbir şey. Göz kırpmadı bile.

"Tamam, bunu kendim çıkaracağım."

"Evlendin." Knox'un sesi Griffin'in bakışı kadar ölümcüldü.

"Doğru. Bu konuda."

Griffin'in burun delikleri açıldı.

"Talia'nın dün seni aradığını görüyorum," diye mırıldandım, bakışlarım Knox'a kaydı.

"Arayan Lyla'ydı," dedi. "Senden haber almak güzel olurdu."

Yüzümü buruşturdum. "Kendimi savunmam gerekirse, daha önce hem Winn'i hem de Memphis'i aradım.

İkisi de cevap vermedi."

Bu haberi vermek için stratejim önce kolay insanlara söylemekti. Umarım birkaç müttefik kazanırdım. Bu yüzden eşlerini aradım ve bu sabah ikisi de cevap vermeyince rahat bir nefes aldım.

"Bu sabah saat beşte aradınız," dedi Knox. "Gecenin çoğunu bebekle geçirdiği için Memphis uyuyordu."

Griffin, "Ve sen de Winn'in kişisel telefonunu aradın," diye kestirip attı.

Memphis'in yatak odasında telefonuyla uyumadığını ve Knox'un çocuklarla birlikte sabah vardiyasına gittiğini biliyordum. Winn de karakolun ona ulaşması gerekirse diye iş telefonunu her zaman yanında bulundururdu. Ama normalde olduğu gibi kişisel telefonunun şarjının bitmiş ya da kaybolmuş olabileceğini hesaba katmışım.

"Özür dilerim." Ellerimi önümde kavuşturdum, bağışlanmak için sessiz bir dua ettim. "Gerçekten çok özür dilerim. Ama oturma odamda durduğuna göre, uzun süredir karanlıkta kalmış sayılmazsın. Ve sana bugün söyleyecektim. Yemin ederim."

Griffin'in çenesindeki bir kas esnedi. Korkutucu kas. "Özür dilerim."

Özür dilemem işe yaramadı. Çünkü hepimiz biliyorduk ki beklememeliydim. Dün herkesle konuşmalıydım. Ama bu korku beni felç etmişti. Bu yüzden dün gece bununla başa çıkmak yerine Jasper'ın yatağında uyuyarak gerçeklikten kaçtım.

Artık kaçmak yok.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşme vakti gelmişti. Ve şimdiye kadar, bu tam olarak beklendiği gibi oynuyordu. Kızgındılar, haklı olarak. Ve daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Annem ve babam biliyor mu?" Griffin cevabını beklerken nefesim göğsümde düğümlendi.

Griffin bana tek bir baş selamı verdi.

Kollarım karnıma sarıldı. Pişmanlık beni bütünüyle yuttu. Bir evlat olarak berbatım. "Ne kadar kızgınlar?"

Knox alay etti.

"Tahmin et." Kızgın.

Süper kızgın.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Griffin kollarını kavuşturdu ve yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Sen evlendin. Ne zaman? Nerede? Neden lanet olası ailene söylemedin, Eloise?"

"Gördün mü? İşte bu yüzden önce Winn'le konuşmak istedim." Öfkeli bakışlarından kaçtım. "Çünkü bana bağıracağını biliyordum."

"Bir yabancıyla evlendin. Gizlice. Ve bunu bizden sakladın. Bağıracağım amına koyayım."

"Griff-"

Güçlü bir kol omuzlarıma dolanarak başka bir özür dilememi engelledi.

Jasper beni göğsüne yaslayarak geriye doğru çekti. "Bu kadar yeter."

Griffin'in bakışları Jasper'ın üzerindeydi. "Bu özel bir konuşma."

"Karıma bağırıyorsun."

Çenem düştü.

Kardeşlerime karşı durmak için cesur bir adam olmak gerekirdi. Hayalini kurduğum o sakın ve soğukkanlı? Jasper'da vardı. Belki o bana öğretirdi.

Knox gözlerini kırıştırdı. Sonra çenesini indirdi ve bir elini kaldırarak ağzını ovuşturdu. Neredeyse şaşırmış gibiydi.

Griffin'e baktım, babamdan miras kalan o öldürücü bakışı görmeyi bekliyordum. Ama kaşları çatık değildi. Şaşırmış görünüyordu. Meraklanmış mı? Ne haltlar dönüyordu?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Griff.

Jasper Griffin'e bakmaya devam etti, bakışları hiç görmediğim kadar sertti. Aralarında durup başımı ileri geri sallayarak birinin konuşmasını ya da bir hamle yapmasını beklerken kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Ama bu garip bakış yarışına kilitlenmişlerdi. Bu iyi bir şey miydi? Kötü mü? Erkekler neden bu kadar karmaşıktı?

Bağırmaya geri dönmemiz gerekiyordu çünkü o zaman en azından neler olduğunu biliyordum.

İlk kırılan Griffin oldu. Kolları gevşeyerek yanlarına düştü. Dikkati dağıldı, mavi gözleri benimkileri buldu. "Annemi aramalısın." Sesi o kadar yumuşaktı ki canımı yaktı.

"Yapacağım."

"Şimdi. Bugün daha sonra değil. Şimdi. Zor olacağı için bundan kaçındığını biliyorum. Ama o yaralı."

Ahh. "Tamam."

"Listene Talia ve Lyla'yı da eklesen iyi olur." Knox bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

Griffin içini çekerek başını salladı. "Eşyaları buradan taşımak için yardıma ihtiyacın var mı? Eve gidip bir at römorku getirebilirim."

Benim Çene başladı için Titre. Gözyaşları iyi.
Onlar olabilir olmak kızgın, hayal kırıklığına uğramış, ama yine de benim ağabeylerimdi. Ve taşınmama yardım ederlerdi.

"Yağmur kontrolü?" Ben sordum.

Griffin başını salladı, burnumun ucuna dokundu, sonra başka bir şey söylemeden döndü ve evden çıktı.

Knox çenesini Jasper'a doğru kaldırdı, sonra da onu takip etti.

Griffin'in kamyonetinin gürültüsü blokun aşağısında kaybolana kadar rahatlamadım, Jasper'ın kucağına sarktım. "Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil." Gitmeme izin verdi, sonra etrafımda dolandı, dışarı çıkardığım bavulu aldı ve Yukon'a taşıdı.

Kapıya doğru yürüdüm, onu içeri yüklerken izledim. Şey, gitmişti ... gitmişti.

"Aptal Eloise," diye mırıldandım.

Sadece aileme zarar vermekle kalmamıştım, Jasper kardeşlerimin kurduğu o pusuyu da hak etmemişti. Burada hatalı olan kişi bendim.

Ve dilemem gereken daha çok özür vardı.

O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve mutfağa, telefonumu daha önce bıraktığım yere yöneldim.

Telefon görüşmelerim bittiğinde, Jasper SUV'u A çerçevesine götürmüş ve kutuları boşaltmıştı. Beni almaya geldiğinde çoktan üç kez ağlamıştım.

Bir kez, annemle konuşurken. Yine babamla konuşurken. Üçüncü kez, Lyla'ya mesaj bıraktıktan sonra.

Ailemden sonra Talia'yı aramıştım ve o da beni Lyla'nın konuşmak istemeyebileceği konusunda uyarmıştı.

Ağırdı. Böyle bir hatanın ağırlığını taşımak ağırdı. Belki Jasper da bunu hissetmişti çünkü kulübeye döndüğümüzde kıyafetlerini değiştirdi ve koşuya çıktı.

Günün geri kalanını eşyalarımı yerleştirerek ve küçük ofisteki küçük dolabı kendime ayırarak geçirdim. Akşam yemeği sessizdi. Daha sonra Jasper bir ateş yaktı ve ben eşyalarımı yerleştirmeye devam ederken kitap okudu. Karanlık çöktükten sonra da çatı katına çekildi.

"Yukarı geliyor musun?" diye sordu merdivenlerin tepesinden. "Birazdan."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra ışığı kapattı.

Bu bir felaketle sonuçlanacaktı, değil mi? Mahvolmuştuk.

Merdivenleri tırmanmak yerine, bir battaniye ve yastık buldum.

Ve kanepede uyuyakaldı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Ön kapıyı açıp A-çerçeveden içeri adımımı attığım anda yanık yemeklerin keskin kokusu yüzüme çarptı. Duman mutfığı sarmış, akşamın ilk ışıkları pencerelerden süzülürken havayı bulandırıyordu.

"Ne oluyor lan?" Sırt çantamı adanın üzerine bıraktım ve aceleyle ocağa gidip kapıyı açtım. Boştu. Ve kapalıydı. Ama belli ki bugün orada bir şey ölmüştü.

"Eloise?"

Seslendim. Cevap vermedi.

Hiç şaşırmadım.

Kiraladığı evde kardeşleriyle karşılaştığından beri bütün hafta benden kaçıyordu.

Geçen altı gün boyunca durumumuzun gerçekliği, tıpkı kulübedeki koku gibi acı ve sert bir şekilde içimize işlemişti. Biz yabancıydık. Ve öyle davranıyorduk.

Eloise'in kanepede uyumayı tercih ettiği bu noktada seks bile ortak bir nokta değildi.

Bir hafta önce, bu anlaşmamızın çok kolay olacağını düşünmüştüm. İkimiz bir süreliğine rol yapacaktık. Ateşli, karmaşık olmayan bir seksin tadını çıkaracaktık. Düğünden sonra da ayrılacaktık. Basit bir boşanma. Yollarımızı ayırırdık.

Bunun kolay olacağını düşündüğüm için aptalın tekiydim. Eloise ve ben, fırınımda ne varsa o kadar boka batmıştık.

Koku burun deliklerimi yaktı, bu yüzden en yakın pencereye doğru yürüdüm, ancak onu zaten açık buldum. Sonra evin arka tarafındaki sürgülü kapıya baktım, o da açıktı.

Karım güvertede oturuyordu.

Çamaşır odasına daldım ve dolabın üst rafında duran küçük vantilatörü çıkardım. Mutfak penceresinde tam gaz çalışırken, biraz hava akımı sağlamak için ön kapıyı destekleyerek açtım ve dışarı çıktım.

Güverte yerden sadece bir ayak kadar yükseliyordu. Eloise kenarda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bakışlarını ağaçlara dikmişti. Elinde hokey diskine çok benzeyen siyah bir şey vardı. "Kurabiye yaptım."

Hokey diski. Duman ve kokunun kaynağı.

"Bir tane ister misin?" Yüzünü görebileceğim kadar dönerek onu havaya kaldırdı.

O mavi gözlerdeki bakış göğsümü sıkıştırdı. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Sulu rimelinin siyah lekelerini silmeye çalışmıştı. Ya da belki kurabiyedendi.

"Çikolata parçacıklı mı?" Yanmış kurabiyeyi alarak sordum. "Evet."

"Çikolata parçacıklı kurabiyeleri sevmiyorum." Kurabiyeyi bir frizbi gibi sararak olabildiğince uzağa fırlattım ve havada süzülerek bir ağaç gövdesine çarpmasını sağladım. Sonra Eloise'in yanına oturmadan önce ellerimi kömür tozundan arındırmak için birbirine sildim.

"Çikolatalı kurabiye sevmez misin?" diye sordu.

"Hayır."

"En sevdiğin kurabiye hangisi?"

"Kurabiyeleri pek sevmem. Ama seçmem gerekirse, yulaf ezmeli kuru üzümlü." "Yulaf ezmeli kuru üzümlü mü? Aman Tanrım, bir canavarla evlendim."

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. Bir haftadır ilk kez gülümsemiştim.

"Evi kokuttuğum için özür dilerim," dedi.

"Geçer."

"Aptal Eloise," diye mırıldandı.

"Kendine bir daha aptal derssen seni dizime yatırırım." Nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

"Sen aptal değilsin." Bunun el altından söylenen, kendini küçümseyen sözlerden biri olduğunu biliyordum ama yine de hoşuma gitmemişti. Bir daha duyarsam, güzel kıkına kıpkırmızı olana kadar şaplak atacaktım. "O yüzden söyleme."

"Tamam," diye fısıldadı, bakışları tişörtüm ve şortum üzerinde geziniyordu. "Spor salonunda mıydın?"

"Bu sabah. Sonra yürüyüşe çıktım. Bugün çalıştın mı?"

"Hayır, izin aldım."

Eloise bu hafta her gününü otelde geçirmişti. Ya benden kaçmak için ya da meşgul olduğu için. Muhtemelen ikisi de. Normalde her sabah uyandığımda

Sabah altı sularında çoktan gitmiş, ardında topraksı, çiçeksi vanilya kokusunu banyoda bırakmıştı.

Bu sabah hariç, parfüm yoktu. Çatı katından aşağı indiğimde kanepede uyuyordu, göz kapakları rüya gördüğü gibi çırpınıyordu.

Bu yüzden erkenden sıvışma sırası bendeydi.

Foster bu sabah spor salonuna gelip çalışmamı istemişti.

Geçen hafta sonu kafede buluştuğumuzdan beri birbirimizi ilk kez bugün görmüştük. Birkaç kez telefonda konuşmuştuk, kısa, kesik kesik sohbetler. Bugünkü yüz yüze görüşmemiz de pek farklı değildi. Dövüşmek için ringe çıkmadan önce de pek konuşmamıştık.

İplerin içinde kelimelere gerek kalmamıştı. Foster tüm konuşmayı yumruklarının yapmasına izin vermişti.

Eloise'in gözleri alt dudağımdaki taze kesiğe kilitlendi. Dokunmak için uzandı ama temas etmeden önce durdu. Sonra gözlerindeki o üzgün bakış iki katına çıktı.

Göğsümdeki sızı da öyle.

"Foster nasıldı?" diye sordu.

Kızgın. Cidden çok sinirliydi. "Peki."

Ona Eloise'den bahsetmediğim için kızgındı. Bir ay boyunca gerçeği gizlediğim için kızgındı. Ama sanırım en çok, hâlâ bir şeyler sakladığımı bildiği için incinmişti.

Belki de itiraf etmeliydim. Belki de her şeyi ortaya dökmeli, bu evliliğin sahte olduğunu açıklamalıydim. Eloise ve ben, onun otelinde bir şansı olsun ve ben de Sam'in düğününe yalnız gitmek zorunda kalmayayım diye bu işi yürütüyorduk.

Ama çenemi kapalı tuttum. Ödülüm neydi? Bir kış tekmeleme.

Foster karnıma öyle bir tekme atmıştı ki nefesim kesilmişti. Sonra ağzıma bir yumruk attı, derim anında yarıldı.

Öğleden sonraki yürüyüşüm sırasında ara ara kanamıştı. Siyah gömleğimin kolundaki kan her neyse görünmüyordu.

"Ona anlaşılmamızdan bahsetmedin, değil mi? Değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Hayır." "Teşekkür

ederim." İç çekti.

Daha fazla sır. Ama nedense nedenlerimizi Foster'dan saklamak beni Eloise'le olan evliliğimizi saklamak kadar rahatsız etmiyordu.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Yürüyüşümde anlamaya çalışmışım. Birkaç saatimi bu duyguları çözmeye çalışarak geçirdim. Kafamı boşaltmak için. İşe yaramamıştı. Hâlâ kendimi kötü hissediyordum.

Belki de sadece yorgundum. Uyku bütün hafta bok gibiydi. "Yürüyüşe nereye gittin?" diye sordu.

"Sable Peak Trailhead."

Foster'la yaptığım yorucu bir antrenmandan sonra bile damarlarımda huzursuz bir enerji dolaşıyordu. Bu yüzden yerel patika yollarını araştırdım ve dağlara doğru yola çıktım.

Döngü altı mil sürmüştü. Bacaklarım ölmüştü ve yarın kendimi aşırı zorlamanın bedelini ödeyecektim. Ve o enerjinin sadece bir kısmı kaybolmuştu.

"Bu her zaman Mateo'nun en sevdiği yol olmuştur." Eloise dizlerini yukarı çekerek göğsüne bastırdı. "Belki de başka bir mutfak başarısızlığı yerine seninle yürüyüşe çıkmalıydım."

O güzel gözler yaşlarla doldu.

Bu kurabiyelerle ilgili değildi. Ama onlar için ağlaması gerekiyorsa, yanına otururdum.

Duşa ihtiyacım olmasına ve açlıktan ölüyor olmama rağmen kıpırdamadım. Eloise sessizliği doldurana kadar ağaçlara baktık.

"Annem harika bir aşçıdır. Knox ve Lyla'nın onun yeteneklerini miras aldıklarını ve Mateo ve ben doğduğumuzda bize bir şey kalmadığı konusunda şaka yapıyor. Ama yine de deniyorum. Aile yemekleri için kurabiye pişiriyorum ve hepsi garajdaki çöp kutusuna gittiğinde fark etmemiş gibi yapıyorum. Kimsenin içmediği sangria yapıyorum."

"Yemek yapmayı sever misin?" "Hayır."

"O zaman neden bırakmıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Sanırım bunu doğru yapmak güzel olurdu. Sadece bir kez."

Eloise hâlâ o çirkin atları güzel resimlerle örtbas etmeye çalışıyordu.

"Bugünden sonra, sanırım . . . Vazgeçiyorum." Sesi çok kısıktı. Vegas'ta beni büyüüne kaptıran o güçlü, canlı kadın gitmişti. Ve şu anda, o gözyaşlarını yok etmek için her şeyimi verirdim.

"Yemek yapmayı severim," dedim. "Çamaşır yıkamaktan nefret ederim."

Burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi. "Çamaşır yıkamak umurumda değil."

"O zaman sen benim amaşırlarımı yıka. Ben yemek yaparım. Akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve peçeli sandviç yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bana küçük bir gülümseme verdi. "İlk görev atamamız. Şu halimize bak, şimdiden evliliğin dibine vurmuşuz. Diğer yeni evliler kıskanırdı. Keşke her şeyin sahte olduğunu bilselerdi."

Sahte. Omuzlarım gerildi. Kadın haklıydı. Bu evlilik, babamın el sıkışmaları ve annemin oğlunun hayatına gösterdiği ilgi kadar sahteydi.

Çikolatalı kurabiyelerden nefret ettiğim kadar sahtelerinden de nefret ederdim. "Ne?" Eloise kendi dirseğiyle dirseğimi dürttü.

"Hiçbir şey." Basamaktan kalktım ve içeri girdim.

Vantilatörün temiz orman havasını üflemesiyle koku şimdiden daha iyiydi.

Ya da belki de burnum pis kokunun şokundan sonra yeni alışmıştı.

Mutfağa doğru ilerledim, kaslarım zaten ağır ve yorgundu. Vücudumun yakıtı ihtiyacı vardı, bu yüzden buzdolabını açtım ve dün akşamki yemekten kalanları çıkardım. Izgara tavuk göğsü, kavrulmuş sebzeler ve yabani pirinç.

Eloise beni içeri kadar takip etti ve adanın yanında durdu. Tezgâhın üzerinde, içeri girdiğimde fark etmediğim bir sürahi vardı. Portakal dilimleri ve elma halkaları yakut kırmızısı bir sıvının içinde yüzüyordu.

"Biraz sangria ister misin?" Bir dolaba doğru yürüdü ve bir fincan çıkardı. Sonra kendine bir bardak doldurdu, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Leziz."

"Aç mısın?" Bir tabak çıkararak sordum. "Pek sayılmaz. Çok fazla kurabiye hamuru yedim."

Kaşlarımı çattım ve bir tabak daha çıkardım. Beslenme önemliydi. Kurabiye hamuru ve sangria onun akşam yemeği olmayacaktı. Bu yüzden ikimize de yemek dağıttım, benim tabağım onunkinin iki katı doluydu ve onları çatal ve peçetelerle birlikte kart masasına taşıdım.

Eloise benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu, ucuz koltuğa yayıldı.

Yemek masası da dahil olmak üzere geri kalan mobilyaları kiraladığı yerden almamız gerekiyordu. Büyük parçalarının çoğu benim Yukon'uma sığmazdı, bu yüzden Foster'dan kamyonetini ödünç almasını ve ağır parçaları kaldırırken bana yardım etmesini isteyecektim.

Ama bir iyilik istemeden önce onu rahat bırakıyordum. Pazartesi sabahı spor salonunda buluşmak üzere anlaşmıştık. Umarım o zamana kadar öfkesinin bir kısmı geçmiş olurdu. Foster'ı tanıyorsam, muhtemelen evde dudağıma takılıp kalmıştır. Bana çoktan bir özür mesajı atmıştı. Ve diğer

Edens'ların aksine, bir de tebrik.

Foster ve ben bunu atlatırdık. Muhtemelen. Normale dönecektik. Umarım. Bir ya da iki hafta içinde Eloise'in evindeki işim bitecek ve taşınma işini halledecektik.

Lanet olası kardeşlerinin yardımını olmadan.

Bana davranışları adildi. Eğer bir kız kardeşim olsaydı ve Vegas'ta bir yabancıyla evlenseydi, muhtemelen ben de o piçle yüzleşirdim. Ama Eloise'e bağlamak? Onu bir çocuk gibi azarlamak?

Hayır. Sikeyim hayır.

Onun adına mutlu olan var mıydı? Yoksa onları dahil etmediği için surat mı asıyorlardı? Onların onayı olmadan bir şey yaptığı için mi?

Foster bana Edens'lerden bahsetmişti. Talia'nın ailesine çok saygı duyuyordu. Ama benim saygımı kazanmak için yapmaları gereken çok iş vardı.

Fark etmezdi. Er ya da geç, Eloise'le evlenen o adam olacaktım. Bir hata. Hızlı bir boşanmadan sonra ortadan kaybolan adam.

Sonunda, hiç kimse olacaktım. Uzak bir anı.

Çatalım bir parça tavuğa çok sert saplandı ve tabağa sürtündü.

Ben yemeğimi mideye indirirken, Eloise de kendi yemeğiyle uğraşıyordu. Sangria'sından aldığı her yudumda acı çekiyor gibiydi ama bardağı içmeye kararlı görünüyordu.

"Kahve dükkanına gittin mi?" diye sordu bir küp kabağı dürterek.

"Hayır."

"Her gün gittim." Çatalına bir parça daha kabak ekledi ama ağzına götürmedi. "Lyla dün en sevdiğim balkabaklı çöreklerden yaptı. Bütün hafta bana kahve parası ödetmedi."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Lyla bize hep ödetir. Hiçbirimizin umurunda değil. Onun işine destek olmak istiyoruz. Ama teklif ettiğimde reddetti. Ve sadece sonbaharda balkabağı pişiriyor."

Yani Lyla da kızgındı. Ya da incinmişti. Ya da ikisi birden.

Eloise çatalını bıraktı. "Sahte evlilik zordur."

Soğuk tavuktan bir ısırık daha aldım, yine gereğinden sert bir şekilde. Bunun sahte olduğunu bana sürekli hatırlatması mı gerekiyordu? Farkındaydım.

"Ailem yarın akşam aile yemeği için çiftliğe gelmemi istedi. Bu yüzden kurabiye yaptım. Ve sangria." Bir kadeh

sertçe yutkunarak içti. "Sanırım yarın markete uğrayıp bir şişe şarap alacağım."

Çiğnedim, beni de davet etmesini beklerken çenem gerildi.

Ama Eloise tek kelime etmeden sangria'yı yudumladı. Kadehi boşaldığında, sızlanmalar durmuştu ve benim tabağım onunkinin aksine boştu.

"Bitti mi?" Ayağa
kalkarak sordum. Başını
salladı.

Bulaşıkları yıkadım, sonra cebimden telefonumu çıkarıp bir yemek tarifi buldum. Sonra bir kase ve mikser bulmak için dolapları karıştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Eloise bardağını yeniden doldurmak için mutfığa gelerek sordu.

Cevap vermedim. Bir yolunu bulacağını bildiğim için sessiz ve verimli bir şekilde çalıştım.

Ön ısıtmayı başlatmak için fırının düğmesine bastığımda, yanık kokusunun geri döneceğini biliyordum, ama umarım şeker ve tarçın onu yenerdi.

Ben yıllardır yapmadığım yulaflı kuru üzümlü kurabiyeleri yaparken, Eloise adanın yanında durmuş beni izliyor ve içiyordu.

İlk partiyi fırına koyduktan on üç dakika sonra soğutma rafının üzerindeydiler ve son düzine de pişiyordu.

Artık çiftliğe eli boş gitmeyecekti. Yulaflı kuru üzüm sevmese bile.

"Mutfakta inanılmaz seksisin," dedi. "Ve gülümsediğinde. Ama yeterince gülümsemiyorsun. Neden peki?"

Bir omzumu kaldırdım, tezgâha yaslandım. Belki de gülümseyecek pek bir şey yoktu.

Adadan uzaklaşarak benimkinin yanındaki boşluğa yerleşti. "Çakırkeyifim."

Yani o muhteşem kafasından ne geçerse güzel ağzından çıkıyordu.

"Benim için gülümser
misin?" Gülümsedim.

Burnu buruştu. "Bu senin gerçek gülümsemen değil. Gözlerin kırışmıyor."

"Buruşuk şey mi?"

Bardağını kaldırarak el salladı. Ama o bir yudum daha alamadan ben kadehi elinden aldım ve sangria'yı ağızıma götürdüm.

Kahretsin, berbattı.

Çok fazla portakal suyu, çok fazla rom ya da çok fazla şarap kullanmıştı. Belki de her şeyden çok fazla. Seyreltilmiş tatlı ve ekşi sos içmek gibiydi.

"Kötü, değil mi?" Suratını astı.

Kadehini tek yudumda bitirerek cevap verdim.

"Jas," diye fısıldadı. Kahretsin, ama bana Jas demesi hoşuma gidiyordu. Bakışları ağızıma düştü. "Artık kanepede uyumak istemiyorum."

Şükürler olsun. Boş bardağı lavaboya koydum. Sürahi daha sonra giderden aşağı dökülecekti. Kurabiyelerin pişmesine bir dakika kalmıştı ama yine de onları çıkardım, fırını kapattım ve ocağın üzerinde bıraktım.

Sonra Eloise'in elini tuttum ve onu banyoya götürdüm. Düğmeye hızlı bir dokunuşla duşu açtım.

"Arkanı dön," diye emrettim.

Hiç tereddüt etmeden itaat etti ve aynanın karşısına geçti.

Başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkardım. Sonra şortumu ve boxerımı bacaklarımdan iterek ayakkabılarımla birlikte çıkardım. Sikim dışarı fırlamış, sertleşmiş ve zonkluyordu, sessizce durup yansımamıza bakan güzel kadın için ağrıyordu.

Arkasından yaklaştığımda Eloise'in tüm vücudu titredi. Burnumu saçlarına bastırdım ve o sarhoş edici kokuyu içime çektim. Biraz yanık kurabiye kokusu da vardı.

Bir elimle yüzünü kavradım ve çenesini yukarı çevirerek bana bakmasını sağladım. Arkasını dönmeye çalıştı ama ben başımı sallayarak vücudunu aynaya doğru tuttum.

"Daha önce hiç kendini boşalırken izledin mi?"

Nefesi kesildi. "Hayır."

"İzle." Çenesini bırakarak, düşün buharından kenarları buğulanmaya başlamış olan aynaya doğru başımı salladım.

Sonra tişörtünün eteklerine uzandım, yukarı ve göğsünün üzerine çektim. Sırada spor sütyeni vardı ve yere çarparak düştü. Joggers'ı ve külotu yığına katıldığında, elim beline dolandı, kalçasından aşağı inmeden önce kalçasında kayıyordu.

"Benim için ıslandın mı meleğim?" diye sordum.

Başını salladı, nefesleri kesik kesik geliyordu. Parmağımı yarığından geçirdiğim anda göz kapakları titreyerek kapandı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandım omzunun tenine karşı. "Gözlerini kapatma."

Mavi gözleri açıldı ve camın ardından benimkilerle kilitlendi.

"Boşaldığında ne kadar zarif olduğunu izle." Etini okşadım, ıslaklığı yavaş ve tembel dairelerle çekirdeğinden klitorisine doğru çektim. Sıkım kaya gibi sertleşmişti, ıslak sıcaklığının içine batmak için ağlıyordu. Onu kış yanaklarının arasına sıkıştırdım.

Eloise inleyerek kalçalarını uyarılmama karşı salladı.

Diğer kolumu beline doladım, klitorisini daha hızlı ve daha hızlı çalıştırırken onu kendime çektim. Vücudu titremeye başladı. Ağzı açıldı, nefesleri ağırlaştı. Ve tıpkı emrettiğim gibi, gözlerini yansımamıza kilitledi.

"Kahretsin, ama sen harikasin." Orta parmağımı içeri kaydurdım. Sonra tekrar klitorisine geçtim, okşadım ve fiskeledim. "Kendine bir bak. Ne kadar seksi olduğuna bir bak. Kurabiye pişirmen ya da sangria yapman kimin umurunda. Sen mükemmelsin, El."

"Jas." Çenesini çevirdi, başımı kavramak için geriye uzandı ve ağzımı kendine doğru çekti.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, orgazmı sona erdiği anda dillerimiz birbirine dolandı. Çığlığını yuttum, vücudu titrerken ve paramparça olurken bırakmayı reddettim. Nabız üzerine nabız, vücudu benimkine karşı sarkana kadar kollarımda parçalandı.

Ayaklarımızı sürüyerek duşa girdik, spreyin altına girer girmez ağızlarımız tekrar çarpıştı. Sonra onu yukarı kaldırdım, ağzı benimkiyle kaynaştı, öpücüğün kontrolünü ele geçirirken elleri yanaklarıma geldi ve onu kaygan fayanslı duvara bastırmama izin verdi.

İçeri girdiğimde, kendimi köküne kadar gömdüğümde, kollarını boynuma sardı, onu sertçe becerirken sıkı tuttu, çılgınlık ve inlemelerle birlikte bir çılgınlık içinde boşalana kadar bırakmadı.

"Artık kanepesiz," dedim, sıkım hâlâ onun içindeydi.

Parmaklarını ıslak saçlarımdan arasından geçirdi.

"Tamam."

Rahatladım ve onu ayağa kaldırdım. Ben saçlarımı yıkarken o da omuzlarımda ve sırtımda sabunlu bir puf gezdirdi. Sonra ikimiz mutfaktaki dağınıklığı görmezden gelerek çatı katına çıktık.

Tekrar seviştik, yavaş ve tembelce, ikimiz de tükenene kadar.

Huzursuz enerji gitmişti. Nihayet. Her ne kadar yanıma sokularak uyuyakalmış ve beni çok sıcak ve rahatsız etmiş olsa da, uyuyakaldım ve ancak şafak pencerelerden içeri süzüldüğünde uyandım.

Ve Eloise'i hala yanımda uyurken buldum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELOISE

Hesap tablomdaki satırlar ve sütunlar birbirine karışıyordu. Renk kodlaması bugün kendi başına bir hayat almıştı ve şimdi otelin vardiya çizelgesine bir gökkuşağı kusmuş gibi görünüyordu.

Ama bitmişti. Umarım.

Yaz çok zordu. Yazın geçici programını düzenlemek için bütün günümü karıştırmak ve hokkabazlık yapmakla geçirdim. Umarım herkesin tatil planlarına uyum sağlamayı başarmışımdır. İşe *yaramalı*.

Ta ki biri hasta olduğunu söyleyene kadar. Ya da istifa edene kadar.

"Kimse istifa edemez," dedim bilgisayar ekranıma. En azından başka bir yarı zamanlı temizlikçi tutana kadar. *Tabii* başka bir temizlikçi tutabilirsem. Yerel gazeteye bir haftadır ilan vermiştim ama tek bir cevap bile alamamıştım.

En kötü ihtimalle, odaları kendim temizlemek zorunda kalacaktım. Bu kesinlikle ilk kez olmazdı ama zaten haftada altı gün çalışıyordum.

Eloise'deki kariyerimde ilk kez sadece bir gün izin istedim. Jasper'la yatakta geçireceğim bir gün. Birlikte sadece iki ayımız kaldıysa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum.

Belki de bu konuda yanlış yapıyordum. Belki de önümüzdeki altmış küsur gün boyunca bu otelde yaşamam ve nefes almam gerekiyordu. Belki bu, sonunda her şeyi kolaylaştırırdı.

İlişkimizi sadece seksle sınırlamak istememe rağmen, Jasper'a giderek daha çok bağlanıyordum. Onunla ilgili her şey çekiciydi. Yakışıklı yüzünden yırtık pırtık vücuduna kadar. Beni daha fazla sebze yemeye zorlamasından, burnunu saçlarıma gömüp kokusunu içine çekmesine kadar.

Gece orgazmları sadece bir bonustu.

Yanmış kurabiye olayından beri Jasper ve ben bir rutine oturmuştuk. Her sabah erkenden kalkıp işe gidiyordum. Akşam eve geldiğimde bize yemek hazırlardı. Sonra hiçbir şey yapmazdık.

Hiçbir şeyi sevmedim.

Otelde olup bitenler hakkında konuşurken beni dinlerdi. Ben bir saat boyunca televizyonu açarken o kanepede yanıma oturup kitap okurdu.

Sonra çatı katına çekilir, orada uyumak için birbirimizin bedenlerini tükettirdik.

Son iki hafta iyiydi. Sınırdan harikaydı.

Ailemin baskısı dışında beni ezmeye başlamıştı. İki hafta önce Jasper'la tanışmak için bir aile yemeği planlamışlardı ama bundan bahsettiğim anda gitmek istemediğini anlamıştım. Bu yüzden onu davet bile etmedim.

Bizi geçen haftaki aile yemeğine çağırdıklarında yalan söylemiştim. Annemle babama Jasper'la randevumuz olduğunu söylemiştim. Randevunun A-frame'de olması yalan mıydı?

Evet. Her yalan ve yarı gerçeğe birlikte midemdeki o iğrenç his geri geldi.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Elli mil yarıçapındaki her Eden burnunu evliliğime sokmaya çalışırken bunu iki ay daha sürdüremezdim.

Teyzelerimden ikisi bu hafta otele uğramış ve gizemli kocamla ne zaman tanışacaklarını sormuşlardı. Dün benzin istasyonunda kuzenlerimden birine rastladım ve Jasper'ı kişisel antrenörü olarak işe almak istedi.

Jasper, Foster'dan başkası için kişisel antrenman yaptı mı? Bir eş bu sorunun cevabını bilmeli.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, gökkuşağı tablosunun ve kafein eksikliğinin neden olduğu baş ağrısını ovuşturdum.

Son iki haftayı Eden Coffee'den uzak durarak geçirmiştim çünkü Lyla hâlâ çok iyi davranıyordu. Oteldeki kahve fena değildi ama Lyla'nınkine hiç benzemiyordu. İyi kahveyi özlemiştim. Kız kardeşimi özlemiştim.

Lobinin kapısı açıldı ve ben de gözlerimi ekrandan ayırıp gülümseyerek misafirlerimi karşılamaya hazırlandım. Ama içeri giren annem ve babamdı, elleri kilitliydi.

Annemle babamın el ele tutuşmasını çok severdim. Kendimi bildim bileli, yürürken hep el ele tutuşurlardı.

Jasper herkesin içinde el ele tutuşur muydu? Ama yine de toplum içinde birlikte yürümedik.

"Merhaba." Omurgamı çelikleştirdim ve nefesimi tuttum.

Annem bunu gizlemeye çalıştı ama yine de üzgün görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış. Babam mavi gözlerindeki acıyı gizleme zahmetine bile girmedi.

Annem tezgâhta durdu ve kaşlarını çattı. "Bu kadar korkmuş görünme bize."

Ama ben öyleydim. "Öyle değil." Beni iğrenç hissettiren başka bir yalan, ama ben çerçevemi rahatlamaya zorladım. "Sadece berbat bir baş ağrım var. Ne oldu?" "Bu akşam sen ve Jasper'la akşam yemeği yemeyi umuyorduk. Knuckles," dedi.

"Oh." Midem bulandı. "Um . . ." *Kahretsin*. "Çok isterdim ama erteleyebilir miyiz?"

"Neden?" Babamın gözleri kısıldı.

"Bu baş ağrısı beni öldürüyor. Eve gidip banyo yapmak istiyorum. Uzun bir gün oldu."

Annem ve babam, liseden beri - eve hafif çakırkeyif ve sokağa çıkma yasağını beş dakika geçe geldiğim gecedan beri - görmediğim bir bakışı paylaştılar. İkisi de beni bekliyordu. Onları tamamen ayık olduğuma ikna etmeye çalışmışım.

O zaman yememişlerdi ve ben de iki hafta ceza almışım. Şimdi de yemiyorlardı, değil mi?

"Yarın akşam yemeğe ne dersin?" Ağzımdan kaçırdım. "Çalışmıyorum ve kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. Eve gelebiliriz. Ya da burada, kasabada buluşuruz."

"Ev." Annem başıyla onayladı. "Bakalım diğer herkes gelebilecek mi?"

"Harika." Sesim çok parlaktı.

Hangisi daha kötüydü? Annem ve babam Knuckles'da yalnızdı. Jasper'ı sorgulayacağından hiç şüphem yok. Ya da evde ailem, kardeşlerim, yeğenlerim ve yeğenlerimle birlikte?

Ev. Kesinlikle ev. Ama artık çok geçti. Annem çoktan olası akşam yemeği seçeneklerini sıralamaya başlamıştı.

"Hamburger mi? Jasper hamburger sever mi?" diye sordu.

"Evet, hamburger sever." Muhtemelen. Kırmızı et yer miydi? Normalde tavuk pişirirdi.

Her neyse. Gerekirse iki hamburger yerim.

"O zaman görüşürüz," dedi babam. "Umarım baş ağrın geçer."

"Benim de." Onlara küçük bir gülümseme verdim.

"Unutmadan söyleyeyim." Annem parmağını kaldırdı. "Brittany ile Pazar ve Salı günlerini değiştirmeyi konuştun mu?"

"Um, hayır." Ne?

"Geçen gün markette ona rastladım. Disney'e yapacakları yaz tatilinden önce biraz daha fazla para kazanmaya çalıştığını söyledi. Ben de ona gelip evde biraz temizlik yapmasını teklif ettim. Eğer onun programını değiştirebilirsen Salı günlerini düşünüyordum, böylece Pazar günleri burada çalışabilir. O zaman Salı günleri Griff ve Winn'lere gidip çocuklara bakabilirim ve ona ayak bağı olmam."

Salı günleri. Brittany'ye salı günleri ihtiyacım vardı. O gün programdaki tek temizlikçi oydu.

Madem fazladan para istiyordu, neden önce bana sormadı? Ona daha fazla vardiya verebilirdim. Neden annem ona ek iş teklif etmek yerine önce benimle konuşmasını söylememişti?

Ama kızmak yerine hayal kırıklığımı bastırdım. Bu noktada, ailemle normale dönmek için her şeyi yapardım. Bu, programı değiştirmek anlamına gelse bile. Tekrar.

"Sorun değil. Programı ayarlayabileceğime eminim."

"Teşekkürler." Annem gülümsedi. "Eğer sorun çıkarsa bana haber ver ve her şeyi unutalım."

"Eminim iyi olacak," diye yalan söyledim. Tam bir karmaşa olacaktı. "Brittany'yi arayacağım."

"Yarın gece görüşürüz."

"Güle güle." Başımı masaya koymadan önce dışarı çıkıp otelin pırıl pırıl pencerelerini geçmelerini bekledim.

Annemle babamın ziyaretinden önce başım ağrıyorsa da, otelden ayrılırken dayanılmaz bir hal almıştı.

Kafatasım zonkluyordu ve Alderson Yolu'ndaki çakıllara çarptığımda dişlerim takırdıyor, acım daha da artıyordu.

Eve geldiğimde Jasper'ın Yukon'u A-çerçevesinin dışına park edilmişti. Onu mutfakta buldum, üzerinde sade gri bir tişört ve solmuş bir kot vardı. Ayakları çıplaktı, saçları nemli, sanki yeni duş almış gibiydi.

Çenesindeki kirli sakal dokunulmak için yalvarıyordu ve dudaklarının öpülmeye ihtiyacı vardı.

Bu adam, bu muhteşem adam benimdi. Geçici olarak benim, ama yine de benim. Her gece beni şaşırtıyordu. Kapıdan içeri girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Gerçek kocam Jasper kadar yakışıklı olur muydu? Bir aile yemeğine elim boş gitmeyeyim diye bana kurabiye yapar mıydı? Yapar mıydı

kirli bir ağız ve hınzırca yetenekli bir dili var mıydı? Beni boğulan bir adammış ve ben de onun havasıymışım gibi öper miydi?

Jasper kapının içinde durduğumu fark etti. Tezgâhın yanında, kesme tahtasının üzerinde iki küçük bifteği terbiye ediyordu. "Hey."

"Kırmızı et yiyorsun." İçimi çektim.

Tanrı'ya şükür. "Ne?"

"Yok bir şey." Başımı salladım, çantamı yere bırakmak üzereydim ki yemek masasını fark ettim. *Benim* yemek masam. "Benim evime mi gittin?"

Başını salladı ve lavaboda ellerini yıkadı. "Foster ve ben bugün birkaç tur attık. Mobilyaların geri kalanını taşıdık."

"Oh. Teşekkür ederim." Tanıdık bir sandalye çektim, pürüzsüz ceviz koltuğa gömüldüm. "Yardım ederdim."

Omuz silkti. "Biz hallettik."

Yani geriye sadece temizlik kalmıştı. Sonra ev sahipleri başka bir kiracı bulabilirdi.

"Malzemelerin çoğunu dükkana koyuyorum," dedi.

"Pekâlâ." A çerçevesinin içinde mobilyalarıma pek ihtiyaç yoktu.

Kanepede uyumaya devam etseydim, daha rahat olduğu için kendi yatağımı getirmemiz konusunda ısrar ederdim. Ama Jasper'ın yatağı bir rüyaydı, yumuşak, pelüş ve sıcaktı. Bir kez bile gecenin bir yarısı ayaklarım üşüyerek uyanmamıştım ve boynunun kıvrımı tüm yastıklardan daha iyiydi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Uzun. Ailem uğradı. Yarın akşam yemeği için çiftliğe gitmemiz gerekiyor." Tıpkı otelde yaptığım gibi hazırlandım. Omuzlar sabitlendi. Nefesimi tuttum.

O kas -öfkeli kas- Jasper'ın çenesini tüylendirdi. "Aile etkinliklerine katılacak biri değilim."

"Ve ben anal oyunlardan hoşlanan biri değilim ama yine de dün gece parmağını kıçıma sokmana izin verdim."

"Bu aynı şey değil." Bakışları düzleşti. "Ve dün gece hoşuna gitti."

Evet, hoşuma gitmişti.

Jasper cinsel sınırlarımı zorluyordu ve birlikte olduğumuz her seferde yeni bir zevk seviyesinin kilidini açıyor gibiydi. Dün gece

sinir bozucu ve heyecan verici. Bu kombinasyon hayatımın en yoğun orgazmına yol açmıştı.

"Ailemle akşam yemeği yemek hoşuna gidebilir. Eğer denersen."

Buzdolabına doğru yürüdü ve bir tatlı patates çıkardı. Beni görmezden gelerek. "Ailem berbat bir erkek zevkim olduğunu düşünüyor."

"Tamam," dedi çekmecedeki patates soyacağı ararken. "Buna alınmamaya çalışacağım."

"Onların yanıldığını kanıtlayabilirsin."

Musluğu açtı ve patates soymaya başladı.

"Eve getirdiğim son adam Foster'ın çiftlikteki ilk akşam yemeği içindi. Size bundan bahsetti mi?" "Hayır."

"Willie'nin yerinde tanıştığım bir adamdı. Sırık gibiydi ve hippie havası vardı. Şirindi ama."

Jasper'ın gövdesi gerilirken soyacak patatese daha sert vurdu. Bu kıskançlık mıydı? Eğer öyleyse, hoşuma gitti. Gerçi kıskanacak bir şeyi yoktu. O adam Jasper'ın on birine kıyasla sağlam bir ikti.

"Birkaç kez çıktık," dedim. "Ciddi bir şey değildi. Ama madem Foster çiftliğe geliyordu, ben de neden bir flört getirmeyeyim diye düşündüm. Tüm tanışma faslını atlatmış olurduk. Eve vardık ve sevgilimin evdeki herkes için tamamen yabancı olmadığı ortaya çıktı."

Jasper'ın dikkati hâlâ elindeki patates ve soyacağındaydı ama yavaşlamış, dinliyordu.

"Winn sevgilimi tanıyordu. Karakolda marketin genel müdüründen bir telefon almış çünkü bir adamı kot pantolonunun içine salatalık sokarken yakalamış."

"Ne oluyor lan?"

"Aynen öyle." Kuru bir kahkaha attım. "Benimle gel. Herkese zevkimin sandıkları kadar kötü olmadığını göster."

Jasper soyulmuş patatesi bir kenara bıraktı ve ellerini kurulamak için bir havlu aldı.

"Beni yalvartmayın," diye fısıldadım.

Jasper odayı geçti, önümde yükseliyordu. Eli yanağıma geldi, başparmağı çenemi okşarken ona bakabilmem için yüzümü yukarı kaldırdı. "Böylesi daha iyi. Biraz ayrı kalalım."

Yalvarıyordu. "Lütfen."

"Bensiz git meleğim." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Ya ben evdeyken daha çok konuştuğu için. Ya da reddinin etkisini azaltmaya çalışıyordu.

"Bu benim için önemli."

"Neden?"

Gözlerimi kırptım. Ailemle tanışması neden bu kadar önemliydi? Bu nasıl bir soruydu böyle? "Çünkü onlar benim ailem. Ve sen de benim kocam olmalısın."

Sözde değil. O benim kocamdı. Geçici olarak.

Bu ailesi hakkında mıydı? Onlar hakkında konuşmamıştık. Nereli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailesinin nerede yaşadığını. Kardeşleri var mıydı? Merakım kabardı ama onu bastırdım, bu soruları başka bir güne sakladım. Yapılacak yalvarmalar vardı.

"Jas."

Eli yüzümden çekildi. "Birkaç ay içinde gitmiş olacağım." Kalbim sıkışmıştı. Bu neden bu kadar acı vericiydi? Bu bir sürpriz değildi, gerçekten. Boşandıktan sonra ne olacağını tam olarak konuşmamıştık ama Quincy'yi terk etme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Yine de Soktu.

"Lütfen benimle gel."

"El-"

"Bu çok saçma." Sandalyemden fırladım ve onun etrafından dolanarak adanın önünde yürümeye başladım. "Benimle gelmen için yalvarmak zorunda kalmamalıyım. Bu neden bir tartışma konusu olsun ki? Sen gidiyorsun. Bunun gerçek olduğunu herkese kanıtlamama yardım edeceğine dair bana söz verdin, o yüzden gidiyorsun."

Jasper kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak başını kaldırdı.

Çoğunlukla bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamak için onun duruşunu yansıttım. Düzgün nefes almak ve çenemi yüksekte tutmak için tüm irademi kullandım. "Benimle geliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Bugün çok patronluk taslıyorsun." "Kocamdan ders alıyorum."

Çenesi esnedi. Ama sonra gördüm, çelik zırhında bir çatlak vardı. Kollarını indirdi. "Haklısın. Ben sadece ... Ailemle mücadele ediyorum. Ama gideceğim."

Hava ciğerlerime doldu. "Teşekkür ederim."

Jasper beni yaklaştırmak için parmağını salladı. Önünde durup kollarımı kavuşturduğumda başını iki yana salladı. "Bunu yapmalarına gerek yok."

benim gibi."

Evet, duydular. İyi bir adamla evlendiğim için gurur duymalarını istedim. Sadece kısa bir süreliğine Jasper'ı sevmelerini istedim. Çünkü o gittiğinde, onları aksi yönde ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, düşmanım olacaktı.

Bu yüzden şimdilik, iki ay daha, altmış küsur gün boyunca, onu sevmelerini istedim. Bizim için mutlu olmalarını.

Pazar günü çiftlikte akşam yemeği ile başlıyoruz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELOISE

Bu yemek ya inanılmaz olacaktı ya da inanılmaz bir felaket. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim. Ne olursa olsun, bu epik bir başarısızlık olsa bile, Jasper'ı gelmeye zorladığım için pişman değildim.

"şuradan sapın," dedim ona, ilerideki otoyola bağlanan çakıllı yolu göstererek.

Jasper yavaşladı ve başını bile sallamadan sola döndü. Bütün gün olduğu gibi şimdi de sessizdi. Bu sabah sevişirken birkaç inleme dışında neredeyse hiç ses çıkarmamıştı.

Yine de pişman değilim.

Ailem hayatımın büyük bir parçasıydı. O da benim kocamdı. Bir noktada, ikisi nasıl iyi oynanacağını öğrenmeliydi. Ayrıca, sadece birkaç ay içindi.

Çakıllı yolda ilerlerken çiftliğin açık kapıları bizi karşıladı. Eden çiftliğinin markasıyla süslenmiş kütük kemeri geçerken zaten düğümlemiş olan midem daha da gerildi - altında sallanan bir sandalyenin koşucusu şeklinde bir eğri olan bir *E*.

"Bu bizim markamız," dedim Jasper'a. Bir onay mırıltısı bile gelmedi.

Neden buna bu kadar karşıydı? Direnişini hâlâ anlamıyordum. Sadece akşam yemeğiydi.

Dün geceki tartışmamız sırasında -eğer bu bir tartışma sayılırsa- daha fazla açıklama için baskı yapmalıyım. Ama yemeğe gelmeyi kabul ettiğİ anda konuyu tamamen kapattım.

O akşam yemeğini hazırlarken ben de eşofmanlarımı giymiştim. Sonra ikimiz yatağımıza çekilip en iyi yaptığımız şeyi yapmadan önce sessiz bir yemeğİ paylaşmıştık.

Birbirimize.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı. İlerleme. Yine de gözleri önündeki yola kilitlenmişti.

Profilini inceledim, bakışlarımın alnından burnunun üstündeki çıkıntıya kadar inmesine izin verdim. Bu sabah boynumu öpüp bedenime girerken beni uyandıran yumuşak dudaklarına ve sakallı çenesine.

Bu yemeği istemek benim için büyük bir suç muydu?

Ailemin Jasper'ı tanımasını istedim. Onu hatırlamalarını. Bu vahşi, pervasız macerayı benimle paylaşan adamı görmelerini istedim. Hayatımda sadece kısa bir süre kalacak olan ama anısı şüphesiz yıllarca sürecek olan adamı.

Tüm bunların sadece bir maskaralık olduğunu düşünürsek, bu konuyu zorlamak muhtemelen aptalcaydı. Ama her geçen gün bunun bir hata olduğunu daha az hissediyordum. Ve eğer onu tanırlarsa, belki o gece onunla neden evlendiğimi anarlardı. Belki de bunu bana karşı kullanmazlardı.

Ve Jasper'ın ailemi tanımasını istedim. Onların en iyi yanlarını görmesini. Burada, çiftlikte, hepimiz en iyidik.

Burası evimdi.

Montana'da bahar havası, özellikle de Mayıs ayında, her zaman öngörülemezdi. Bir gün kar yağarken ertesi gün güneşli ve yetmiş derece olabilir. Ancak Jasper'ın çiftliğe ilk ziyaretinde, ön camdan görünen manzara daha güzel olamazdı.

Dikenli teller yolu çevreliyordu. Onların ötesindeki çayırlar, uzun yaprak dökmeyen ağaçların altından dağ eteklerine doğru uzanırken yemyeşil, canlı bir yeşile bürünüyordu. Karla kaplı dağlar uzakta yükseliyordu. Sivri tepeleri parlak mavi gökyüzünü öpüyordu.

Muhteşimdi. Hayatım boyunca Montana'da yaşadım ama yine de nefesimi kesmeyi başaramadım.

"Griffin ve Winn çiftlikte yaşıyorlar," dedim Jasper'a, pencereden kardeşimin evinin bulunduğu genel yönü işaret ederek. "Buradan evlerini göremezsin ama şu tarafta."

Jasper bu bilgiyi istememişti ama bu sessizlik karnımdaki sinirleri daha da geriye itiyordu. O konuşmazsa ben konuşacaktım.

"Çiftliği artık Griff işletiyor. Eyaletteki en büyük çiftliklerden biri." Bu bir övünme değildi. Sadece ailemle duyduğum gururdu. Edens'ler nesiller boyunca bu arazinin sahibi olmuş, mümkün olduğunda araziye genişletmiş, daha fazla dönüm ve daha fazla sığır eklemişlerdi. "Dağlar boyunca kilometrelerce uzanıyor."

Normalde ziyaretçileri gezdirmeyi, hatta belki bir Pazar gününü çiftliğin bir ucunu diğer ucuna bağlayan patika boyunca at sürerek geçirmeyi teklif ederdim.

Diğerleri. Tabii buraya biraz ilgi gösterirlerse.

Ama Jasper yoluma bakma zahmetine bile girmeden sürmeye devam etti. Ve patikalar çamurda sürmeyeceğimiz kadar kurduğunda, o zaten gitmiş olacaktı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Griff ve Winn'in iki çocuğu var. Hudson ve Emma. Knox ve karısı Memphis'in de Drake ve Harrison adında iki oğlu var."

Jasper çocuk istiyor muydu? Onu kucağında bir bebekle hayal edemiyordum. Gerçi ağabeylerim baba olana kadar ben de onları baba olarak hayal edememiştim.

Bebekler doğmadan önce bu aile yemeklerinin nasıl olduğunu hatırlamak zordu. Griffin'i düşündüğümde, onu yıpranmış kovboy çizimleri ve solmuş Wranglers'ıyla, bir kolunda Hudson, diğerinde Emma'yla görüyordum. Knox da arkasında Drake olmadan Knox sayılmazdı; sarı saçları ve Jasper'ın buz gibi ilgisizliğini bile eritecek gülümsemesiyle sevimli bir gölge.

O çocuklara güveniyordum. Bu gece Jasper'ı kazanmak için kardeşlerime, annemin yemeklerine ve babamın gürleyen kahkahasına güveniyordum.

Ellerim titremeye başladı, ben de onları bacaklarımın altına kaydurdum.

İleride, ağaçların arasındaki bir açıklıkta ailemin kütük evi göründü. "Bu annemle babamın evi. Benim odam ikinci kattaki ilk pencereydi."

Jasper direksiyonu kavrayışını değiştirdi ama bunun dışında hiçbir şey belli etmedi. Boş bir kâğıt parçası kadar okunaksızdı.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?"

diye sordum. Gözlerini kırptırdı.

"Anlaşılan daha fazla ödemem gerekecek," diye mırıldandım. "Bütün gece böyle mi olacaksın? Düşünceli ve huysuz mu?"

Jasper bir kaşını kaldırırken çenesi titreyerek ona baktı. Sonunda bir tepki. "Buradayım, değil mi?"

"Öyle misin?"

Son bir aydır birlikte yaşadığım Jasper bu değildi. Belki de öyleydi. Belki de sessizliği doldurmaya alışmıştım. Belki de bir gülümseme kazanmanın ne kadar nadir olduğunu unutmuştum çünkü onları daha sık kazanıyordum.

"Boş ver." Başımı salladım ve kavga çıkmadan konuyu kapattım. Sonra biraz daha uzun oturdum, sinirlerimle savaşmak için bir kez daha konuştum. "Evin arkasındaki ahırı büyükbabam inşa etti. Dükkânı ve ahırları yapan babamdı."

Bu devasa binalar, anne ve babamın eviyle birlikte çiftliğin merkezini oluşturuyordu. Açık alana park edilmiş üç Eden Çiftliği kamyonu vardı, bunlar hafta sonu için ayrılan çalışan araçlarıydı. Annemle babamın evinin önünde dört araç daha sıralanmıştı.

Bu da en son bizim geldiğimiz anlamına geliyordu.

Jasper, Foster'ın kamyonetinin yanındaki boşluğa yavaşça girdi. Yolculuk sessiz geçmişti ama motoru kapattığı anda kalbimin göğüs kafesine çarpışını duyabiliyordum.

Kapıya uzanırken elim titredi ama ben daha kapı koluna dokunamadan Jasper'ın eli bacağıma yerleşti.

"İşte." Konsolu açtı ve kare şeklinde, kadife bir kutu çıkardı. Bir yüzük kutusu.

"O da ne?" Aptalca bir soru, Eloise. "Biz evliyiz," dedi.

"Yani bana bir yüzük mü aldın?"

Bu sabah oraya mı gitmişti? Kahvaltıdan sonra antrenman için çıktığını sanmıştım. Ama şehir merkezinde durup bana bu yüzüğü almış olmalı.

Kuyumcu sahipleri ve tezgâhtarları korkunç dedikoduculardı. Ama Jasper'ın evleneli bir ay olmuşken bana yüzük almasının tuhaf olduğunu düşünüyorlarsa da umurumda değildi.

Kutunun kapağını açtım ve çenem düştü.

En az iki karatlık ve tamamen kusursuz yuvarlak bir elmas, platin, mücevherlerle süslü bir bandın üzerinde duruyordu. Altında tamamen elmastan yapılmış bir alyans vardı. Zarifti. Zarifti. Tam olarak kendim için seçeceğim şeydi.

"Jas. Bu . . ." Çok güzel. Çok pahalı. Sahte bir eş için fazla gerçek.

Doğru kelimeleri bulamadım, bu yüzden bulanık gözlerle elmaslara baktım ve göğsümün içinde kabaran duyguları ayırtılabilmeyi diledim.

Jasper kutuyu elimden aldı ve seti çıkardı. Sonra elimi tuttu ve konsolun üzerinden çekerek mücevheri parmağıma geçirdi. Mükemmel bir uyum.

"Sana yüzük almadım." Panik damarlarımda hızla dolaşırken bakışlarım ona kaydı. "Sana bir yüzük almalıydım."

"Ben yüzük takmam."

"Oh." Neden olmasın? Foster'la antrenman yaptığı için mi? Sanırım mesele yüzük takmak ya da parmağını kaybetmek olsaydı, yüzük takmamasını tercih ederdim.

"Tamam. Teşekkür ederim." Bakışlarım tekrar yüzüğe kaydı, pırıl pırıl parlayan mücevherin büyüüne kapıldım. Parıltıyı ve ışıltıyı içime çektim, sonra konsolun karşısına geçtim.

Ağzımı Jasper'inkine bastırdığım an, eli başımın arkasını kavradı ve beni daha yakına çekti. Dili dudaklarımın kenarını yaladı ve ağzımı açtığımda içeri kaydı.

Öpücüğün, dilinin durgun darbelerinin ve dudaklarının yumuşak baskısının içine daldım. Yavaş ve telaşsızdı. Beni yatakta öpme şeklinden farklıydı.

Neydi bu? Sevgi mi? Samimiyet mi? Bir özür mü? Yoksa ön sevişmenin başka bir şekli mi?

Ne olduğunu anlayamadan kapının çarpma sesi havayı doldurdu. Jasper ve ben Griffin'in koşar adımlarla annemin ve benim yanımıza gelmesiyle birbirimizden ayrıldık.

Babamın verandasında, Emma kalçasındayken.

"Yüzük için teşekkür ederim," dedim Jasper'a.

Başını salladı, sonra da kapısını açtı.

Ben de aynısını yaptım, dışarı çıktım ve Griffin'e doğru yürüdüm.

"Selam." Griffin bana sarıldı, sonra yanağından öpebilmem için Emma'yı uzattı. Ama onu taşımamı istemedi. Babasından memnundu. Beni bıraktığında Jasper'a elini uzattı. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Jasper başını sallayarak Griffin elini sıktı.

Bu iyi bir şeydi, değil mi? Kızgın bakışlar ya da kaş çatmalar yok.

Griff çenesini o yöne doğru sallayarak, "Herkes ahırda," dedi.

"Atlardan biri bu sabah yavruladı."

"Çok şirin." Jasper'ın eline uzanarak kardeşimin yanına geldim.

Aldı ama tutmadı. Babamın annemin elini tuttuğu gibi değil. Jasper'ın geceleri seks yaparken elimi tuttuğu gibi bile değil, avuç içlerimizi birleştirmek istercesine birbirine bastırarak.

Yürürken Jasper'ın tutuşu çok gevşekti. Parmakları benimkileri zar zor kavırıyordu. Tek yapması gereken hızlı bir hareketti ve serbest kalacaktı.

Tamam. Eğer o sıkı tutmazsa, ben yapardım. Parmaklarımı onunkilere geçirdim. Kaçmak istiyorsa, bunun için uğraşması gerekecekti.

Ahıra girdiğimizde bizi saman ve atların topraksı kokusu karşıladı. Gözlerim loş ışığa alıştığında, tüm ailemin bir ahırın etrafında kümелendiğini, kafalarını kapının arkasına diktiklerini gördüm. Ayak seslerimizle birlikte herkes döndü.

"Merhaba." Kimse bana dikkat etmedi. Bütün gözler Jasper'ın üzerindeydi. Ben de kenetlenmiş ellerimizi kaldırdım. "Herkes Jasper'la tanışsın. Jasper, bu benim ailem."

Gülümsemesini beklemiyordum ama el bile sallamadı. Başını sallamadı. Merhaba bile demedi. Cidden mi? Neden böyle davranıyordu? Foster bile ona yan gözle baktı.

Jasper ailesiyle mücadele ettiğini söyledi. *Az bile söylemiş.*

Babam yanımıza geldi, önümüzde durdu.

Elini uzattığında, Jasper'ın elini bırakmaktan başka çarem yoktu.

"Harrison Eden."

"Jasper Vale." Babamın elini sıktı.

Tanrı'ya şükür. Aksi takdirde sonsuza kadar babamı terslemek için eve getirdiğim tek adam olarak bilinecekti.

Annem de bize katıldı, babamın yanında duruyordu. "Ve ben de Anne."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Jasper çenesini eğdi. "Beni yemeğe davet ettiğiniz için teşekkürler."

Bu ziyaret tek seferlikmiş gibi konuşuyordu. Belki de öyleydi.

"Selam." Lyla yüzünde o fazla parlak, fazla dostça gülümsemesiyle yanımıza geldi. "Nasılsınız çocuklar?"

"Güzel. Sen?"

"Harika." Bakışları yere düşmeden önce bir anlığına Jasper'a kaydı. Ancak aşağıya doğru inerken sol elimin üzerine düştü. Yüzüğümü görünce gerildi.

Onun aşkı hakkında konuşmamıştık. Ama zorlamalıydım. Bir aile toplantısından önce bu garipliği atlatmalıydım. Jasper'dan hoşlandığını nasıl fark edemedim? Tam bir pisliktim. Gelmiş geçmiş en kötü kardeş.

"Yeni bir ü y e m i z olduğunu duydum," dedim, umutsuzca ilginin başka bir yere gitmesini istiyordum.

"Bir tay," dedi babam, ahıra giden yolu göstererek.

İçinde, altında beyaz bir yıldız olan siyah bir tay vardı.

"Yakışıklı değil mi?" Gülümsedim. Evliliğim kadar sahteydi. Arkamı dönmeden Jasper'ın bizi takip etmediğini biliyordum. Aynı bir yerde duruyordu.

Babamın kolu omzuma dolandı ve beni yandan kucakladı.

Başımı kaldırıp onun mavi gözleriyle karşılaştım. Endişe doluydular, muhtemelen babam çocuklarının saklamaya çalıştığı şeyleri her zaman gördüğü için. Hepsini değil ama yeterince.

"Artık burada olduğuna göre ona bir isim verebiliriz," dedi.

Knox, Memphis'in yanında durduğu yerden, "Gezegen yok," dedi. Memphis bebek Harrison'ı kucağında tutarken, Drake de onun kollarındaydı.

"Zaten gezegenimiz kalmadı," dedim ona.

Yıllar önce babam sekiz at almıştı. O zamanlar güneş sistemiyle ilgili bir okul projesi yapıyordum, bu yüzden atlara gezegenlerin isimlerini vermek istemişim. Benim atım Venüs'tü. Üç alttaki ahır boştu, muhtemelen diğerleriyle birlikte çayırdaki otladığı için.

Griffin'in atı Jüpiter onun evindeydi. Ama onun dışında diğer yedisi burada yaşıyordu. Mars Knox'a aitti. Satürn Mateo'nun. Neptün ve Merkür Lyla ve Talia'nındı. Annem ve babam en az arzu edilen gezegen isimleri için gönüllü olmuşlardı.

O atlardan beri, hayvanlarımıza isim veriyordum. Köpekler. Süt ineklerine. Yavru kedilere. Ne zaman bir yaratığın isme ihtiyacı olsa, bana gelirdi.

Ama meşaleyi devretme zamanı gelmişti. "Bırakalım da adını Kadence koysun," dedim.

Foster'ın yedi yaşındaki kızı annesinin yanında parmak uçlarında duruyordu, gözleri taya kilitlenmişti. Benim önerim üzerine bakışları önce bana, sonra da babama kaydı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yapabilir miyim?" Babam başını salladı. "Bir isme ihtiyacı var." "Ne seçmeliyim?" diye sordu.

Derin bir ses havayı doldurdu. "Dünya ya da Uranüs dışında herhangi bir şey." Annemin nefesi kesildi.

Bir adam ahıra girerken hepimiz döndük.

Mateo.

"Burada ne yapıyorsun?" Annem ona doğru koştu ve onu kollarının

arasına aldı.

Son zamanlarda saçlarına düşen akları, bebeğinin Alaska'da uçak uçuruyor olmasına bağlıyordu. Bu ve Mateo'nun ziyaret konusunda pek iyi davranmaması.

"Selam anne." Onu kollarının arasına aldı, gittiğinden daha büyük görünüyordu. Griffin ve Knox gibi büyümüştü.

Annem kenara çekilince, babam onu sırtını sıvazlayarak kucakladı. "Evine hoş geldin oğlum. Bu bir sürpriz."

"Burada olmak güzel, baba."

Bir şeyler yerleşti. Bir şeyler yerine oturdu. Hepimiz çiftlikteyken, sanki evimiz tarafından kucaklanmış gibiydik. Jasper'a baktım, onun da sevgiyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Kollarını kavuşturmuştu. Boş bir tezgâha boş boş bakıyordu. İyi hislerim azaldı.

Matty kucaklaşmalar ve el sıkışmalarla doldu. İlgi odağı haline geldi ve ben de rahat bir nefes alarak Jasper'ın yanına geçtim. Belki de bu gece hayatta kalabilirdik.

"Merhaba." Mateo bana doğru yürüdü, son bir kez sarılmak için beni kendine çekti, Jasper'a elini uzatırken beni yanına sıkıştırdı. "Sen kocası olmalısın. Jason? James?"

"Matty." Kaburgalarına dirsek attım.

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorum. Memnun oldum, Jasper."

"Sen de," dedi Jasper, Mateo'nun elini sıkarken. Geldiğimizden beri ondan gördüğüm ilk gerçek duyguydu bu.

"Tebrikler." Mateo aşağı baktı ve çocukken yaptığı gibi yanağımı çimdikledi.

"Yapma." Elini ittim. "Burada ne işin var?" "Eve gelemez miyim?" diye alay etti.

"Ne kadar zamanımız var?" Annemin sesi temkinliydi, sanki cevabını çoktan küçümsemiş gibiydi. "Planın ne?"

Omuz silkti ve bir elini saçlarında gezdirmek için beni bıraktı. Saçları hiç görmediğim kadar uzundu, sanki aylardır kesmemiş gibiydi. "Önce akşam yemeği yemeyi umuyordum. Sonra boş bir yatak bulup iki gün uyuyacağım. Ondan sonra, her neyse. Bakalım buralarda kimin yardıma ihtiyacı var."

"Ben." Elimi havaya kaldırdım. Griffin'in ağzı açıktı, Mateo'ya da iş teklif edecek gibiydi ama parmağımla burnunu işaret ettim. "Bunu aklından bile geçirme. İlk ben teklif ettim."

Griff kıkırdadı. "Peki."

Matty de hepimiz gibi gençlik yıllarını burada, çiftlikte ve otelde çalışarak geçirmişti.

"Birkaç günlüğüne bile olsa, yardım edersen sevinirim," dedim.
"Teşekkür ederim."

"Peki ya birkaç günden fazla sürseydi?"

"Bekle." Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun? Alaska'ya ne dersin?" "Alaska harika. Ama Montana değil."

"Bu eve döndüğün anlamına mı geliyor?" Talia'nın sesindeki umut Eden'in yüzüne yansımıştı. "Temelli mi?"

Başını salladı. "Şimdilik."

Annem boğazını temizleyerek öksürdü. Gözlerinde yaşlar vardı.
"Akşam yemeğine başlamam gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ahırdan çıktı. Mutfağına çekilir ve sevinç gözyaşları dökerdi. Sonra da Mateo eşiği geçer geçmez onun üzerine titrerdi.

Herkes teker teker onun arkasından çıkıp eve doğru ilerledi. Jasper hariç.

Ahıra doğru yürüdü ve taya bakmak için içeriye baktı.

Yanındaki boşluğa oturdum ama bebeğe bakmadım. Profiline baktım ve bana doğru bakmasını bekledim. "İyi misin?"

"Evet."

Yalancı

Dün gece bana aile toplantılarına katılmadığını söylemişti. Neden? Neyi kaçırıyordum? Ailesi nasıl biriydi? Belki de bunun için bu kadar zorlamamalıydım. Bir yanım ona yalvarmak, sadece denemesi için yalvarmak istiyordu. Bunun yerine ona kalbimden geçenleri söyledim.

"Bu iş bittiğinde senden nefret etmelerini istemiyorum," diye fısıldadım. "Sence de böylesi daha kolay değil mi?"

"Ne demek daha kolay?"

Bir omzunu kaldırdı. "Benden nefret etmeleri için beni tanımalarına gerek yok."

"Ama senden nefret etmelerini istemiyorum." Kalbim burkuldu. Neden ondan nefret etsinler ki?

"Yapsalar da umurumda değil."

"Jasper." Sesim çatallaştı. "Seviyorum."

Bizim sonumuzu böyle mi görüyordu? Kalplerimizdeki nefretle mi? Bir yanım ona sarılmak istedi. Diğer yanım ise böyle bir aptal olduğu için suratına bir avuç at boku fırlatmak istiyordu.

"Senin adını lanetlemelerini istemiyorum," dedim. "Yıllarca senden kalbimi kıran kötü adam olarak bahsetmelerini istemiyorum. Seni bu şekilde düşünmelerini istemiyorum, çünkü *ben seni* bu şekilde düşünmek istemiyorum."

İçini çekti, elimi tuttu ve beni kollarına çekti. Saçlarımı öptü. Sonra birlikte eve doğru yürüdük.

Ama hiçbir şey değişmedi.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Sadece kendisine yöneltilen soruları yanıtladı.

Evet, normalde sessizdi. Ama bu farklıydı. Gergindi. Foster onunla konuştuğunda bile mümkün olan en kısa cevapları veriyordu. Ta ki insanlar denemeyi bırakana kadar. Ben ağlama dürtüsüyle savaşıırken herkes dikkatini Mateo'ya verdi.

Jasper kötü adam olmaya kararlı görünüyordu.

Belki de haklıydı. Belki bu her şeyi kolaylaştırırdı. Belki de kimsenin kocam hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

Bu zaten bir yalandı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Foster ve ben onun spor salonundaki minderlerde karşılıklı oturmuş, üç millik bir koşunun ardından diz ardı kırıışlerimizi esnetiyorduk.

"Peki duyuruyu gördün mü?" diye sordu.

"Gördüm."

Sabahtan beri bu konuyu açmasını bekliyordum. Koşu sırasında bu konu hakkında konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine sessiz kaldı, onu daha hızlı ve daha hızlı itmeme izin verdi. Ta ki hazır olduğu ana kadar.

"Harika bir açıklama," dedim. "Talía yazmama yardım etti."

Foster bugün emekli olduğunu açıkladı. Bu sabah okuduğum haberde, kariyeri boyunca kendisini destekledikleri için UFC'ye ve hayranlarına teşekkür etmişti. Bana bile teşekkür etmişti.

Emekliliği yeni bir haber değildi, onu şahsen tanıyan bizler için. Bana bunu haftalar önce söylemişti ama son zaferinin dalgasını biraz daha uzun süre yaşamak için duyuruyu ertelemeyi tercih etmişti.

Ta ki veda etme vakti gelene kadar.

"Garip bir his." Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Fena değil, sadece ...

Doğru kelimeyi bilmiyorum." "Resmi."

"Onun gibi bir şey."

"İyi misin? Tereddütlerin yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Pişman değilim. Olmam gereken yerdeyim."

Ve önünde koca bir gelecek, Talía ve büyüyen aileleriyle birlikte kuracakları bir hayat vardı.

"Emekli olsam da sen hâlâ benim antrenörünsün," dedi.

"Biliyorum."

Dövüşten uzaklaşma kararını paylaştığında da bana aynı şeyi söylemişti. Aklımda hiç şüphe yoktu ki Foster

Hayatının geri kalanında Quincy'de onunla birlikte koşmak için. Onunla özel spor salonunda antrenman yapmak için. Tam da bu noktada esnemek için.

Ama eğitim hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Paraya ihtiyacım yoktu. Eğitime başlamıştım çünkü bir şeye ihtiyacım vardı.

On yıldan fazla bir süredir bu işi yapıyordum ve hala o şeyi tam olarak ifade edemiyordum.

Fiziksel rahatlama da bunun bir parçasıydı. Bir öğrencinin ya da sporcunun kazanmasını izlemenin verdiği heyecan da öyle. Ve bu yola girdiğimde, hayatımda ilk kez ikinci bir düşünce gibi hissetmemiştim. Yıllar önce ilk dojo'ma girdiğimde bir yük değildim.

Sonunda doğru zamanda doğru yerdeydim.

Montana başlangıçta doğru yerdı. Foster'ın emekliliğiyle, şey ... Sırada ne olduğundan emin değildim.

Yıllarca Foster yolu çizmişti. O önderlik etti. Ben takip ettim. Bu bana gayet uygundu. Ama o yolculuğunu bitirmişti. Gökkuşaaının sonundaki altın küpünü bulmuştu.

Peki nereye gidiyordum?

En son bu durumda olduğumda, boş bir geleceğe baktığımda, bir kariyer bulmayı başarmıştım. Bir en iyi arkadaş.

Ama bu arkadaşlık değişmek üzereydi. Eloise ve ben boşandığımızda, Foster bir taraf seçecekti ve ben bunun benim tarafım olacağını düşünecek kadar aptal değildim.

Kahretsin, ama onu özleyecektim. Olacakların endişesi başımın üzerinde asılı duran sonsuz bir bulut gibiydi.

Foster çıplak ayaklarının üzerine sıçradı, kollarını büyük daireler çizerek kaslarını gevşetti. "Eloise bugün çalışıyor mu?"

"Hayır, evde. Hafta sonu masa başı memurunun Cumartesi günü izinli olması gerekiyor, bu yüzden onun yerine bugün izin alacak."

Bu sabah kulübeden ayrıldığımda çamaşırları katlıyordu. Daha sonra ayak işlerini halledip çiftliğe gideceğinden bahsetmişti. Muhtemelen hayır diyeceğimi bildiği için beni davet etmemişti.

Ailesiyle yediğim o garip ve gergin akşam yemeğinden bu yana bir ay geçmişti. Talia ile ara sıra spor salonunda karşılaşmak ya da Lyla'ya rastladığım kahve dükkânına seyrek uğramak dışında Edens'leri pek görmemişim.

Bu şekilde olmasını tercih ederdim.

Eloise onlardan bahsetmedi. Foster bile artık onlardan nadiren bahsediyordu.

O yemeğe sadece Eloise ısrar ettiği için gitmiştim ama ailesinin saçmalıklarını yüzlerine vurmamak için tüm irademi kullanmıştım.

Onun ne kadar çabaladığını nasıl görmezler? Onu sevdiklerinden hiç şüphem yoktu. Ama bu evlilikte numara yapmasının bir nedeni vardı.

Ailesi, anne ve babası, Eloise'e değişmesi için o kadar çok baskı yapmıştı ki, kendini yeterince iyi olmadığına ikna etmişti. O oteli almak için hayır diyemezdi. Mükemmel olmak zorundaydı.

Zaten öyleydi.

O güzel kalbini katılaştırmasını, duvarlar örmesini ve insanları dışarıda bırakmasını istediler. Kendini korumasını, böylece ben de dahil hiç kimsenin onun güven dolu doğasından yararlanamamasını istiyorlardı. Eğer zorlamaya devam ederlerse, onu Eloise yapan tüm güzellikleri yok edeceklerdi.

Ama bu benim kavgam değildi. Kendi ailemle olan sağlıklı ilişkim düşünüldüğünde, konuşacak yerim yoktu. Bu yüzden yemekte sessiz kaldım.

Edens'i sevmek zorunda mıydım? Hayır. Ve Eloise'in isteklerine rağmen, onların da beni sevmesine gerek yoktu. Yakında gidecektim. Düğün ayın sonundaydı.

Ailemle ilgilenme sırası Eloise'de olacaktı. Ve Sam'in.

Ondan sonra, tüm bu durumun ne kadar berbat olduğunu, benimle İtalya'ya gelmesini istememin ne kadar boktan olduğunu anlayacaktı. Muhtemelen boşanma evraklarımızı hazırlamak için acele ederdi.

"Başka ne yapmak istiyorsun?" Foster sordu. "Tartışmak ister misin?"

"Öyle mi?" Birlikte o kadar uzun yıllar geçirmiştik ki, nasıl bir cevap geleceğini biliyordum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Bu işi bitirelim." Ayağa kalktım, tişörtümü ve telefonumu bıraktığım banka doğru yürüdüm.

"Öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?" diye sordu.

"Elbette." Terli tişörtümü örten kapüşonumu çektim. Quincy'de Foster'la sadece birkaç haftam kalmış olsaydı, istediği her şeyi yapardım.

Çiftlikte başka bir acı verici akşam yemeği dışında. "Eden Coffee ile aran iyi mi?"

"Kulağa hoş geliyor."

Yine de oraya gitmek hafif bir ihanet gibi gelmişti. Eloise'e göre Lyla hâlâ tuhaf davranıyormuş, bu yüzden kafeden uzak duruyormuş. Ama Foster'ın yemek istediği yer orasıysa, seçimi ona bıraktım. Hayatının geri kalanında Quincy'de yaşamak zorundaydı. Edens'lerle uğraşmak zorundaydı.

Ben gittikten sonra Eloise ve Lyla aralarını düzeltirlerdi.

"Hızlı bir duş almamın sakıncası var mı?" Foster çenesini spor salonunun küçük dairesine doğru salladı. Quincy'ye ilk taşındığında orada yaşamıştı.

"Hiç de değil." Telefonumu elime aldım, o dairenin içinde kaybolurken ben de banka oturdum. Bir dakika sonra su açıldı.

Tam haberlere göz atmak üzereydim ki telefonum çaldı. Ekrandaki isim karşısında içim içimi yedi.

Samantha.

Bu telefon beni şaşırtmamalıydı. Düğün davetiyesinin cevabını ismim ve bir artı bir ile postaladığımdan beri başka bir aramanın geleceğini biliyordum. Yine de kalbim boğazıma doğru yaklaşırken nabzım hızlandı.

"Ne var, Samantha?" Telefonu kulağıma bastırırken çok sıkı tutarak cevap verdim.

"Oh, tam adım. Kötü bir ruh hali içindesin."

Onun aramalarına cevap vermeyi ne zaman bırakacaktım? Her seferinde pişman oluyordum. Yine de buradaydım, hattın diğer ucundaki sesini bininci kez dinliyordum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Çalışıyorum."

"Öyle mi? Bugün Foster Madden'ın emekliliğiyle ilgili bir makale okudum."

Dişlerimi sıktım ve bu işi daha da uzatacak küçümseyici bir yorum yapmaktan kendimi alıkoydum.

O da bunu yüzüme vurmak için aramıştı. Sam öğretmenlik işimi hep eleştirmişti. Ona göre bu bir hobiydi. Kendine saygısı olan hiçbir erkeğin yapmayacağı bir şeydi, çünkü beni asla zengin etmeyecekti.

Zaten zengindim, bunu çok iyi biliyordu ama hiçbir para eski karım için yeterli olmayacaktı.

"Ne var ne yok? Son zamanlarda ilginç biriyle yattın mı?" diye sordu. "Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?"

"Oh, bu evet demek. Bana onun hakkında her şeyi anlat. Saçlarını istediğin gibi çekiştiriyor mu?"

Aslına bakarsanız, evet. Seks yaparken Eloise hep saçımı çekmişti. Ama ben çenemi kapalı tuttum.

"Anlat bana."

"Hayır," diye
kestirip attım.

"Jasper."

Sessiz kaldım, konuşsam da konuşmasam da Sam için fark etmeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişim. Söyleyeceklerim onun umurunda bile değildi.

Sohbetin boşluğunu o
doldururdu. Eloise de öyle
yapardı.

Gerçi Eloise asla incitmek niyetiyle konuşmazdı. Dili onun en büyük silahı değildi. Hayır, Eloise konuştuğunda kalbi daha da parlardı.

"Onu kaç kez becerdin?" Sam sordu. "Birden fazla mı? Benden sonra ilk o mu?"

Evet. Otuz üç yaşındayken, birden fazla kez yattığım kadınları iki parmağımda sayabilirdim. Samantha.

Ve Eloise.

"Sessizliğin çok anlamlı, Jasper."

Bu aramalardan hep pişmanlık duydum ama hiçbirisi bugünkü kadar değildi.

Bu iğrenç oyuna ne zaman başlamıştık? Zamanda geriye gidebilmeyi, boşanmamızdan sonraki o ilk telefon görüşmesine dönebilmeyi ve Sam'in numarasını engelleyebilmeyi diledim.

Aradığında yatağında bir kadın vardı. Vegas'a yeni taşınmışım. Bir barda güzel bir kadınla tanışmışım ve adını söyler söylemez unutmuşum. Ama onu yatağa atmak için bir isme ihtiyacım yoktu.

Ertesi sabah Sam'in çağrısı beni erkenden uyandırdı. Kadını da uyandırmıştı. Sam arka planda onu duymuştu ve telefonu kapatmak yerine başka bir kadını becermekten hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuştu.

Yalan söyledim ve evet dedim, çoğunlukla Sam'i kıskandırmak için.

Ama Samantha yalan söylediğimi fark etmişti. Birbirimizi inandırıcı yalanlar söyleyemeyecek kadar uzun zamandır tanıyorduk.

İki hafta sonra Sam tekrar aradı. Başka bir kadınla birlikte olup olmadığını sordu. Ben de ona tüm canlı detayları anlattım, seks hayatımı yüzüne vurdum, belki beni incittiği gibi onu da incitir diye düşündüm.

Olmamıştı.

Boşanmamızın üzerinden on yıl
geçmişti. Bu ne zaman bitecekti?

"Dün gece seks yaptım," dedi. "Seni düşündüm. İlk seferimizi düşündüm. Hatırlıyor musun? Çok gençtik."

Ve aptalca. Hiç korunmamıştık. Şükürler olsun ki hamile kalmamıştı.

"Çok ... kötüydü." Güldü. "Çok tatlıydı. Çok naziktin.

Ama başlangıçta çok kötüydük. Sonra daha iyi olduk, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Birbirimizden öğrenmiştik. Birbirimize öğretmiştik. İkimizin yatağında omuz omuza oturup tantrik seks üzerine bir kitap okuduğumuzu asla unutamam.

Başka bir kadın olsaydı muhtemelen utanırdım. Sam utanmazdı.

"Kim bu gizemli kadın? İyi biri mi?" "Güle güle

Samantha."

"Bekle."

Cehennem. "Ne?"

"Söyle bana. Aklını kaçırmaya neden oluyor mu? Tırnaklarını sırtına geçirip izler bırakıyor mu?"

"Evet. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks." Gerçek buydu.

Ve hayatımda hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

"Bu kadını düğünüme mi getiriyorsun?" Sam sordu. "Evet, getiriyorum."

"Kim o?"

Eğer telefonu kapatamazsam, Sam'e söylemek üzere olduğum şey işimi görecekti. "Karım."

Hat sessizleşti.

Ailemden kimse evlendiğimi bilmiyordu. Sam'in şimdiye kadar bilmesine imkan yoktu.

Sam boğazını temizledi. "Onunla tanışacağım için heyecanlıyım." Bir yalan. "O bir hazine." Bir gerçek.

Sam veda etmeden aramayı sonlandırdı. Muhtemelen başka bir arama yapmak için. Eloise hakkında dedikodu ve bilgi toplamak için adamlarını dağıtacak. Ama Sam'in yarattığı drama ne olursa olsun bize dokunmayacaktı, Montana'da değil.

Ve gizlice evlenmemi umursamış olabilecek herkes benimle konuşmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Ailem de dahil.

Kusma isteğimi bastırarak banktan kalktım.

Foster dışarı çıktı, temiz kıyafetler giymişti, saçları ıslaktı. Telefonunu kaldırdı. "Tamam, plan değişti. Tally kendini iyi hissetmiyor. O, um .. ."

"Hamile." Bu bir tahmindir, bir süredir şüphelendiğim bir şeydi. Ama önsezim Foster'ın geniş gülümsemesiyle doğrulandı.

"Çok fazla kişiye söylemedik ama bilmenizi istedim."

"Tebrikler." Onu kendime çektim ve sarıldım. "Senin adına çok mutluyum. Gerçekten." Katlandığı onca şey, Talia'yı kaybetmesi, onu geri kazanmak için verdiği mücadele, Foster bu mutluluğu hak ediyordu.

Sırtımı sıvazladı ve gitmeme izin verdi. "Teşekkür ederim."

"Eve git. Talia'yı kontrol et. Yarın antrenman yapacak mısın?" "Kesinlikle. Dokuz mu?"

"Burada olacağım." El sallayarak kapıya yöneldim ve Yukon'a bindim. Sonra rahat bir nefes aldım. Bugün öğle yemeği boyunca oturmazdım. Sam'le konuştuktan sonra olmazdı. Bu yüzden kasabaya doğru bilindik yoldan ilerledim, birkaç dakikamı ayırabildiğim için minnettardım.

Ana Cadde insanlarla dolup taşıyordu. Turist sezonu tüm gücüyle gelmişti ve mutlu yabancılar kaldırımları doldurmuştu. Yaz tatilinde okuldan kaçan çocuklar bloklar boyunca zıplıyor, ebeveynleri de arkalarından geliyordu.

Havada bu kış burada olmayan bir enerji vardı. Quincy artık kış uykusunda değildi ama engebeli kırsal alanla birlikte geliyordu. Karlar erimiş, çiçeklerin açmasına yol açmıştı.

Ocak ayında biri bana burayı özleyip özlemeyeceğimi sorsaydı, kesinlikle hayır derdim. Ama belki de her şeye rağmen özlemişimdir. Hayatım boyunca seyahat ettiğim onca yer arasında Montana kadar büyüleyici olanı yoktu.

Eve geldiğimde Eloise'in arabası hala A-çerçevesinin dışında park halindeydi.

İçeri girdim, anahtarlarımı ve telefonumu mutfak adasının üzerine bıraktım, tam o sırada elindeki dolu sepetle çamaşır odasından çıktı. "Selam."

"Merhaba." Üzerinde kalçasının ortasına kadar uzanan sade yeşil bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı ve cilalı tırnaklarını gösteriyordu. Beyaz. Bu sabah pembeydiler.

Saçları açıktı, ipeksi telleri omuzlarına dökülüyordu. Gülümsediğinde mavi gözleri mücevher gibi parlıyordu. İşte o gülümseme beni olduğum yerde durdurdu. Sanki kapıdan girdiğimi görmek tüm gününün en önemli anıymış gibi bana bakıyordu.

Kısa bir süre önce Sam'e karımı sikmekten ne kadar hoşlandığımı söylemiştim.

Bu etiketi sevmemem gerekiyordu. Eloise odaya girdiğinde kalbimin

durmaması gerekiyordu.

"Sorun nedir?" Sepeti kanepenin üzerine bırakıp yaklaştı. Bakışları beni tepeden tırnağa taradı. "Foster sana yine yumruk mu attı?"

"Hayır. Önemli bir şey değil." Başımı salladım, arkamı döndüm ve Buzdolabı. "Çiftliğe gideceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Bugün oraya gitmek içimden gelmedi."

Bir Gatorade çıkardım, kapağını kapattım ve yarısını birkaç yudumda içtim. Sonra şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım ve boş gözlerle şişeye baktım. "Foster bugün emekli olduğunu açıkladı."

"Oh." Adanın etrafında döndü ve tezgâhın üzerine zıplayarak içkimin yanına oturdu. "İyi misin?"

"Bunun olacağını biliyordum."

Elini kaldırdı, parmak uçları saçlarıma gitti. Tam da sevdiğim şekilde. "Bu benim soruma cevap değil."

İçimi çektim, dokunuşuna doğru eğildim. "Son on yılda verdiğim en büyük söz Foster'ın kariyerine oldu."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı, kafamdaki soruyu dile getirerek. "Bilmiyorum." Daha yakına eğildim ve alnımı onunkine değdirdim.

Tüm çocukluğum boyunca elime bir plan tutuşturulmuştu. Bu plan benim için doğmadan önce çizilmiş, adımlarının takip edileceğine dair inatçı beklentileri olan Vale erkeklerinin nesillerinden yontulmuştu.

Bu beklentilerden kaçınmak düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Eleştiriler ya da eleştiri eksikliği hafifti. Katlanılabilir.

Ailemin hayal kırıklığına uğraması için bunu önemsemesi gerekirdi.

O günlerde plansızlığı benimsemiştim. Ne istersem, ne zaman istersem yapmıştım. Kendiliğindenlik bir maceraydı.

Bu sefer o kadar heyecan verici gelmedi.

Eloise'in parmakları yüzümde gezindi, elmacık kemiğimden dudaklarıma kadar iz sürdü. Dokunuyordu. Her zaman dokunurdu. Tıpkı uyuduğumuzda her zaman yanıma kıvrıldığı gibi çünkü görünüşe göre yatağın kendi tarafına alerjisi vardı.

Bu iş bittiğinde dokunmayı özleyecektim. Sarılmayı pek değil. "Hey."

Uzaklaştı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bir yolunu bulacaksın." "Evet." Düşün bittiğinde karar verecektim.

"Aç mısın?" diye sordu. "Bize öğle yemeği pişirebilirim."

"Fıstık ezmesi ve jöle yemek sayılmaz." Alt dudağını ısırdım. Ve eğer bugün buradaysa, bugünü mutfakta geçirmek istemiyordum.

Hızlı bir hareketle onu tezgâhtan kaldırdım.

Nefes nefese kaldı, uzun bacakları kalçalarımaya dolandı. "Öp."

Ağzını benimkine yaklaştırdı, bir kolunu omuzlarıma doladı, diğer koluyla da bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri kapandı ama ben kendi gözlerimi açık tuttum ve dilinin alt dudağıma değmesini izledim.

O çırpınışı ona ben öğretmiştim.

İki hafta önce, dilimle klitorisine karşı aynı hareketi yaptığımda, parçalanmıştı. Sonra uykuya dalmadan önce, bunu yapabilmeyi dilediğini söylemişti. Böylece son iki hafta boyunca pratik yaptık.

Şimdi halletmişti. Bu çırpınışı mükemmeldi. Gözlerini açana kadar bekleyerek dudaklarımı ayırdım. "Ne?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

Kollarım onun etrafında sıkılaştı, onu o kadar yakınımaya çektim ki uyarılmışlığı hissedebiliyordu. "O çarpıntı benim. Sadece benim."

"Ha?"

Bekledim, anlaması için ona bir dakika verdim. Başka hiçbir erkekte böyle bir heyecan yoktu.

Bakışlarındaki ışıltı, pencereye tül bir perde çekilmiş gibi sönükleşti. "Böyle konuşma."

"Ne gibi?"

"Jas." Bacaklarını açtı, aşağı inmek için kıpırdandı ama benim onu tutuşum daha da sıkılaştı.

"Bana söz ver, Eloise. Onu başka kimseye verme."

İşte buydu. Ettiğimiz onca yemin arasında tutmasını istediğim tek yemin buydu.

Gözleri uzun bir süre benimkileri aradı, o güzel mavi irislerle keder sinmişti, ta ki başını sallayana kadar. "Söz veriyorum."

Ağzımı onunkine yapıştırdım, dillerimiz birbirine dolandı. Onu her şeyimle öptüm, işaretledim, sahiplendim, tatlı tadını ezberlemeye ihtiyaç duydum. Sonra tutuşumu değiştirdim, bir kolumu dizlerinin altına koyarak onu kucakladım, diğer kolumu da sırtına dolayarak kulübeye doğru yürüdüm ve onu bir ay daha paylaşacağımız yatağa taşıdım.

Güneş balkonun sürgülü cam kapısından içeri girerek çatı katını aydınlatıyordu. Eloise'i ayağa kaldırdım ve o da elbisesinin eteğine uzanarak, ben elbisesini çıkarmaya fırsat bulamadan onu vücudundan sıyırdı.

Vücudu tam bir rüyaydı, sert ama doğru yerlerde yumuşaktı.

O sütyenini açıp külotunu çıkarırken benim kıyafetlerim de onunkilerin yanında yere döküldü.

Sonra çarpıştık. Ağızlar. Eller. Tenlerimiz. Yatağa düştüğümüzde, bacaklarını iki yana açtı. Kalçalarım onun beşiğine yerleşti ve sonra eve kaydım.

"Jas." Yine beyaz olan tırnakları omuzlarımın etine batıyordu. Birkaç vuruştan fazla sürmezdi ve parçalanırdı. İç duvarlarının çırpınışı da dili kadar bağımlılık yapıcıydı.

Kendim için talep edebileceğim çok şey vardı. Onun orgazmları şimdilik benimdi. Sonra onları başka bir adama verecekti. Bu düşünce bile gözümü kıpkırmızı yaptı, aylardır hissetmediğim kadar güçlü bir kıskançlık öfkesi.

Vücuduna sertçe girdim, onu becerdiğimde nasıl hissettiğini hatırlamasını istiyordum.

"Bana bak," diye emrettim, nefesim sıcak bir şekilde kulağına değiyordu.

Arkama yaslandığımda gözleri bekliyordu. Kabzasına kadar içine girdim.

"Hatırla." *Beni hatırla.*

Eli yanağıma geldi. "Yapacak mısın?"

Hayatımın geri kalanı için.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Mateo oteldeki resepsiyon bankosuna yaslanmış, bir aydan fazla bir süredir atlatmayı başardığım konuyu açmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Evliliğim. "Yani
..." dedi.

"Bu gece hâlâ üç misafirimiz gelecek." Bilgisayarı uyandırmak için fareye tıkladım. "Umarım yakında burada olurlar. Bu gece eve gitmeden önce onları kontrol etmek isterim. Masada son çalışmandan bu yana rezervasyon yazılımında pek çok değişiklik oldu."

Söz verdiğim gibi, Mateo geçen ayı otelde bana yardım ederek geçirmişti. Çoğunlukla kat hizmetlerindeki vardiyaları karşılıyordu. Ondan üstesinden gelmesini istediğim birkaç bakım projesi de olmuştu ama ona ilk kez resepsiyon görevlisi olarak ihtiyacım vardı.

Her zamanki gece resepsiyonistim bu sabah hasta olduğunu söylemişti ve ben de yerime bakmayı planlamıştım. Ama yediden beri buradaydım ve Mateo öğleden sonra geldiğinde bu gece çalışmak için gönüllü oldu.

"Yazılımı çözebilirim," dedi.

"Tamam." Kapılara baktım, ikimizin yalnız kalmaması için bir misafirin içeri girmesi için dua ediyordum. Böylece Jasper hakkında konuşmak zorunda kalmazdık.

"Foster emekli olduğuna göre Jasper şimdi ne yapacak?" Mateo sordu.

Omuz silktim. "Henüz emin değil." Ya da belki bir planı vardı. Mateo'nun tahmini de benimki kadar iyiydi.

Foster'ın emekliliğinin açıklanmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve Jasper bir sonraki adımından emin olsa bile bunu benimle paylaşmamıştı. Neden paylaştı ki? Düğüne kadar sadece birkaç haftamız kalmıştı, o zaman artık onun sahte karısı olmayacaktım.

Bunun beni rahatsız etmemesi için elimden geleni yapıyordum.

Tıpkı Temmuz ayının neler getireceğini düşünmemek için elimden geleni yaptığım gibi.

Boşanma.

Dehşet son birkaç haftadır sürekli bir yoldaş haline gelmişti. Rahatsız edici olduğu kadar istenmeyen bir şeydi de. Benim de bir şeyler arıyor olmam gerekmiyor muydu?

Bu boşanmaya mı? Normal hayatıma geri dönmek için mi? Las Vegas'ta yaptığım hatayı düzeltmek için mi?

Bu evlilik bitmeliydi. Jasper ve ben aşık değildik. Bu bir peri masalı değildi. Yine de onun gidişini izleme fikri kalbimi parçaladı.

"Jasper'la işler nasıl gidiyor?" Mateo sordu. "Dürüst ol."

"İyi." Harika değil ama iyi.

Yeterince iyi.

Jasper ve ben A-çerçevesindeyken, dünyanın geri kalanı yatak odasının ötesinde bir bulanıklıkken, bu kolaydı. Ama her günün diğer yirmi saati biraz daha zordu.

Bu adamdan orgazm dışında bir şey koparmak imkânsızdı.

Hâlâ ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O da benimkini hiç sormadı. Eski karısıyla ne olduğu ve bu düğünün neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben sadece ona inat bir araç mıydım? Yoksa onu hâlâ seviyor muydu? Nikâh memuru evliliğe itiraz eden olup olmadığını sorduğunda, Jasper elini kaldıracak mıydı?

Her iki durumda da, bu soruların cevaplarından herhangi birini seveceğimden şüpheliydim.

Merakımdan çatlayacaktım ama sormayı reddettim.

Mateo yalnız olduğumuzdan emin olmak için lobiye bir göz attı.

Ne yazık ki öyleydik. Neden ne zaman otelde yalnız başıma sakın bir dakika geçirmek istesem, her yer dolup taşıyor ama dikkatimi dağıtacak birine, herhangi birine ihtiyaç duyduğumda lobi bir mezar kadar sessiz oluyordu?

"Bilmelisin ki ... Annem ve babam endişeli."

Karnım zil çaldı. Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. "Neden?"

Ben iyiyim."

"Jasper'ı sevmiyorlar."

Yüzümü buruşturdum. "Ahh. Bu oldukça şiddetli, sence de öyle değil mi?"

"Öyle mi? Hadi ama Eloise. Kendini onların yerine koy. En küçük kızları bir hafta sonu Las Vegas'a gidiyor ve eve evli dönüyor, sonra da bunu bir ay boyunca saklıyor. Sonunda gerçek ortaya çıkıyor ve yeni damatlarını tanımaya çalıştıklarında onları başından savıyor."

"Jasper yemeğe geldi."

Mateo bir kaşını kaldırdı. "Ve başka bir yerde olmak istedim. Bu, masanın yıllardır gördüğü en garip akşam yemeği idi."

"Onu rahat bırak Mateo. Biz bir grup olarak çok fazlayız. Herkes Eden kaosu hemen uyum sağlayamıyor." Bu çürük bir saptırmaydı. Bu

Akşam yemeği berbattı.

Sürpriz olmadı, annem ve babam geçen ay başka bir davete zahmet etmemişlerdi. Biz de onları ziyaret etmek için herhangi bir girişimde bulunmadık.

"Endişelenmelerini istemiyorum." İçimi çektim. Yakında bunların hepsi geçecekti.

"Evet, öyle. Jasper'ın senden faydalandığından endişeleniyorlar."

"Faydalanmıyor."

"Emin misin? O nereli? Ailesi nasıl biri? Foster emekli olduğuna göre size nasıl destek olacak?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim."

Jasper'ın parasal durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beni ilgilendirmezdi. Ama beş parasız olduğundan şüpheliydim. A-frame'i satın almıştı. Parmağımdaki elmas yüzüğü o almıştı. Onunla ilgili hiçbir şey bana karısının maaş çekini arayan bir adam gibi gelmedi.

"Yani ikinizi de desteklemek için size mi güveniyor?" "Bu sorgulama da neyin nesi?"

Tersledim.

"Sen benim kız kardeşimsin, Eloise." Mateo'nun sesi yumuşadı. Yüzündeki endişe beni neredeyse kırıyordu.

Bir anlığına her şeyi itiraf etmek istedim. Ona Jasper hakkındaki gerçeği söylemek için. Ama ağzımı kapalı tuttum.

Yalanı kabul etmek imkânsız geliyordu. Kendim için kazdığım bu çukur gittikçe derinleşiyordu. Onlara tüm hikâyeyi anlatırsam bana kızacaklardı.

Ama sessiz kalırsam, Jasper'a kızmalarına izin vermiş olurum.

Ona, bu iş bittiğinde ailemin ondan nefret etmesini istemediğimi söylemem ironikti. Ama bunu imkânsız hale getirmiştım, değil mi? Bu sırrı saklayarak, asla barışçıl bir şekilde sona ermeyecekti.

Aptal Eloise.

Utanç ve tiksinti derimin altına işledi ve beni ürpertti. "O iyi bir adam." Buna tüm ruhumla inanmıştım.

"Tamam." Mateo ellerini kaldırarak bu konuyu kapattı. "Kahve içmek için Lyla'ya gideceğim. Bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Bir dakika sonra görüşürüz." Mateo lobide ilerlerken donup kaldım, o konuşmayı tekrar düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu.

Annem ve babam endişeliydi. Nasıl endişelendiler?

Jasper ve ben bu oteli devralacak kadar sorumluluk sahibi olduğumu kanıtlamak için birlikte kalmıştık. Ama eğer Jasper'ı sevmiyorlarsa, eğer

ya da belki de Eden servetinden bir dilim almak istiyordu, bu her şeyi değiştirir miydi?

Ya her şeyi mahvettiysen? Ya hâlâ evli olduğum *için* oteli almama izin vermezlerse?

"Ne karmaşa ama." Şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı belirdi. Neden evlenmek zorundaydık ki? Eğer bir zaman makinem olsaydı, o geceye geri döner ve her şeyi değiştirirdim. Değiştirmez miydim?

"Sadece birkaç hafta daha." Bunu düzeltmek için birkaç hafta daha. Jasper'la birkaç hafta daha.

Geri sayım baş ağrımı hafifletmeliydi. Sadece ağrıyı daha da kötüleştiriyor gibiydi.

Lobinin kapısı açıldı ama içeri giren bir misafir değildi. Annemdi.

Daha dik oturdum ve parlak bir gülümsemeye zorladım. "Selam anne."

"Merhaba, tatlım." Tezgâhın etrafında dönerek yanağımı öptü. "Bugün nasılsın?"

"Oh, iyi. Meşgulüm. Yazın nasıl olur bilirsin." Eylül ayına kadar tek bir boş yer yoktu ve Anma Günü'nden beri tam kapasiteyle çalışıyorduk.

Yeni yüzlerin memleketimin kaldırımalarını doldurduğu, insanların Quincy'nin büyüsunü deneyimlediği turist sezonunu çok sevdim. Normalde Eloise'de mümkün olduğunca çok zaman geçirirdim, sadece konuklarla ilgilenmek için değil, onların enerjisini içime çekmek için de. Ancak bu yıl, çoğu zaman kendimi her akşam ayrılmak için can atarken buldum. Kulübeye dönmek ve gece boyunca Jasper'da kaybolmak için.

Mateo Eden Coffee'den döner dönmez ben de kapıdan çıkardım.

"Mateo'nun yardım etmek için burada olmasına sevindim," dedim anneme.

"Onun da burada olmasına sevindim." Gözleri yumuşadı. Altı çocuğu da evde olduğu için annem artık cennetteydi. Buna bir de torunları eklenince, bugünlerde onu gülümsemeden gördüğüm nadir anlardan biriydi.

"Jasper nasıl? Jasper nasıl?" Gülümsemesi soldu. Bunun farkında olduğundan bile şüpheliydim ama bu canımı yakıyordu.

Onu suçladığımdan değil. Hepsi benim hatamdı.

"O harika biri," dedim sol elimdeki halkaları çevirerek. "Bu akşam yemekte bana balık taco sözü verdi."

"Nefis." Annem başka bir şey söyleyecek, belki de yemek tarifi isteyecek gibi görünüyordu. Ama onun yerine lobiye göz gezdirdi. "Herkes

Bugün için kayıt
yaptırdınız mı?"

"Pek sayılmaz."

Annem Knox ve Lyla ile mutfakta bir bağ paylaşıyor olabilir ama benimle de önemli bir şey paylaştı.

Bu otel.

Çiftlik babamı yıllarca meşgul etmişti ve Montana'daki çiftlik ve çiftliklerde çalışan pek çok çift gibi annem de orada çalışabilirdi. Ama annem otelle ilgilenmeye başlamıştı ve otel için bir yönetici tutmak yerine bu işi kendisi üstlenmişti. Bir şekilde altı çocuğu ve kariyerini dengelemişti.

Onun ne kadar yetenekli olduğuna her zaman hayran olmuşumdur.

Küçük bir kızken onunla burada sayısız saatler geçirmiş, o konuklarla sohbet ederken aynı maun tezgâhın arkasında ayaklarının dibinde yere oturmuştum. Onun konuşmalarını oyuncak bebeklerimle canlandırırdım. Onlar benim otel misafirlerimmiş, Quincy'yi uzak yerlerden ziyaret ediyorlarmış gibi davranırdım.

Anaokuluna gittiğimde, öğretmenim beş yaşında bir çocuk için coğrafyayı bu kadar iyi bilmeme şaşırmıştı. Çünkü annem bana her misafirin nereden geldiğini harita üzerinde gösterirdi.

Belki başka kızlar dünyayı gezmek, o farklı yerleri görmek isterdi. Ama ben burada kalmaktan memnundum.

Hayallerim bu otelin duvarlarının ötesinde
değildi. Onlar duvarlardı.

Annem ve babam bazı yenilemeler ve güncellemeler yapmışlardı, ancak benim de Eloise'in butik havasını canlandırmak için kendime ait bazı fikirlerim vardı. Ancak bu fikirlerin, resmi olarak benim olana kadar beklemesi gerekiyordu.

Eğer resmi olarak benim olacaksa.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi annem.

Gerildim, Jasper hakkında başka bir tartışma için enerjim olduğundan emin değildim. "Tabii ki. Ne var ne yok?"

"Lydia Mitchum'u hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Ama belki de bu Jasper'la ilgili değildi. *Tanrı'ya şükür.*

"Üniversiteden oda arkadaşımdı. Tanıştınız ama üzerinden yıllar geçti. Muhtemelen sadece sekiz ya da dokuz yaşındaydınız."

"Üzgünüm, hatırlamıyorum. Neden?"

"Quincy'ye taşındı. Muhtemelen on yıldır onunla konuşmuyordum ama birdenbire beni aradı ve Evergreen Drive'da bir ev satın aldığını söyledi."

"Oh, bu çok hoş."

"Sadece kahve içmek ve hasret gidermek için buluştuk. Bu yüzden şehirdeyim." "Mateo da o tarafa gidiyordu."

Annem başını salladı. "Buraya gelirken yanından geçtim. Her neyse, Lydia'nın bir oğlu var. Blaze."

"Blaze. İlginç bir isim."

"On yedi yaşında. Tüm hikâyeyi anlatmadı ama Lydia'nın zor bir on yıl geçirdiği izlenimini edindim. Evlendiği adamla bir kez tanıştım ve ondan pek hoşlanmadım. Bu yıl boşanmış. Aferin ona. Ama Blaze mücadele ediyor. Missoula'da yaşıyorlardı ama sanırım oradaki lisesinde bazı büyük sorunlar yaşamış. Taşınmanın iyi bir başlangıç olabileceğini düşünmüş."

"Ah. Şey ... burası sıfırlamak için iyi bir yer."

"Hala onu liseye mi göndereceğinden yoksa son sınıfta evde mi okutacağından emin değil. Ancak onu evde tutarsa, yeterince sosyal etkileşim kuramayacağından endişeleniyor. Görünüşe göre çok içe dönük ve günde on iki saat video oyunu oynamaktan mutlu olacak."

"Tamam," dedim, asıl sorunun geldiğini hissederek.

"Lydia onun bir iş bulmasını istiyor."

Bir iniltiyi yuttum. "Onunla röportaj yapmaktan mutluluk duyarım."

"Ya da açık olan yarı zamanlı pozisyon için onu işe alabilirsiniz."

Hala dolduramadığım pozisyon. Üç kişi başvurmuştu. İkisi görüşmeye gelmişti, diğeri ise beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ben de birini kovmak zorunda kalacağım bir duruma düşmek istemediğim için onları pas geçmiştim.

"Anne, işe alım kararlarında düzenli olmaya çalıştığımı biliyorsun." Başımı en başta belaya sokan bir çalışandı. Annem, herkesten çok, bu durumdan tekrar kaçınmamızı istemeliydi.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Buna saygı duyuyorum. Ama bana bir iyilik yapar mısın? Ona yarı zamanlı bir iş ver. İşler yolunda gitmezse, bırak gitsin."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Ama insanları kovmaktan nefret ederdim. İşimin en kötü kısmının en kötüsüydü. Kimseyi kovmak zorunda kalmayacağım anlamına gelse hayatımın geri kalanında seve seve tuvaletleri ovar ve banyoları temizlerdim.

Bu yüzden o davaya karışmıştık. Bu yüzden işe alma konusunda daha dikkatli davranıyordum.

"Anne, bilmiyorum."

"Lütfen?"

Lobinin kapısı açıldı ve inleme sesimi bastırdı.

Jasper üzerinde sade siyah bir tişört ve en sevdiği solmuş kot pantolonuyla içeri girdi. Fermuar yerine düğmeleri vardı, bu da onları benim de en sevdiğim kotlar yapıyordu çünkü çok kolay çıkıyorlardı.

"Merhaba," dedim.

"Hey." Annemin yanında durdu ve ona başıyla selam verdi. "Selam, Anne."

"Merhaba, Jasper." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Onun yerine bakışlarında bir temkinlilik vardı. Sanki arkasını dönüp gitmesini bekliyormuş gibi onun her nefesini izliyordu.

"Bölüyor muyum?" diye sordu, başparmağını omzunun üzerinden geçirerek. "Gidebilirim."

"Hayır, iyisin," dedi annem. "Aslında gitmem gerekiyor. Blaze'i mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Yapacağım."

Döndü ve kapılara yönelmeden önce Jasper'a son bir şüpheli bakış attı.

Gerçekten böyle bir yerde miydik? Öz annem hayatımdaki adamdan kaçıyor muydu? Bu yanılttı. Varlığımdaki her hücre *bunu düzeltmek için* çılgın atıyordu.

"Anne," diye seslendim o gitmeden önce.

"Evet?" Kapının yanında durdu ve arkasına baktı.

"Onu işe alacağım. Lydia yarın onu göndersin." Sürecimi kısaltmak ve mülakatı atlamak bir hataydı. Ama görünüşe göre hatalar benim uzmanlık alanım olmaya başlamıştı.

"Teşekkürler," dedi annem iç çekerek, yüzündeki rahatlama sadece midemdeki düğümü daha da sıkılaştırdı. Blaze'e çoktan bir iş sözü vermiş miydi? El sallamak için bir elini kaldırdı, sonra dışarı çıktı.

Muhtemelen iyi olurdu. Olmazsa, o zaman anlaşırdık. Blaze kötü bir iş çıkarırsa ya da odaları temizlemekte sorun yaşarsa, en azından annem Lydia'ya ona bir şans verdiğimizizi söyleyebilirdi.

"İyi misin?" Jasper sordu.

"Uzun bir gündü." Zorla gülümsedim. "Ne yapıyorsun?" "Bir yolculuğa çıkmam gerekiyor."

Gözlerimi kırptım. "Yolculuk mu?"

Ne zaman?" "Bu gece."

"Bu gece mi?" Balık tacosuna ne dersin? Ya da biraz önceden haber vermek? Ailesiyle ilgili kötü bir şey mi oldu? Onunla gitmemi mi istedi?

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, Vegas'ta gelecek vaat eden bir dövüşçüyle görüşmem var. Son dakika."

"Oh." Birisi sandalyeyi kırımın altından tekmelemiş olabilirdi. "Bu harika."

Bu harikaydı, değil mi? Bu Jasper için yeni bir meydan okuma olabilirdi. Foster emekli olduğuna göre buna ihtiyacı vardı.

"Uçağın ne zaman?" Destekleyici olması gerekiyordu ama kulağa sızlanma gibi geliyordu.

"Arabayı ben kullanacağım. Cuma gününe kadar orada olmam gerekmiyor ama Missoula'daki havaalanıyla uğraşmak istemiyorum."

Arabayla mı? Las Vegas'a mı? "Yarın seni havaalanına götürebilirim." Sadece iki saat uzaklıktaydı. Gerçi ayıracak iki saatim yoktu ama zaman bulabilirdim.

"Hayır. Yola çıkacağım. Yolda bir otel bulurum. Cuma günkü görüşmemden önce yarın orada olurum."

"Oh. Um, tamam. Ne zaman döneceksin?"

Jasper sesimdeki çaresizliği ve hayal kırıklığını duyduysa da belli etmedi. "Gelecek hafta bir ara. Emin değilim. Bir süre Vegas'ta kalabilirim. Evimi kontrol ederim. Eski spor salonuna giderim."

Hayalimde, bir kâğıt parçasının ikiye ayrıldığını duydum. *Rrrrrrip*. Evlilik cüzdanımız gitti.

Bu Jasper'ın geri adım atmasıydı, değil mi? Hayatını planlıyordu. Montana'dan ayrılmak.

Birkaç haftam daha olması gerekiyordu.

Sanırım yok.

"Dikkatli sür." Sesim titriyordu.

Jasper köşeyi döndü ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. Sonra elleriyle yüzümü çerçeveleyerek ağzıma iffetli bir öpücük bıraktı. "Buzdolabı yiyeceklerle dolu. Sana kurabiye bile yaptım. Yani fırını açman için bir sebep yok."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Fırın yok. Anladım."

Jasper'ın kahverengi gözleri benimkileri aradı. Ben de onun gözlerine baktım ve o muhteşem kafasından geçen düşünceleri duyabilmeyi diledim. Beni özler miydi?

Onu

özlerdim.

Şimdi. Daha

sonra.

Hayatımın geri kalanında onu özleyeceğimden korkuyordum.

"Araba kullanırken güncellemeleri bana mesaj atar mısın?" diye sordum. "Endişelenmeyeyim diye mi?"

Başını salladı, alnımdan öptü. Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Hayatının bir sonraki aşamasına
başlamak için. Benimkini
planlamanın zamanı gelmişti.

Eloise Inn. Amacım buydu. Jasper'la birkaç ay süren inanılmaz seksin beni bu yoldan saptırmasına izin veremezdin. Bu yüzden Mateo kahvesiyle dönene kadar bekledim, sonra bir saat boyunca koridorlarda, her katta aşağı yukarı dolaştım, geçen misafirlere gülümsedim. Otel benim olduğunda neleri değiştireceğime dair zihinsel notlar aldım.

Eve vardığımda açlıktan ölüyordum. Jasper buzdolabındaki yiyecekler hakkında yalan söylememişti. Her biri etiketlenmiş saklama kaplarıyla doluydu. Üzerinde balık tacos yazanı aldım. Tortillalar tezgahın üzerindeydi. Kurabiyeler de öyle.

Her şey hazırды.

Yalnız yemem için.

Yalnız kalmam için.

Bu görüşmeyi ne zamandır biliyordu? Bu yolculuğu ne zamandır planlıyordu?

"Son dakika, kırımın kenarı," diye mırıldandım.

Yemeği masaya götürüp tek başıma yemek yerine, bir elimle dengede tutarken diğer elimle çantamı kaptım ve dışarı çıkıp arabama atlayarak şehre geri döndüm.

Lyla evinin kapısını açtığında üzerinde eşofman vardı. Gri bir jogger ve ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt. Ayrıca o lanet olası sahte gülümsemesini takınmıştı. "Hey. Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Hayır, sorun var. Bu kadar iyi olmayı bırak. Ve mutlu. Bu garip." "Benim mutlu olmam garip mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Lyla. Jasper'ı öğrendiğinden beri garip davranıyorsun. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ondan hoşlandığını bilmiyordum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yüzündeki ifade kayboldu.

"Sorun yok." "Hayır, değil. Sen üzgünsün."

"Utaniyorum," diye düzeltti. "Sadece ... utanç vericiydi." Kalbim sıkışmıştı. "Özür dilerim."

Lyla doğruldu, elinin tersiyle itti. "Bilmiyordun."

"Neden bana söylemedin?" Lyla'nın hoşlandığı erkekleri sır olarak saklaması pek hoş bir şey değildi, özellikle de Talia ve benden. Genellikle Quincy'nin yarısı onun bir erkekten hoşlandığını daha buluşmadan önce bilirdi.

"Bilmiyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Ama Jasper'la mutluysan, o zaman yapmadığıma memnunum."

Çünkü ondan hoşlandığını bilseydim, Vegas'taki fiskiye'nin yanındaki gecemiz tamamen farklı olurdu.

Bu ikimizi de memnun etti. Yoksa Jasper'ı asla tanıyamazdım.

"Bu ne?" Lyla elimdeki kabı ve tortillaları işaret etti. "Akşam yemeği. Jasper gitmek zorunda kaldı ve ben de yalnız yemek istemiyorum.

"Jasper gitti ve ben yalnız yemek istemiyorum. balık tacos hakkında ne hissediyorsun?"

"Duruma göre değişir. Onları sen mi yaptın?"

Kıkırdadım, bedenimdeki gerginliğin bir kısmının eridiğini hissettim. "Hayır, Jasper yaptı."

"O yokken senin yemek yediğinden emin mi oldu? Aww." Lyla bir elini kalbine bastırdı. "Bu çok tatlı."

Ç o k t a t l ı y d ı . Ve sinir bozucuydu. Çünkü bana gideceğini söylememişti.

"Bu yemeğin bir bedeli var," dedim ona. "Şarap mı?"

"Ve misafir odanız. Yatıya kalabilir miyim?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

B *laze, beni öldürüyorsun.* Yavaş bir daire çizerek döndüm, yeni temizlediği otel odasına baktım.

Ya da temizlemeye çalıştınız mı? İnsanlar hangi noktada çabaya A vermeyi bıraktı?

Yatak buruş buruştu, yastıklar yatak başlığına çarpıktı. Banyodaki havlular düzgün bir şekilde katlanmamış, daha ziyade gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti. Televizyonun yanındaki çöp kutusu boşaltılmamıştı ve süpürmeyi unutmuştu.

"Tamam, Blaze." Döndüm, düzeltmesi gereken her şeyin listesini sıralamaya hazırdım. Ancak Blaze bir dakika önce durduğu yerde, temizlik arabasının yanında durmuyordu. "Blaze?"

Hiçbir şey.

İnledim, kapıya doğru yürüdüm ve koridoru kontrol ettim. Boştu.

"Ciddi misin?" Mırıldandım. Eğer bu çocuğu düzeltmiyor olsaydım, otelin içinde onu kovalıyor olurdum.

En azından bu sefer nerede saklandığına dair bir önsezim vardı.

Temizlik arabasını duvara yaklaştırdım, böylece yürüyen insanların önünden çekilmiş olacaktı, sonra merdiven boşluğuna yöneldim ve ikinci kattan birinci kata doğru koşmaya başladım. Beklediğim gibi Blaze resepsiyonda Taylor'la konuşuyordu.

Güzel yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, Blaze'den bıkmıştı.
çok

"Blaze," diye bağırarak dikkatini çektim.

Kalın, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdi. Bu çocuk

kızgınlığını gizlemeye bile çalışmadı. Cuma gününden beri kazandığım göz devirmelerin ve mırıldandığım hakaretlerin sayısını saymak için iki elimi birden kullanmam gerekiyordu.

"Yukarı çık ve şu odayı düzelt," dedim. "Yatağı güzelleştir. Havluları üst üste katla. Çöp kutusunu boşalt. Ve süpür."

"Ben vakum yaptım," diye itiraz etti.

"Sonra tekrar süpür." Belki onu oraya üç kez süpürmeye gönderirsem, tüm zemini süpürmeyi başarabilirdi.

"İyi," diye homurdandı, yanından geçerken ayak sesleri ağırlaşmıştı. Blaze gözleri yerde, omuzları içe çökmüş bir şekilde yürüyordu. Ortadan ikiye ayrılmış siyah saçları yüzüne dökülmüş, muhtemelen bir göz devirmeyi daha saklıyordu.

Temizlikçiler için bir kıyafet yönetmeliğimiz yoktu. Benim için temizlik yaparken rahat olmaları, üniforma giymelerinden daha önemliydi. Çoğu kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısıyla temizlik yapıyordu. Bir kez bile bir çalışandan farklı bir şey giymesini istemem gerekmedi. Bunca yıllık yöneticiliğim boyunca bir kez bile.

Blaze Cuma günü yeni işe alım evraklarını tamamlamak için geldiğinde, siyah keçeli kalemle süslediği bir kot pantolon giymişti. Kalçasından ayak bileklerine kadar o kotun üzerine satır satır *Fuck You Mom* yazmıştı.

Zavallı Lydia. Umarım onun çamaşırlarını yıkamamıştır.

Bu pantolonu, önüne orta parmak çizilmiş kırmızı kapüşonlu bir tişörtle eşleştirmişti.

Ona düz, gri veya beyaz bir gömlek ve temiz bir kot pantolon giymesi gerektiğini söylemiştim. Küfür yok.

Belli ki annesinin ona bu işi ayarlamış olmasından memnun değildi. Belki de onu kovacağımı umduğu için boktan bir iş yapıyordu.

Çok cazipti.

Ama kendime ona iki hafta sonunu dürüstçe geçireceğime dair söz vermiştim.

Başlangıçta Cumartesi ve Pazar günleri çalışıyordu. Bu da benim cumartesi ve pazar çalışacağım anlamına geliyordu.

Hafta sonumu kulübede yalnız geçirmek yerine burada Blaze'i eğitiyordum. Dün, ona bir odanın nasıl temizleneceğini ve ne beklendiğini gösterirken birlikte çalışmıştık. Bugün, işi yapmasına izin verdim ama bitirdiği her oda için bir teftiş yaptım.

Şimdiye kadar tek bir oda bile doğru şekilde yapılmamıştı. Yine de daha iyiye gidiyorlardı. Birazcık. Belki Taylor'ı etkilemek için iyi bir iş çıkarabilirdi.

Ama ben olsam bunu onun üzerine yıkmazdım.

Taylor sonbaharda Quincy Lisesi'nde son sınıf öğrencisi olacaktı. Arkadaş canlısı olduğu kadar güvenilir de. Sarı saçları ve ıslıl ıslıl kahverengi gözleriyle tam bir gün ışığı gibiydi. Geçen yazdan beri otelde çalışıyordu. Okul yılı boyunca voleybol ve basketbol oynadığı için sadece hafta sonları çalışıyordu. Ama yaz boyunca, her zaman

Masada çalışmaktan temizlik işlerine, üniversite birikimine katkıda bulunmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Merdiven boşluğunun kapısı Blaze'in arkasından çarparak kapandığında, "Üzgünüm Eloise," dedi. "Ona çalıştığımı ve konuşamayacağımı söyledim ama bir türlü gitmedi."

"Biliyorum." İçimi çektim.

"Sorun sen değilsin." "O, şey... farklı."

Eğer farklı demek ürkütücü ve kaba demek olsaydı. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Gerçekten hiçbir şey yapmadı. Sadece video oyunları hakkında çok konuşuyor. Kulağa şiddet içerikli geliyorlar ve bu benim tarzım değil."

"Eğer seni rahatsız ederse, hemen bana mesaj at." Başını salladı. "Atacağım."

"Tamam. Gidip gelişimini izleyeceğim. Tekrar." Ağır omuzlarımla döndüm ve yukarı çıktım.

Blaze'in süpürme işinin yeterli olması beklediğimden üç kat daha uzun sürdü. Onun vardiyası yıllardır katlandığım en uzun vardiyaydı ve odalar bittiğinde çığlık atmak istiyordum.

Bu işe yaramayacaktı, değil mi?

Yaptığı iş kalitesiz olduğu gibi, tavırları da sinirlerimi bozuyordu. Nefesinin altında homurdanmıyor ya da gözlerini devirmiyorsa, Quincy hakkında cesur ve aşağılayıcı ifadeler kullanıyordu.

Bu bok çukuru kasabadan nefret ediyordu. Blaze'in sözleri, benim değil.

Bir yanımda çocuk için üzülüyordu. Yeni bir kasaba. Yeni bir ev. Annesi boğazına bir iş dayamıştı. Onu henüz kovmamış olmamın tek nedeni bu sempatiydi.

"Bugünlük bu kadar," dedim Blaze'e ve onunla birlikte personel odasına doğru yürüdüm.

O kendisine tahsis ettiğim dolaba giderken ben de bir fincana kahve doldurdum. Bütün gün oturduktan sonra acı gelmişti ama yine de yudumladım, kafeine ihtiyacım vardı. Çarşamba gününden beri her geceyi Lyla'nın evinde geçirdiğim için bu hafta uykusuz kalmıştım.

A-çerçevesi çok sessizdi. Yatak Jasper olmadan çok yalnız görünüyordu. Bu yüzden bir çanta hazırladım ve buzdolabını yağmalayarak kız kardeşimin evindeki yatıya kalma süremi uzattım.

Lyla'nın misafir odası şirindi ve yatak rahattı ama ben bir türlü uyuyamamıştım. Üşüyerek uyandım ve ne kadar battaniye

Yatağa uzandım, Jasper'a sarılmakla aynı şey değildi.

Blaze dolabının kapısını çarparak kapatırken esnedim. "Gelecek Cumartesi görüşürüz."

"Sanırım," diye mırıldandı ve *kartını yumruklamak* için zaman saatine doğru yürüdü.

"İyi günler-"

Blaze cümlemin ortasında odadan çıktı.

"Hafta." Göz devirme sırası bendeydi. Sonra sessizlikte durdum, kahvemi yudumladım ve saate baktım.

Eski modaydı. Büyüleyiciydi. En azından, her ayın birinci ve on beşinci günlerinde her bir çalışanın saatlerini elle saymak zorunda kaldıktan sonra ayrıntıları muhasebecimize gönderene kadar büyüleyiciydi. Değiştirmek gelecekteki güncellemeler listemdeydi. Bir gün.

Bardağım boşaldığında lavaboda yıkayıp kaldırdım ve resepsiyona yöneldim. "Ben çıkıyorum, Taylor."

Onun da gitmesine sadece bir saat kalmıştı. "Güle güle, Eloise. İyi akşamlar dilerim."

Elimi başka bir esnemeyi örtmek için kullanarak el salladım, sonra ara sokağa yöneldim.

Knox'un kamyonu Subaru'mun yanına park etmişti. Bir yanım onun ev yapımı peynirli makarnasından bir kâse yemek ve büyük bir kadeh şarap içmek istiyordu ama Knuckles'a gidip kardeşimi ziyaret etmek yerine arabamı eve doğru çevirdim.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve yağmur kokusu havaya yayılmıştı, bu yüzden camlarımı açtım ve arabayı sürerken keskin kokuyu içime çektim.

Gece çantam ve bir yığın boş yiyecek kabı yolcu koltuğundaydı. A-frame'de yalnız kalmak istemesem de Lyla'ya bu gece beni beklememesini söylemişim. Çamaşır yıkamam ve temizlik yapmam gerekiyordu. Ve belki bu gece, Jasper'ı arayıp mülakatı hakkında bilgi almak için cesaretimi toplayabilirdim. Ya da aramazdım.

Telefon görüşmeleri ya da genel olarak iletişim, gerçekten bizim uzmanlık alanımız değildi. Yüz yüze konuşmalarımız tek taraflıysa, bir telefon görüşmesinin nasıl olacağını hayal bile edemezdim.

Hakkını yemeyelim, dediğimi yapmış, yolculuk boyunca bana mesaj atmıştı. Ama aldığım son mesaj Vegas'a vardığı Perşembe günüydü.

Cevapsız bildirimler için telefonumu kontrol etmek esnemek kadar düzenli hale gelmişti.

Alderson Yolu'na vardığımda göz kapaklarım düşmüştü. Temizlik ve çamaşır başka bir gün beklemek zorunda kalabilirdi. Sıcak bir duş ve erken yatma zamanı beni çağırıyordu.

Ama yorgunluğum A-çerçevesine giden yola döndüğüm anda kayboldu.

Jasper'ın Yukon'u evin dışındaydı.

Kalbim yerinden fırladı.

Evde miydi? Ne zaman dönmüştü? Neden bana mesaj atmamıştı?

Park ettim ve eşyalarımı toplamak için çabaladım. Aniden onu görme ihtiyacı parmaklarımın birkaç kapağı karıştırmasına neden oldu. Ama biraz hokkabazlık yaptıktan sonra hepsini kapattım ve arabanın kapısını açmayı başardım, aceleyle içeri girerken kapıyı tekmeleyerek kapattım.

"Jasper?" Onu hiçbir yerde göremeyince seslendim. Kapların hepsi bir takırtı korosuyla lavaboya düştü. Sırt çantam bir gümbürtüyle adanın üzerine düştü. "Jas?"

Ev sessizdi.

Ben de oturma odasından geçerek güverteye doğru ilerledim. Onu tahtaların üzerinde otururken buldum, ayak parmaklarına dokunmak için eğilirken bacaklarını önünde uzatmıştı. Saçları ıslaktı, sanki yeni duş almış gibiydi.

"Merhaba." Gözlerim ıslak saçlarından temiz tişörtüne, şortuna ve tenis ayakkabılarına kadar vücudunu taradı. Göğsümdeki bir şeyin kilidi açıldı. Çarşamba gününden beri tuttuğum nefesim. "Eve gelmişsin."

"Evet." Bana baktı, sonra gerinmeye devam etti.

"Yolculuktan dolayı kaskatı kesildin mi?" diye sordum.

Başını salladı, gözleri ayakkabılarının parmak uçlarına kilitlenmişti. "Duş aldım ama Foster'la işimiz bittikten sonra spor salonunda esneme hareketleri yapmadım."

Spor salonu mu? "Foster'ın

spor salonu mu?" "Evet."

Gözlerimi kırıştırdım, halsiz beynim bunu çözmeye çalışıyordu. Foster'la buluşmaya gidecek zamanı mı vardı? Bekle. "Ne zaman döndün?"

"Dün gece."

"Dün gece mi?" Çenem düştü. "Neden beni aramadın?"

"Meşgul olduğumu düşündüm." Jasper bir ayağını diğer uyluğunun iç tarafına doğru çekerek yer değiştirdi. Sonra tekrar öne doğru eğildi, göz temasına benzer herhangi bir şeyden kaçınırken o uzun, güçlü kasları gerdi.

Öfkelendim. Bu gerçekten oluyor muydu? Onun için Quincy'ye döndüğünü söylemek için bile arayamayacak kadar önemsiz miydim? Daha bir dakika önce

onu görmek için çok heyecanlıydım. Sesini duymak için. Burnumu göğsüne gömmek ve baharatlı kokusunu içime çekmek için.

Ama o buradaydı. Bütün gün boyunca. Muhtemelen değişiklik olsun diye evin kendisine kalmasından memnundu.

Ellerim yumruk oldu. "Meşgul değildim."

"Sen burada değildin." Suçlama, öfke, sert sesini dolduruyordu.

Bana kızmış mıydı? Bu da neydi böyle?

"Lyla'nın evindeydim çünkü burada yalnız kalmak istemedim. Çarşamba günü beni bıraktığından beri Lyla'dayım. Bu arada balık takolarına bayıldım. Ama kurabiyelerine biraz daha çalışman gerektiğini söyledi."

Jasper dik oturdu.

O bir şey söyleyemeden arkamı döndüm ve hışımla içeri girdim, doğruca banyoya yöneldim. Kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarptığımdan emin oldum, sonra kilidi çevirdim çünkü o buraya gelmiyordu.

"Dün gece." Kot pantolonumu ve The Eloise Inn tişörtümü çıkarırken tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Tişörtümü toparlayıp tüm gücümle karo zemine fırlattım. Sonra duşu açtım, spreyin altına girmeden önce suyun ısınmasını beklemedim.

Buz gibi su omuzlarıma çarptığı anda gözlerimden yaşlar aktı. Dün gece geri gelmişti.

Arama yok. Mesaj yok. Ve sonra nefesini tutup dönmesini beklemediğim için üzülme mi?

"Bu ne cüret, Jasper Vale," diye fısıldadım ilk hıçkırık duyulduğunda.

Tanrım, onu özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki, içim acıyordu. Dün gece birlikte olabilirdik. Zamanımız tükeniyordu ve o bütün bir geceyi kızgınlıkla geçirmişti.

Koşarak gelirdim. Tek yapmam gereken bir telefon etmektir. Bana bir mesaj atacak kadar bile değer vermedi.

Soğuk su sırtımdaki deriyi yakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde düştü. Su ısındığında başımı arkaya yatırdım ve suyun saçlarımı ve yüzümü ıslatmasına izin verdim.

Bu sahte. Sahte. Bu sahte.

Bu üç kelimeyi defalarca tekrarlardım. Gözyaşlarım dindiğinde, saçlarım ve vücudum temizlendiğinde suyu kapattım ve raftan beyaz bir havlu aldım.

Saçlarımı tararken damarlarıma uyuşukluk yayıldı, ayna buğulu olduğu için yüzümü göremiyordum.

Bu sahte.

Bu bir yalandı. Ve ben bunun bir yalan olduğuna inanmak gibi korkunç bir hata yapmıştım.

Gerçek.

İroni boğucuydu. Quincy'de gerçeği bilen tek kişi yalana kanan tek kişiydi.

Gözlerimden bir yaş dalgası daha süzüldü ama boğazımdaki yumruyu yutarak göz kırptım. Omuzlarım kenetlenmiş, çenem dik ve vücuduma bir havlu sarılmış halde banyonun kapısını açtım.

Jasper oturma odasının ortasında duruyordu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Bakışları banyo kapısına kilitlenmişti, sanki duş aldığım süre boyunca tam olarak o noktada durmuş gibiydi.

Aramızdaki üç metrelik mesafe dünyanın çekirdeğine kadar uzanan bir uçurum da olabilirdi.

"İşi aldın mı?" Sesim titremedi bile. *Aferin bana.*

"Bana bir teklifte bulundu." "Kabul etmedin mi?"

"Henüz değil. Ama muhtemelen yapacağım." Sonra da giderdi.

Kahretsin. Burnum sızlamaya başladı. Daha fazla gözyaşı geliyordu ve lanet olsun, Jasper'ın beni ağlarken görmesini istemiyordum. Saklanacak bir yer aramak için etrafıma bakındım. Ama bu lanet kulübenin ne yeterince duvarı ne de kapısı vardı.

Ofise ya da güverteye gitmek için Jasper'ın yanından geçmem gerekecekti. Onu tekrar banyodan kilitlememe izin vereceğinden şüphelendiğim için, adayı atlayarak mutfığa doğru yürüdüm ve bu kez ön kapıyı kapattım.

Ben duştayken bulutlar patlamıştı. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ve kapalı gökyüzü A-çerçevesinin etrafındaki renkleri ortaya çıkarıyordu. Yaprak dökmeyen ağaç dalları ve kahverengi gövdelerini süpüren otlar adeta yeşil yeşil parlıyordu. Yağmur düzenli bir şekilde çiseliyor, ağaçları ıslatıyordu. Verandanın merdivenlerinden inip orman zeminine adımımı attığımda çıplak ayaklarımın tabanlarına toprak, çakıl ve çam iğneleri battı.

A-frame'in dışındaki ağaçların arasında küçük bir açıklık vardı. Çok büyük değildi ama boynunuzu büktüğünüzde yıldızları görebilmeniz için yeterliydi.

Yıldızlar henüz çıkmamıştı. Gökyüzünde bana umut verecek küçük parıltılar yoktu. Ama yine de başımı gri bulutlara doğru eğdim ve su damlalarının yüzümü kaplamasına izin verdim.

Bu sahte, Eloise.

Bir kafa ve bir kalbi hizalamak neden bu kadar zordu?

"Ne halt ediyorsun sen?" Jasper'ın sesi arka planda gürleyen gök gürültüsüne karşı donuk bir mırıltıydı.

Yine de onu duydum. Onu görmezden geldim.

Bir an yüzümde damlacıklar uçtu, bir an sonra yağmur durdu. Gözlerimi araladım, kirpiklerim sudan ağırlaşmıştı. Ve Jasper'ın gözlerinin içine baktım.

Kalbim küt küt atıyordu. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Elleri çenemi kavırken karanlık bakışlarında boğuldum. Sonra ağzı ağzımı ezdi, dili açgözlü bir vuruşla içeri girdi. Göğsünden gelen inilti kemiklerimde yankılandı.

Birbirimize sarıldığımızda dudaklarımız çılgınca hareket ediyor, dillerimiz düello ediyordu. Yaladı ve emdi, beni bütünüyle yuttu. Ve o yakıcı öpücüğe döktüğü her şeye karşılık, ben de onu geri gönderdim. Onun şimşeklerine karşılık gök gürültüsü.

Biz bir fırtınaydık.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kaybolan iki ruh.

Jasper beni nefesim kesilene, kalbim hızla çarpana kadar öptü. Sonra ayrıldı, gözleri yine benimkileri arıyordu.

"Eloise."

Sadece benim adım. İçimde bir şey çatladı. Rol yapmaktan bıkmıştım. Bu adama değer vermekten ve onun hakkında hiçbir şey bilmemekten çok yorulmuştum.

"Arkadaşın olmak istiyorum." En iyi arkadaş. Foster değil. Benimle. "Benimle konuşmanı istiyorum. Ya da *denemeni*."

Jasper'ın bakışlarındaki azap kalbimi burktu. Sanki dünyaları istiyormuşum gibi bakıyordu.

Belki de öyleydim.

"Seni herkesin tanıdığından daha iyi tanımak istiyorum."

Elleri yüzüme geldi, avuç içleri yağmuru itti ve ıslak saçlarımı okşadı. "Başka ne istiyorsun?"

Bunun gerçek olmasını istiyorum.

Ama öyle değildi.

"Beni öpmeni istiyorum."

Hiç tereddüt etmedi. Ağzını tekrar benimkinin üzerine kapattı, dili alt dudağımda ge z i n d i .

İnledim, tıpkı bana öğrettiği gibi dilimi onunkine değdirdim. Boğazından gelen inilti, benim ödülümdü.

Jasper beni yerden kaldırdı, kollarım omuzlarını sarana kadar bekledikten sonra beni içeri aldı.

Sonra havlumu yırttı.

Ve ayaklarımdaki kiri temizlemek için kullandım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Eloise'in havlusu mutfak zemininde su birikintisi halinde dururken, çıplak, görkemli vücudunun her santimi sergilenerek merdivenlere doğru ilerledi.

O kadın görünmez bir tasma taşıyordu. O nereye giderse, ben de isteyerek peşinden gidiyordum. Lanet olsun, onu özlemiştim.

O kadar çok ki hareket etmeyi bıraktım, onu içime çekmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Pürüzsüz tenini. O ince kıvrımları. Çikolata rengi saçları ve yumuşak dudakları. Öpmeye bayıldığım dudakları.

Takip etmediğimi fark etti ve omzunun üzerinden baktı. O göz kamaştırıcı mavi gözler hava kadar fırtınalıydı. Hayal kırıklığı. Şehvet. Yenilgi.

Gerçekliğimiz kaçınılmazdı. Mevcut fırtına gibi başımızın üzerinde asılı duruyordu.

Eloise elini uzattı. Ben de tuttum.

Bu gerçeği bir gece daha görmezden geleceğiz.

Çatı katına vardığımızda yatağa uzanmış, ıslak saçları yastıkların üzerine yayılmıştı. Ben soyunup kıyafetlerimi atılmış ayakkabılarımın yanındaki yığının içine atarken bakışları bana kilitlenmişti.

Sonra yatağa tırmandım, onun üstüne yerleştim ve hiç oyalanmadan ıslak sıcaklığının içine girdim. Ve günler sonra ilk kez nefes alabildim.

Mırıldandı, kulaklarıma gelen o coşku dolu müzik sesi. Kollarımla onu sararken bacakları etrafıma dolandı, sıkıca tutundu, vanilya, baharat ve toprak kokusunu içime çekmek için yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Eloise.

Beni mahvetmişti. Yol boyunca bir yerlerde, beni başka bir kadın için mahvetti.

Belki de bu beni rahatsız etmeliydi.

Birbirimizin zayıflıklarını öğrenmek için aylar değil, yıllar geçirmiş deneyimli aşıklar gibi birlikte hareket ettik. Gözlerimiz kilitli kaldı, uzuvlarımız birbirine dolandı.

Bu sevişme değildi, bu gece olmaz. Sevişme sayılamayacak kadar samimiydi. Ama kendim için bile olsa buna başka bir etiket yapıştıramazdım. Bunun yerine Eloise'de boğuldum ve o paramparça olduğunda, onu unutuluşa kadar takip ettim.

Kalp atışlarımız durana, nefeslerimiz kesilene kadar ikimiz de yer değiştirmedik. Sonra sırtüstü yuvarlandım, onu da yanıma alarak göğsüme yatırdım, yakınımda kalmak isteyeceğini biliyordum.

Balkon kapısının ardında gök gürledi ve saniyeler sonra şimşek çaktı. Yağmur teneke çatıda şakırdadı.

Eloise'in parmağı tenimde tembel daireler çizdi, önce omzumda, sonra göğüs ucuma kaydı ve dokunuşu boğazıma doğru ilerledi.

Ön sevişme değildi. Bu sadece oydu. Sürekli dokundu. Amaçsızca.

Bu dokunuşu o kadar özlemiştim ki Vegas'taki planlarımı değiştirmiş, günler içinde yapmayı planladığım şeyleri saatlere sığdırmıştım. Görüşmemden sonra birkaç arkadaşımı görmek için eski spor salonuma uğradım. Sonra evime gidip yanımda getirdiğim birkaç eşyayı topladım, böylece dün sabah yola çıkmak için şafak vakti uyandığımda eşyalarım hazır olacaktı.

Dün gece A-frame'e girdiğinde Eloise'in arabasının kayıp olduğunu ve evin karanlık olduğunu görmek yüzüne bir yumruk gibi inmişti.

On beş saattir yoldaydım ve onu görmek için yanıp tutuşuyordum. Yanına yatmak ve sonunda biraz uyumak için. Görünüşe göre, sarılmaya alışmıştım. O olmadan uyuyamıyordum.

Dün gece de huzursuzdu. Gecenin çoğunda uyanık kaldım, eve gelmesini bekledim, otelde çalışıp çalışmadığını merak ettim. Başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordum.

Sonunda endişelenmekten bıkmıştım ki kalktım, üzerime bir şeyler giydim ve şehre doğru yola çıktım. Ama otelin resepsiyonunda değildi. Pırıl pırıl pencerelerden gece görevlisinin kitap okuduğunu gördüm.

Mantıklı olarak, muhtemelen ailesiyle birlikte olduğunu biliyordum. Belki de çiftlikte ailesiyle birlikte. Ama bu beni Main'deki iki barın önünden geçip arabasını aramaktan alıkoymamıştı. Sonunda eve dönmeden önce Willie'ye de uğradım.

Sonra bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Bütün gün karımı görmek için.

Evet, ona mesaj atmalıyım. Ya da aramalıyım. Ama bu çok gerçekçi olurdu. Çok açıklayıcı olurdu.

Ben de sinirlenmişim. Foster'la spor salonunda geçirdiğim birkaç saat bile rahatlamama yardımcı olmamıştı.

Sonra eve geldi ve şey . . . Onu özlemiştim. Onu özlememem gerekiyordu.

Kahretsin, ama yorulmuştum. Elimi tutmaktan, onu uzak tutmaktan yorulmuştum. Aramızdaki tek bağ seksmiş gibi davranmaktan yorulmuştum.

"El."

"Jas." Bir eliyle çenesini göğsümün üzerine koyarken diğer eliyle daireler çizmeye devam etti. Çenem boyunca, sonra elmacık kemiğimin üzerinden gözlerime doğru. Kirpiklerimi sıyırdı, sonra dudaklarımın izini sürmeden önce burnumun çizgisi üzerinde gezindi.

Bakışlarındaki yenilgi ve hayal kırıklığı gitmişti. Bir başka şimşek çakması odayı aydınlattı ve o mavi gözleri parlattı.

Onunla konuşmamı istemişti. *Denememi*.

Benim için kolay olmadığını bilmesini sevdim. Ve bunun için denerdim.

"Eski karım. Adı Samantha." Bu, ailem ve ilk evliliğim olan felaketi açıklamaya başlamak için ya en iyi ya da en kötü yerd. "Ailem onunkilerle yakın arkadaş, yani onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Ve o zamanın çoğunda da onu sevdim."

Eloise kaskatı kesildi. İzleme durdu.

Ben de elini tuttum ve o tekrar devralana kadar onun için daireler çizdim.

"Potomac, Maryland'de büyüdüm. Annem siyasetin içinde. Bazı güçlü yetkililere danışmanlık yapıyor. Ve kampanyalarda çalışıyor. Seçim yıllarında annem adeta bir hayalet gibiydi. Danışmanlığını yaptığı senatörün kaybettiği bir yıl, diyelim ki o evin kendi kanadında kaldı, ben de kendi kanadımda."

"*Kanadın* mı?" Eloise'in gözleri büyüdü.

"Babam siyasi bağış toplama işinde, ama paradan geliyor." Aşırı para. Her ikisinin de iyi maaşlı işleri olmasına rağmen, bu para onların yaşamlarını karşılamıştı. "Çünkü para hiçbir zaman sorun olmadı, çalışmayı sevdikleri için çalışıyorlar." Ve şöhret. Spot ışıklarını arzuluyorlardı.

"Bu kulağa o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Tabii onların oğlu değilsen. Ve sen mecburiyetten doğdun, sevgiden değil."

İz sürmesi tekrar durdu ama bu sefer tekrar başlamasını sağlamadım. "Ne demek istiyorsun, zorunluluk?"

Omuz silktilim. "Zengin, güçlü ailelerin varisleri olur. Tanrı, tüm paralarının gerçekten ihtiyacı olabilecek birine gitmesini yasaklıyor."

Bunun yerine, servetlerini dünyanın dört bir yanındaki mülklere harcadılar. Benim çocukluğumdaki malikâne gibi, üç kişinin ihtiyaç duyabileceğinin otuz katı büyüklüğündeki evlere. Potomac'a yıllardır gitmemiştim. Eğer o kırmızı tuğlalı, yemyeşil çimenleri ve geniş bahçeleri olan canavar benim olsaydı, onu memnuniyetle satar ve gelirini hayır kurumlarına bağışlardım.

Eloise'e "Sorun ailemin zalim olması değil," dedim. "Annem ya da babam tarafından azarlandığım bir zamanı hatırlamıyorum. Beni taciz etmediler. Bana kızmadılar. Sadece ... ilgisizlerdi." Tamamen ve tamamen ilgisiz.

"Nasıl ilgisiz olabilirler ki? Sen onların çocuğusun."

"Sadece öyleydiler." Yüzündeki şaşkınlığı anlamıştım. Eloise gibi kendi ailesi gibi bir ailesi olan bir kadın için bunu anlamak zordu. "Çiftlikteki o akşam yemeğinde, sohbette neredeyse bir saniye bile boşluk olmadığını biliyor musun?"

"Evet."

"Tam tersini hayal edin. Benim çocukluğum böyle geçti." Kaşlarını çatı. "Ah."

"Annem ve babam etkili konuşan insanlar. Onları bir galaya ya da bir gazetecinin karşısına koyduğunuzda, dakikalar içinde herkesi etkileyebilecek, iyi konuşan iki insan görürsünüz. Onları tek oğullarıyla bir masaya oturttuğunuzda bunun farklı olacağını düşünmezsiniz. Ama sanki açma kapama düğmeleri varmış gibi."

"Ve senin için, kapalı."

"Evet." Yüzündeki acı ve sempati kalbimi sızlattı. "Üzülme meleğim. Çocukken dünyadaki her türlü lükse sahiptim." Üzerime titreyen dadılar. Sınıfımın en iyisi olmamı sağlayacak öğretmenler. İstedğim her yemeği yapan şefler.

"Lüks aşkın yerini tutmaz, Jasper."

"Hayır, değil." Para sevgi değildi. "Ama Samantha Maryland'e taşınana kadar daha iyisini bilmiyordum."

Eloise kıpırdandı, sanki Samantha'nın adını duymak onu rahatsız etmiş gibiydi. Onu kendime çektim, uzun günler uzak kaldıktan sonra tenini kendi tenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Samantha'nın babası da siyasetle uğraşıyor," dedim. "Ben on yaşındayken New York'tan Potomac'a taşınmışlar. Babam ve John iş sayesinde tanışmışlar ve arkadaş olmuşlar. Annem ve Ashley de çok iyi anlaştılar ve o andan itibaren, bir etkinlik veya fonksiyon varsa, ailelerimiz bunu birlikte yaptı. Ben bu şekilde olmasını tercih ettim. John ve Ashley etraftayken, annemle babamın aklı başından giderdi. Ve Samantha vardı. O benim ilk her şeyimdi. Aşık oldum. Öpücük. Bekaretimizi on dört yaşında kaybettik."

Eloise bakışlarını kaçırdı ve omzumun üzerinden yastığa doğru boş boş baktı.

"Ne?" diye
sordum. "Sadece
kıskanıyorum."

Kahretsin, ama her şeyi ortaya dökmesini sevdim. Benden saklamamasını.

Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, onun eski sevgililerini dinleyebileceğimden emin değildim. Çiftlikte bana eve getirdiği erkeklerden bahsettiği gün yeterince zor olmuştu.

"Onun ailesi de seninkiler gibi mi?" diye sordu. "İlgisiz mi?"

"Hem evet hem hayır," dedim. "Ashley bir cerrah ve sürekli hastanede çalışıyor. John babamdan bile daha fazla çalışıyor. Sam'i sevdiklerinden hiç şüphem yok. Ama o her zaman ikinci öncelikti. Bu bizim ortak noktamızdı. Birbirimize arzuladığımız ilgiyi gösterdik."

O boşluğu doldurmuştuk. Ailelerimiz bir araya geldiği anda Sam ve ben ortadan kaybolurduk, hiçbir ebeveyn ne yaptığımızla ilgilenmezdi. Gençken bile, kapalı bir yatak odasına çekilip saatlerce seviştiğimizde ailelerimiz ya bunu bilmez ya da umursamazdı.

Sam sevdiğim ilk kişiydi. *Seni seviyorum* dediğimi duyan ilk ve tek kişiydi. O kadına sahip olduğum her şeyi vermiştim. Ve hala yeterli olmamıştı.

"Maryland'de aynı özel liseye gittik," dedim.

Sam ve ben gençlik yıllarımızı sıkılmış, zengin çocuklar olarak geçirmiştik. Sıkılmış, zengin çocuklarla. Sınıf arkadaşlarımdan üçü madde bağımlılığı sorunlarıyla mezun olmuştu. Sam ve benim denemediğimiz uyuşturucu kalmamıştı. İçki içmek son sınıfa kadar sıradan bir eğlenceydi, ta ki birileri kafamı kışkımdan çıkarana kadar.

"Sam Cornell'e gitmek istiyordu çünkü ailesi orada tanışmıştı. Ben Georgetown'ı istedim. Çünkü çoğunlukla Washington'da kalmak istiyordum."

"Neden?" Eloise sordu. "Ailenizden uzaklaşmak istemediniz mi?"

"Aldım. Ama lise son sınıfta yerel bir dojo'da karate yapmaya başladım. Sanki bir tutku bulmuş gibiydim. Benim için doğru yerdı. Sensei'ne bağlandım ve siyah kuşağımı kazanmak istedim. New York'a taşınmak farklı bir hoca demekti ve ben de değişip baştan başlamayacaktım. Bu yüzden Sam gitti ve ben kaldım."

"Siyah kuşağımı aldın mı?"

"Evet. Georgetown'daki Georgetown'daki ikinci yılım. Ondan yaklaşık iki yıl sonra ikinci diplomamı aldım. Sensei'm vefat etmeden hemen önce. Kanserden."

"Özür dilerim." Eloise kalbime bir öpücük kondurdu.

"Ben de." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, tellerin çoğu neredeyse kurumuştu. "Adı Dan'di. Hayatımı değiştirdi."

Beni -kibirli, şımarık bir veledi- kanatları altına almıştı. Bana alçakgönüllülüğü öğretti. Disiplini. Zarafeti. Saygıyı. Hiç sahip olmadığım bir baba olmuştu.

"Dul bir adamdı. Çocuğu yoktu. Kemoterapi görürken sık sık onunla gittim. Hastanede ona ilaç verirlerken yanında oturdum." Sonlara doğru doktorlar ikimize de dürüst davrandı. Hastalığı ölümcüldü. Ama o yine de tedaviye gitmiş, bir mucize umudunu asla yitirmemişti.

Dan'i her gün özlüyordum. Dönüştüğüm adamla gurur duyacak mıydı? Keşke burada olsaydı da ona kendim sorabilseydim. Keşke Eloise'le tanışabilseydi çünkü ona bayılırdı. Ve kendimi sahte bir evliliğe bulaştırdığım için kıcıma tekmeyi basardı. Bana pislik derdi.

Bok denmesini özlemişim.

"Bir gün hastanede, sonlara doğru, ona neden beni seçtiğini sordum," dedim. "Neden bana bu kadar zaman ve enerji verdiğini. Benimle ilgili bu kadar özel olan neydi? Neden bana diğer öğrencilerinden farklı davrandığını."

"Ne dedi?"

"Cevap vermedi." Boğazımdaki yumru beni boğmaya başladı. "Eğer aynaya bakıp bu sorunun cevabını bilemiyorsam, yeterince iyi bir iş çıkaramadığını söyledi. Lanet olası kalbimi kırdı. O gece eve gittim ve bir saat boyunca aynaya baktım. Hâlâ ne gördüğünden emin değilim."

"Jasper." Eloise'in çenesi titremeye başladı. "Ağlama meleğim."

Burnunu çekti, gözleri doldu. "İstersem ağlayabilirim." "Benim için ağlama. Lütfen." Bu sadece işi daha da zorlaştırıyordu. "Tamam," diye fısıldadı gözyaşlarını kırıştıtararak.

Bu, son zamanlarda geçmişimle ilgili en çok konuştuğum andı. Foster bile ailem hakkında bu kadar çok şey bilmiyordu. Ama Eloise beni herkesten daha iyi tanımak istediğini söylemişti. Ona verebileceğim fazla bir şey yoktu ama bunu verebilirdim. Sam'in düğününe gitmeden önce gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

"Dan ben Georgetown'dan mezun olduktan bir hafta sonra öldü," dedim. "Yıkılmışım."

Neyse ki sınavlarım bitmişti. Bir sınava konsantre olamazdım. Ama onsuz tamamen kaybolmuştum. O bir dayanak noktası olmuştu. Mantığın sesi. Ve aniden, sadece kafamın içindeki seslerle baş başa kalmıştım.

Ve Sam'in.

"Sam ve ben üniversite boyunca birlikte kaldık. Uzun mesafe şeyini yaptık. Fırsat buldukça birbirimizi görüyorduk ama ikimiz de meşguldük. Okulda değilsem, dojoydaydım. Dan hastalandıktan sonra geri çekildiğinde, öğretmeye yardım etmek için adım attım. Dövüş sanatları becerilerimi genişletmek istiyordum, bu yüzden biraz Muay Thai de yapmaya başladım."

O sırada çok fazla duygu harekete geçmişti. Okulla ilgili. Dan'le ilgili. Onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmemin tek yolu onları bir kenara itmekti. Ve tamamen fiziksel bir şeye kanalize olduğumda duygusal olarak kapanmak her zaman daha kolay olmuştu.

Lisedeyken, ailem beni görmezden geldiğinde, bu acıyı görmezden gelmiş ve bunun yerine Sam'le seks yaparak kendimi kaybetmişim. Sonra dojo'ya başladım ve dövüş sanatları eğitimi o günlerde benim eğlencem haline gelmişti.

"Sam bir kız öğrenci birliğindeydi," dedim. "Her zaman etkinlikleri olurdu, ayrıca okuldan talepleri vardı. Her gün konuşurduk ama yüzeyseldi. İkimiz de değişiyorduk. Farklı yönlerle doğru ilerliyorduk. O zamanlar bunun farkında değildim."

Öngörü çok kötüydü.

Tehlike işaretleri saymakla bitmezdi ama ben her birini görmezden gelmişim. "Dan'i tanıyor muydu?" Eloise sordu.

"Birazcık." Bunu hiç itiraf etmemiş olsa da, ondan hoşlanmamıştı. Geriye dönüp baktığımda bunu şimdi ben de görebiliyordum. Belki bana söyleseydi, onunla evlenmezdim.

"Öldüğü haberini aldığımda o da oradaydı. O da mezun olmuştu ve benimle yaşamak için geri taşınmıştı. Cenazeyi atlattık ve benim dağılmakta olduğumu biliyordu. Yanımdan ayrılmadı, sadece yakınımda kaldı çünkü ona ihtiyacım vardı. Sanırım benim dağıldığımı görmek onu korkuttu. Bu yüzden kafamı dağıtmak için bir seyahat planladı."

"Nereye?" Eloise sordu.

Sertçe yutkundum, söyleyeceğim şeyin onu inciteceğini biliyordum. Ama gerçek zamanıydı. "Vegas."

Doğrulup oturdu, vücudu hâlâ benimkinin üzerindeydi ama çenesi kalktı, omuzları sertleşti.

Evet. Bu berbat olacaktı.

"Bunun sadece eğlence için olması gerekiyordu. Kafamı boşaltmam için bir fırsattı. O ilk gece dışarı çıktık. Bir kulüpte parti yaptık. Bir saat sonra evlenmek için kilisedeydik."

Bu Sam'in fikriydi. Dan ölmemiş olsaydı, onu kabul eder miydim? Bunu kendime sayısız kez sormuştum. Ama o gece sadece sevildiğimi hissetmek istemiştim.

"Vegas'ta evlendin," dedi Eloise. Başımı salladım.

"Hangi şapel?"

Hay sikeyim. "Clover Şapeli."

"Bizim şapelimiz." Eloise çarşafı göğsüne bastırarak doğruldu. Dehşet ve ihanet yüz ifadesine yansımıştı. "Demek nerede olduğunu böyle biliyordun."

"Seni oraya götürmek çok aptalca bir hareketti. Özür dilerim. Ama sen o çirkin at resminden bahsederken, onu nasıl güzel bir şeyle kapattığını anlatırken, ben de bunu istedim. Yeni bir resim istedim. Sam'in çirkinliğini silmek istedim. Ve sen hayatımda gördüğüm en güzel kadındın."

Çenesi büküldü, burun delikleri normalde sinirlendiğinde yaptığı gibi açıldı. Tıpkı aşağıda fırtınaya doğru yürümeden önce yaptığı gibi. "Beni o gece daha önce görmüştün."

"Evet." Bakışlarımı onunkilere kilitleyebilmek için doğruldum. "Bunu yanlış anlama."

"Bu da söylemek üzere olduğun şeyden hoşlanmayacağımı garanti ediyor." Gözlerini devirdi. "Bu harika olacak."

Kahretsin, ama o göz devirmeye bayıldım. O şımarıklığı.

"O geceden önce seni *görmemiştim*." Eğildim ve alnımı onunkine yaklaştırdım. "Foster'a odaklanmışım. Onun mücadelesine. Geçici de olsa hayatımı Montana'ya kaydırmaya. Kimseyle görüşecek bir ruh halinde değildim."

Eloise içini çekti ve bu nefes verişiyile birlikte kızgınlığının bir kısmı solu

k. "Sana daha önce söylemeliydim."

"Evet. O r a d a durduğumuz zamanki gibi. gibi. Altar'da." Beni dürttü Her kelimeyi vurgulayarak. "Oraya daha önce gittiğini söylemek için harika bir zaman olurdu."

"Özür dilerim." Elini tuttum, sıktım, böylece o dürtülü parmağı katlayamazdı. Sonra öpmek için dudaklarıma götürdüm. "Özür dilerim, Eloise."

Bir iç çekiş daha. Güzel mavi gözlerindeki yumuşaklıktan affedildiğimi anladım. "Sonra ne oldu?"

Arkama yaslandım, bakışlarımı yatağa indirdim, elini hâlâ elimde tutuyordum. "Sam ve ben eve gittik. Ailelerimiz en hafif tabirle çok kızgındı. Evlenmemizi beklemediklerinden değil, sadece arkadaşları için bir parti düzenleme fırsatını kaçırmışlardı. Mükemmel eşlerini göstermek için."

"Ne demek onların mükemmel eşleşmesi?"

"Birlikte olmamızdan kendilerine pay çıkardılar. Sanki başından beri planladıkları bir şeymiş gibi." Bunun her zaman saçma olduğunu düşünmüşümdür. Ailem beni nasıl bu kadar az umursayabilirdi ama Sam'le evliliğim söz konusu olduğunda dışlandığım için bu kadar kızgın olabilirdi.

"Samantha ile işler . . . iyiydi." Görmezden geldiğim değişiklikler gün ışığına çıkmaya başlamıştı. Ama ben onları görmezden gelmeye devam ettim. "Ben kendi işimi yaptım. O da kendi işini yaptı. O bir iş buldu ama ben hala ne yapmak istediğimden emin değildim, bu yüzden dojo'da çalışmaya devam ettim ve bir yandan da antrenman yapmaya başladım. Bu şekilde bu işe girdim. Georgetown'da dört yıl geçirdim ve diplomamı bir kez bile kullanmadım."

"Hangi bölümden mezun oldun?"

"İletişim."

"İletişim mi? Şaka yapıyorsun." Eloise homurdandı. "Şimdiye kadar en çok konuştuğumu duyduğum şey bu. Hem de hiç. Bence Georgetown'ı arayıp paranı geri istemelisin. Ya da belki de Georgetown homurdanarak ve başını sallayarak iletişim kurmayı öğrendiğin yerdir? Çünkü eğer durum buysa, endişelenme bebeğim. Diplomanı her gün kullanıyorsun."

Güldüm. Yüksek sesle. Başımı tavana doğru eğdim ve kükremesine izin verdim. Serbest bıraktım. Yıllardır gülmediğim kadar güldüm, geriye sadece bir gülümseme kalana kadar.

Onunla yüzleştüğimde Eloise'in yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı. Bu gülüşü hak ettiğini biliyordu. Sormama gerek kalmadan bunun nadir olduğunu biliyordu.

"Her neyse ..." Kaburgasını çimdikledim, o da ciyakladı ve elime vurdu. "Yaklaşık altı ay sonra spor salonundan eve geldiğimde Sam'in bir çifti davet ettiğini gördüm. Ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanıştığı insanlardı."

Hor gördüğüm bir arkadaş. Görmezden gelinen bir başka kırmızı bayrak.

"Çifte randevu planladığını düşündüm. Ben de hızlıca bir duş aldım. Yemek için onlara katıldım. Çok iyilerdi. Normal bir akşam yemeğiydi. Ta ki Sam beni kenara çekip kadından hoşlanıp hoşlanmadığımı sorana kadar."

"Bekle. Ne?" Eloise dimdik oturdu. "Bunu sana neden sorsun ki?"

"Çünkü adamı becermek istiyordu ve karısını misafir odasında becereceğimi umuyordu. O gece bana açık bir evlilik yapacağımızı söyledi."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Şaka yapıyorsun."

Jasper başını salladı. "Hayır."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Başını tekrar salladı.

Çenem çarşaflara çarptı.

Eski karısından nasıl da nefret ediyordum. Onun adını andığında Jasper'ın vücuduna yayılan gerilim yüzünden ondan nefret ediyordum. Ondan bahsederken sesinin değişmesinden. Sesi daha sert, daha sertti, sanki kadın irin sızan iltihaplı bir yaraydı ve onu düşünmek bile ona acı veriyordu. Ama çoğunlukla, nefretim kıskançlıktan kaynaklanıyordu.

Onu bu kadar uzun süre sevmiş olmasından nefret ediyordum. Evlilik de dahil olmak üzere onun ilklerine sahip olmasından nefret ediyordum. Clover Şapeli'nde onunla birlikte olmasından nefret ediyordum.

Evlendiğimiz gece pek de özel sayılmazdı. Nikâh memurunun söylediği sözleri hatırlayamıyordum. Göz alıcı bir gelinlik giymemiştik. Arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte yemin etmemiştik.

Yine de, Vegas'tan beri, onu benim sayıyordum. Bizim. Bu evlilik sahte olsa da, o güzel şapeli asla unutmayacaktım.

Şimdi kapıların üzerinde iğrenç bir leke vardı. Lekenin adı Samantha'ydı.

Çirkin bir attı.

Belki de beni oraya götürdüğü için daha çok kırılmalıydım. Ama nedenini açıkladığı anda, kötü anılarını gölgede bırakacak iyi bir anıya ihtiyacı olduğunu söylediğinde... Jasper'ın beni bu kadar iyi bulmasından onur duydum. İhtiyacı olan güzellik bendim.

Ama yine de eski sevgilisinden nefret ediyordum.

Açık evlilikleri ünlülerin dedikodu gazetelerinden ve rastgele sosyal medya videolarından duymuştum. Ama bu kavram bana göre değildi. Kocamın başka bir kadınla yatması fikri mi? Hayır. Kesinlikle hayır. Paylaşmak için çok bencil ve çok bölgeciydim.

"Sam aldatıyor muydu?" Ben sordum.

"Bunu aldatma olarak görmedi çünkü bu sadece fiziksel bir şeydi. Beni seviyordu. Kendini bana adamıştı."

Alay ettim. "O zaman onun bağlılık tanımını benimkinden farklı."

Jasper bakışlarını aramızdaki çarşafa indirdi ve bedenindeki sertlik nabzımı hızlandırdı. Sanki bana söyleyeceklerinden korkuyormuş gibiydi.

Oh, lanet olsun. O da kabul etmiş miydi? Açık bir evliliği kabul etmiş miydi?

"Ne yaptın sen?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

Jasper başını kaldırdı ve bakışlarındaki ıstırap kalbimi parçaladı. "Kadını misafir yatak odasına götürdüm. Nedenini bilmiyorum. Belki şok. İntikam. Öfkeliydim ve başka bir kadınla yatarsam Sam'in kıskanacağını düşündüm."

Hayır. Midem bulandı.

"Kadın bana dokunmaya başladı," dedi. "Kıyafetlerini çıkardı. Yatağa tırmandı. Kapının yanında durup ona baktım ve hayatımın ne zaman bu kadar boka döndüğünü merak ettim. Sonra onu misafir odasında çıplak bıraktım ve kendi odama gittim. Sam ve o adamı sancılar içinde buldum. Sam üstteydi, işiymiş gibi ona biniyordu."

Eski karısına karşı damarlarımda yeni bir nefret dalgası dolaşarak irkildim.

"Ben odaya girdiğimde bile durmadı." Başını sallayarak ofladı. Tiksinen tek kişi ben değildim. "Sadece beni izledi, sanki kocasının onu yatağımızda başka bir adamla sevişirken görmesi tahrik ediciymiş gibi. Ben de dolaba doğru yürüdüm ve bir çanta hazırladım."

"Gittin mi?"

"Evet. Bir bara gittim. Zil zurna sarhoş oldum. Arabamda uyudum."

Oh, Jasper. Ne diyeceğimi bile bilemedim.

"Paylaşmayacağım, Eloise." Jasper gözlerini benimkilere kilitledi.

"Paylaşmayacağım."

Sakallı yanağını okşamak için elimi kaldırdım. "Ben de paylaşmam. Eğer başka bir kadın sana dokunursa, parmaklarını keser ve babamın köpeklerine yediririm."

Bu açıklama o kadar ani oldu ki donakaldım. Bunun kulağa bir iddia gibi geldiğini anlamamasına imkân yoktu. İki ya da üç haftadan daha uzun bir taahhüt.

Ama Jasper sadece kıkırdadı, o alçak, çakıllı gümbürtüyle. Bu, onu daha önce ikna ettiğim o özgür, şamatalı kahkahadan sonra ikinci sıradaydı. Belki de ben

Şanslıydım, hayatımdan çıkıp gitmeden önce o kahkahayı tekrar duyacaktım. "Bardan sonra ne oldu?" diye sordum.

"Ertesi sabah eve gittim. Evi temiz buldum. Çamaşır sabunu gibi kokuyordu. Sam yatak takımlarını yıkamıştı. Ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı."

Gözlerimi kırptım.

"Ciddi misin?" Jasper başını salladı.

"Ne yaptın sen?"

"Ona evimden defolup gitmesini söyledim. Ve avukatımla görüşeceğini söyledim."

Gururum göğsümde kabardı. *İyi ki kurtuldum.*

"Ondan sonra işler karıştı," dedi. "Sam boşanmak istemedi. Beni bu açık evliliğin bizim için iyi olacağına ikna etmeye çalışıyordu. Temel arzularımızı keşfetmek ama birlikte kalmak için bir şans."

"Tabii ki yaptı." Gözlerimi devirdim. *Kaltak.*

"Diğer kadın mı? Yalan söyledi. Sam'e ve kocasına onu becerdiğimi söyledi."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Sam ona inandı. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyor. Bunu kafamda tutmayı seviyor."

Çünkü Sam şımarık, çıkarıcı bir danganaktı. Jasper'ın geçmişi hakkında nadiren konuşmasına şaşmamalı. Ailesi ve eski sevgilisi arasında, ben de onlar hakkında konuşmazdım. *Pislikler.*

"Sam aslında evden çıkmazdı," dedi. "Benim evim olmasına rağmen. Bu yüzden taşınan ben oldum. Önemli olanları topladım, beklediğimden daha azdı ve gerisini geride bıraktım. Ona söylemeden evi satılığa çıkardım. Bir gün işten eve geldiğinde önünde *satılık* levhasıyla karşılaştı."

"Senin kindar bir tarafın var." Kıkırdadım. "Hoşuma gitti."

"Ben de öyle." Gözleri kırıştı, o hayalet gülümseme. Çok geçmeden söndü. "Sam de oldukça kindar biri."

"Uh-oh. O ne yaptı?"

"Sinir krizi geçirdi. Onun ailesine ve benim aileme zor bir dönemden geçtiğimizi ve evliliğimiz üzerinde çalışmayı reddettiğini söyledi."

"Aldattığını biliyorlar mıydı?" *Aldatıyordu.* Eğer Jasper açık bir evlilik istemediyse, o zaman yaptığı her şey aldatmaydı.

Uzun bir nefes verdi. "Onlara söyleyebilirdim, ama söylemedim."

"Neden?" Bu kadın onu kullanmış, ona ihanet etmişti ama suçu onun üzerine atmamıştı. Neden? O daha söyleyemeden cevap aklıma geldi. "Çünkü onu seviyordun."

"Onun gibi bir şey."

Lanet olsun, onu hak etmeyen bir kadının onun sevgisini kazanmış olduğunu bilmek acı veriyordu.

Onu hâlâ seviyor muydu? Kalbim bu cevabı kaldıramadı, bu yüzden soruyu sormadım. "Belli ki boşanmışsın."

"Altı ay sürdü," dedi. "Onun yakınında olmak istemiyordum ve Dan de gidince uzaklaşmak daha kolay oldu. Bir arkadaşımın arkadaşı Vegas'a yeni taşınmıştı. Bazı UFC dövüşçüleriyle tanışmıştı. Antrenör ve eğitmen arayan bazı spor salonları biliyordu. Ülkenin öbür ucuna taşınmak iyi bir fikir gibi göründü. Ben de öyle yaptım ve Sam'le avukatımın ilgilenmesine izin verdim."

"Peki ya ailen?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Beklediğim gibi tepki verdiler. Yani oğullarının cehennemi yaşaması umurlarında bile değildi."

Burun deliklerim alevlendi. "Bana bu düğüne neden gittiğimizi söyle."

Bu noktada, Samantha ya da ailesiyle tanışmaktansa tırnaklarıma bambu filizleri sokmayı tercih ederim.

Jasper'ın bakışları çarşafa kaydı ve pamuğu çekiştirmeye başladı. "Uzun, çok uzun bir süre Samantha'nın oldum. Çok sahiplenici bir insandır."

"Yine de senin başka kadınları becermeni sorun etmedi mi? Bu nasıl bir mantık?"

"Onun oyunu. Onun kuralları."

"Bu hâlâ bir anlam ifade etmiyor ama neyse." Zaten o kadına karşı, kalbini kırdığı için hak ettiğinden daha fazla enerji harcamıştım. Onun motivasyonlarını anlamaya çalışmayacaktım.

"Sam'e hayır diyen çok az insan oldu. Ailesi bile. Ben bile. O inatçıdır. İstedikini elde edene kadar bastırır, bastırır ve bastırır. Ona izin vermenin savaştan daha kolay olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

O kadını misafir odasına götürmesinin bir nedeni de bu muydu? Muhtemelen. Ürperdim, Jasper'ın başka bir kadınla olan görüntülerini kafamdan atmak için zihinsel gücümün her zerresini kullandım. Sam de dahil.

"Ondan uzaklaştığımda, o kaybetti. Savaş bitti. Ama o hala savaşıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sam ve ben hâlâ konuşuyoruz." Sertçe yutkundum. "Beni arıyor."

"Ve cevap veriyorsun? Yeniden evleniyor olmasına rağmen. Sen boşanmış olsan bile. Neden?"

"Bu, şey, zehirli."

Hadi canım. "Zehirli derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Bunu sormam muhtemelen aptalcaydı. Bu muhtemelen bana ona her zaman aşık olacağını söylemesi için bir kapı aralamaktı. Ama eğer konuştularsa, eğer bu düğüne gideceksem, bilmek zorundaydım.

"Sam arar ve yattığım kadınları sorardı. Ben de ona anlatırdım. Ona her ayrıntıyı anlatırdım, kendi intikamımı. Başka bir kadının içindeyken onun yüzünü hayal edip etmediğimi sorardı."

Nefesim kesildi. "Bu-"

"Berbat. Berbat bir şey."

"Bekle. Ona bizden bahsettin mi?" Oh Tanrım. Eğer ona söylediyse, bu utançtan asla kurtulamazdım.

Jasper bakışlarımı karşıladı ve göğsüm çatladı. "Yaptın," diye fısıldadım.

Başını salladı.

"Bu ne cüret, Jasper Vale." Ulaşabildiğim tek silahı elime aldım. Bir yastık. Ve kafasına indirdim.

"Özür dilerim."

Ona yastıkla tekrar vurdum. Engellemeye bile çalışmadı. "Ona ne söyledin?"

"Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi olduğunu."

Dişlerim sıkıldı. Ellerim çarşafı kavrıdı. "Başka ne var?" "Hepsi bu kadar."

Yastıkla ona tekrar vurdum. "Buna hakkın yoktu. Bu özel bir şey, Jasper."

"Biliyorum meleğim. Biliyorum." Eğildi, gözleri gözlerimi ararken elleri yüzümü çerçeveledi. "Özür dilerim."

"Ciddi miydin?" Bir ihanet karşısında bu çok aptalca bir soru gibi görünüyordu. Ama bilmem gerekiyordu.

"Sorgusuz sualsiz."

En azından bu da bir şeydi. "Peki onu görüyor musun? Benimleyken?"
Lütfen hayır de.

"Hayır, El. Ben seni görüyorum. Sadece seni gördüm." Peki neden bu beni daha iyi hissettirmedi? "Neden onun aramalarına cevap veriyorsun?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Uzun, çok uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek şey oydu."

Anlayış doğdu. Benim sırtımı yaslayabileceğim annem, babam, kız ve erkek kardeşlerim varken, Jasper'ın sadece Samantha'sı vardı. Onun kişisiydi. Ve onun çağrılarına cevap veriyordu çünkü bunu bırakmaya hazır değildi.

"Sam beni eski hayatımıza bağlı tutmaya çalışıyor," dedi beni bırakırken. "Eski anıları, hikayeleri gündeme getiriyor. Çoğunlukla birlikte olduğumuz anları. Çıktığımız geziler. İzlediğimiz filmleri ya da aramızda yaptığımız şakaları. Ama bana okulda yaptığım aptalca şeyleri de hatırlatacak. Dan'in dojo'sunu bulmadan önceki günleri."

"Ne gibi?"

"İçki. Biraz uyuşturucu."

"Oh."

"Gurur duymuyorum. Ama oldu işte."

"Anlıyorum." Quincy'de içki içen bir sürü çocuk vardı. Bazıları uyuşturucuyu denerdi. Küçük kasaba partileri bir geçiş töreniydi. "Başka ne yapıyor?"

"Annemle öğle yemeği yiyecek, sonra beni arayacak ve annemin aramamı ne kadar çok istediği hakkında saçma bir hikaye anlatacak. Eve ziyarete gitmemi. Onlarla bağlantımı kestiğim için kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyor."

"Ailenle konuşmuyor musun?"

"Eskiden konuşurdum. Artık konuşmuyorum."

"Neden?"

"Telefon iki yönlüdür, meleğim."

Evet, öyleydi. Ve eğer ulaşacak kadar umursamadılarsa, bu onların kayıp.

"Sam beni iyi tanır," dedi. "Kendimle ne kadar mücadele etsem de Ebeveynler, ben hala onların çocuğuyum. Açma düğmesini alacağımı ummaktan asla vazgeçmedim." Kalbim sıkışmıştı. Tamam, ailesinden Sam'den daha çok nefret ediyordum. Belki de.

Yazı tura atıyorduk.

Jasper açma düğmesini hak ediyordu. Bu yüzden mi aileme karşı bu kadar tereddütlüydü? Sevgi dolu ebeveynlerin neye benzediğini bile bilmediği için mi? Onun zaaflarıyla oynadığı için Sam'i sikeyim.

"Yani ne için arıyor? Geri dönmen için seni suçlamak için mi?" "Aslında. Boşandığımızdan beri onu da ailemi de görmedim." Vay be. Bu uzun bir süreydi.

"Sanırım yıllarca beni eve getirebilirse onu geri alacağımı düşündü.
Sam, onun ailesi, benim ailem.

bir çeşit zihinsel kırılma yaşadım ve bu yüzden Vegas'a taşındım. Ama hiçbirisi benim daha iyi bir hayatım olduğunu anlamaya çalışmadı. Bir eğitmen olarak memnunum. Bir spot ışığına ihtiyacım ya da isteğim yok. Paraları okyanusun dibine batsa bile umurumda olmazdı."

Onun içindeki iyiliği görmediler. Onu özel yapan şeyi görmediler.

Ama ben yaptım.

"Ona seks hayatımızdan bahsettiğin için sana hâlâ kızgıyım."

"Ben de kendime kızgıyım." Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öpmek için ağzına götürdü. "Beni affet. Lütfen."

"Eğer bizden bir kişiye daha bahsedersen, *seni* babamın köpeklerine yem ederim." "Yeterince adil."

"Peki. O zaman seni affediyorum."

Belki de daha öfkeli olmalıydım. Öfkeme çelik gibi sarılmalıydım. Ama bir yabancıнын inanılmaz bir seks yaptığımızı bilmesi beni ne kadar kızdırsa, utandırsa da, o yabancı aynı zamanda onun eski sevgilisiydi.

Ve bir parçam onun yüzüne bir şey fırlatmış olmasını sevdi.

Ben de yer değiştirdim, ben hareket ettikçe çarşaflar hışırdıyordu. Yakındık ama yeterince yakın değildik. Bu yüzden kucağına süründüm, göğsüne doğru kıvrıldım.

Bir an sürdü, özellikle de uykudayken.

-Ama kolları bana dolanmıştı. Tıpkı uyurken olduğu gibi.

Sarıldım.

Ve Jasper bana sarıldı.

"Hâlâ neden düğüne gittiğimizi anlamıyorum." Eğer çekip gittiye, daha iyi bir hayat bulduysa, neden tekrar bu lağım çukuruna girsin ki?

"Sana söylediğim gibi, bana gönderdiği davetiye bir meydan okumaydı."

"Bir cesaret." Elim göğsüne gitti, teninde girdaplar çizdi. "Onunla yüzleşecek cesaretin olup olmadığını görmek için."

"Aşağı yukarı. Ve eminim yeni kocasını yüzüme vurmak istiyordur."

"Kim o?"

Jasper yerimizi değiştirerek yastıklara yaslanmak için arkaya doğru kaydım ama beni kucağından indirmedim. "Bizim liseye giden bir adam. O zamanlar hıyarın tekiydi. Bunun değiştiğinden şüpheliyim."

"Ya onlara siktirip gitmelerini söyleseydin?" "O zaman o kazanırdı."

Yani Jasper da hâlâ savaşıyordu. Hala dayanıyordu. Hâlâ doğru kararı verdiğini kanıtlamaya çalışıyordu. Çekip giderek başarısız olmadığını.

"Gidiyorum çünkü onu görmem gerekiyor. Onunla yüzleşmek için."

Onu hâlâ sevdiği için mi? "Beni getirdiğini biliyor mu?" Başını salladı.

"Evli olduğumuzu biliyor mu?"

Tekrar başını salladı. "Bir süre önce beni aradı. Ona söyledim."

Muhtemelen ona hayatının en iyi seksi olduğumu söylediği zamanki telefon görüşmesi.

Al bakalım, Sam. "Ailenin benden haberi var mı?"

"Bundan birkaç gün sonra babamdan bir e-posta aldım. Tebriklerin sıraya girdiğini duyduğunu söylüyordu. Düğünde seninle tanışmayı dört gözle bekliyormuş."

"Oh. Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

Kibar, yüzeysel bir e-posta. Bu arada kardeşlerim Jasper'la yüzleşmek için evime hücum etmişlerdi. Ailem muhtemelen bir müdahale için mektup yazıyordu.

Jasper ailesinin zalim olmadığını söylemişti ama ben buna tüm kalbimle katılmıyordum. Ailesi zalimliğin tanımıydı. Bir çocuğu görmezden gelmek zalimlikti. Servetine bir yer açmak için çocuk sahibi olmak zalimlikti.

Yürek parçalayıcıydı. Dan'e tutunmasına şaşmamalı.

Dan'e neden özel olduğunu sorduğunda Dan'in bunu açıkça belirtmiş olmasını dilerdim. Dan'in Jasper'a inanılmaz olduğunu söylemesini isterdim. Nazik olduğunu. Ve çok sayıda kilitli kapının ardında saklansa da, Jasper'ın iyi bir kalbi olduğunu.

Dan ona önemli olduğunu söylemeliydi.

Ben olsam aynı hatayı yapmazdım. Bu iş bitmeden önce, Jasper hayatında en az bir kişinin ona sevgiye layık olduğunu söylemesini sağlayacaktı.

"Seni kullanıyorum, El." Jasper'ın kolları daha da sıkılaştı. "Seni bu düğüne götürerek, seni kullanıyorum çünkü güzel yüzünü onlarınkinin içine sokmak istiyorum."

Bunun beni şaşırtmasını mı bekliyordu? Ya da beni kızdırmasını? Kızdırmadı. "Tabii ki. Birlikte gidiyoruz ve ben de seksi görüneceğim."

Jasper gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Alnını benimkine dayadı. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

"Seni hak ettiğimden emin değilim."

"Muhtemelen bilmiyorsundur," diye takıldım ve bir kıkırdama aldım. Tam olarak kahkaha sayılmazdı ama bu adamdan alabileceğimi almıştım.

"Eğlenceli bir yolculuk olmayacak," diye mırıldandı.

Düğün İtalya'daydı, bunu altı hafta önce Jasper bana pasaportumun olup olmadığını sorduğunda öğrenmişim. Annemle babamın evindeki silah kasasındaydı. Spontane bir seyahat ihtimaline karşı yanımda bulundurmak için almıştım. Hala soyadım Eden olarak yazıyordu. Ehliyetimde de öyle.

Onları Vale olarak değiştirmenin bir anlamı yoktu, sadece onları geri değiştirmek için.

"Avrupa'ya ilk kez gidiyorum," dedim ona. "Ne olursa olsun eğleneceğim."

"Pekâlâ." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman eğleneceğiz."

"Aslında sana bir şey aldım." Bunu yapmak için haftalardır doğru zamanı bekliyordum. Jasper'ın kucağından inip yatağın benim tarafımdaki komodine uzanırken sinirlerim tepeme çıktı.

Çekmeceyi geri çekerek, parmağım küçük metal çemberi sıyrana kadar etrafı yokladım. Onu avucumun içine aldım, sonra Jasper'ın kucakındaki yerime döndüm ve çarşafı omuzlarıma çekmesine izin verdim.

"Madem intikam için düğüne gidiyoruz ve sen de ailemin davetinden önce bana bir yüzük aldın. Al bakalım." Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım, internetten sipariş ettiğim yüzüğü havaya kaldırdım.

Titanyumdu. Jasper gibi basit ama cesur. İç ve dış kenarları parlatılmıştı ama merkezde mat bir parlaklık vardı.

Jasper yüzüğe baktı ama elimden almak için hiçbir hareket yapmadı. Sinirlerim iki katına çıktı. "Yüzük takmadığını söylemiştin."

Sanki dokunursa metal elini yakacakmış gibi ona bakmaya devam etti.

Tamam, kötü fikir. Tam çekmeceye geri atıp hiç var olmamış gibi davranmak üzereydin ki hareket etti, ikimizi de o kadar hızlı döndürdü ki sırtüstü yatana kadar ne yaptığının farkına bile varamadım.

"Teşekkür ederim. Yüzük için." Jasper üzerimde geziniyor, gözleri benimkileri arıyordu.

"Hoş geldiniz. Takmak zorunda değilsin. Sadece bir düşünceydi."

"Tamam," diye fısıldadı. Sonra ağız benimkini kaptı, dili içime girdi. Nefesim kesilene, daha fazlası için yalvarana kadar beni öptü.

Dışarıdaki fırtına geçene kadar birbirimize sarıldık. Ta ki ben kemiksiz kalıp derin bir uykuya dalana kadar.

Gecenin bir vakti, yüzük parmaklarımdan kaydı ve kayboldu. Çarşafın arasında kayboldu.

Ertesi sabah işe gitmek için Jasper'ı uyurken bıraktığımda tek bildiğim yüzüğün parmağında olmadığıydı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Eloise Inn'in lobisinde üç çift vardı. İkiisi birbiriyle sohbet ederken, üçüncüsü resepsiyon bankosunda durmuş Eloise ile konuşuyordu.

Konuşurken gülümsedi, o muhteşem ışığı yaydı ve onlara anahtar kartlarını uzattı. Saçları bugün toplanmıştı, bir tutam bile dağılmamıştı. Giydiği beyaz, düğmeli gömlek ince omuzlarında ütülü ve net duruyordu. Asansörleri işaret ettiğinde, parmağındaki yüzüğüm lobinin ışıkları altında parlıyordu.

İçeri girdim, şömineye doğru yürüdüm.

Eloise'in bakışları bana doğru kaydı. Biraz daha geniş bir şekilde gülümsedi ama onun dışında misafirleriyle hiç ilgilenmedi.

Bu sabah gizlice çıkmıştı. Ya da belki de veda etmişti ve ben kaçırmıştım. Dün gece yıllardır en zor uyuduğum geceydi.

Geçmişimin ortaya çıkması garipti. Bir yanım rahatlamıştı. Eloise bu düğünden önce neye bulaştığını bilmeliydi. Ama bu sabah bir tedirginlik, bir kırılmanlık, rahatlamayla karışarak ortaya çıkmıştı. Bu kombinasyon beni ham bırakmıştı.

Kimse ailem ya da Samantha hakkındaki tüm gerçeği bilmiyordu. Sam orada olmasına rağmen, Eloise'e Dan Sensei hakkında Sam'in bile bilmediği şeyler anlattım.

Eloise beni herkesten daha iyi tanımak istiyordu. Artık tanıyordu. Çok daha iyisini yapabileceğini fark etmesi ne kadar sürer?

Belki de çoktan yapmıştı. Belki de bu düğünün bitip özgür kalacağı günleri sayıyordu.

Bu arada, geçen her günden korkmaya başlamıştım. Zaman çok hızlı geçiyordu.

Eloise bir misafirle işini bitirdi ve sıradakine ilerlemesini işaret etti. Ben de lobideki deri koltuklardan birine oturdum ve beklerken etrafa göz gezdirdim.

Sabah güneşi kristal berraklığındaki pencerelerden içeri süzülüyordu. Hanı sık sık ziyaret etmemiştim ama bu, ateşin yanmadığı ilk ziyaretimdi.

ocakta yanıyordu. Odunsu, dumanlı bir koku yerine bahar gibi kokuyordu. Taze. Temiz. Mis kokulu. Sehpanın üzerinde, ustaca düzenlenmiş üç derginin yanında küçük bir buket çiçek vardı.

Her ayrıntı konukların hoş karşılandıklarını hissetmeleri için tasarlanmıştı. O çiçekleri kimin aldığına ya da o dergileri kimin yerleştirdiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. "Hey, Jasper." Knox Eden kanepenin ucundan dönerek elini uzattı. Kolundaki dövme kısıp saçlarının altından görünüyordu.

Knuckles tişörtünün kolları.

"Knox." Ayağa kalktım, omuzlarıma gerginlik çökerken elini sıktım.

Eloise'in eski kiralık evindeki ilk karşılaşmamız pek iyi geçmemişti. Çiftlikteki akşam yemeği de pek iyi geçmemişti. Aileleri farklıydı. Benimkiyle gece ve gündüz.

Dün gece, Eloise yanıma kıvrılmış uyuduktan sonra, ailem hakkında uzun uzun düşündüm. Samantha hakkında. Yıllardır yaptığım telefon görüşmelerini.

Her zaman cevap vermemin nedeni arayan tek kişinin o olması mıydı? Sam benim aileye benzeyen her şeyle tek bağlantım olduğu için mi? Edens'lere karşı bu kadar dirençli olmamın nedeni bu muydu? Kendi aileme duyduğum kızgınlığı onun ailesine mi yansıtıyordum?

Olabilir.

Belki de değildir.

Onu hâlâ hak ettiği gibi desteklemiyorlardı. Hala onu değiştirmek istiyorlardı.

Knox, "Eloise yakında bir düğüne gideceğinizi söyledi," dedi. "İtalya'ya mı?"

Başımı salladım. "Amalfi Sahili."

Yolculuk, çeşitli duraklamalar ve zaman değişiklikleriyle birlikte yirmi iki saat sürecekti. Perşembe sabahı erkenden yola çıkacak ve Cuma günü öğle saatlerinde Napoli'ye varacaktık.

"Çok heyecanlı," dedi

Knox. "Ben de," diye yalan söyledim.

Düğün muhtemelen bir felaket olacaktı. Her ne kadar Eloise'le baş başa geçireceğimiz bir hafta sonunu iple çeksem de, bu gezi sonun başlangıcı oldu.

Kahkahası lobide cınlayarak dikkatimi çekti. Gülüşü tüm ampullerden daha parlaktı. Herhangi bir yıldızdan. Işıl ışıldı, tamamen kendi elementindeydi.

Knox'a "Bu oteli çok seviyor," dedim. "Seviyor. Her zaman sevmiştir."

"Bu onun hayali." Eden aile işine girmek bana düşmezdi ama evliliğimizin tüm amacı onun buradaki geleceğini güvence altına almaktı. Bunun için, onun hayali için, derinlere dalabilirdim. "Bunu her şeyden çok istiyor."

"Bu onun. Belki resmi olarak değil. Henüz değil. Ama annem ve babam onun olduğunu biliyor."

Tekrar ona, o nefes kesici gülümsemesine baktım. "Onu elinden alacaklarından korkuyor."

"Yapmayacaklar."

"Emin misin?" Knox'a sordum.

Bana özür dileyen bir gülümseme takındı, sanki sormak zorunda kalmam bile aileleri adına bir başarısızlıkmış gibi. "Bizi çok iyi tanı mıyorsun. Birbirimize göz kulak oluruz. Belki geçmişte zamanlama doğru değildi ama ailemiz de bunun onun hayali olduğunu biliyor. Bu hayalin onun için gerçekleşmesini istiyorlar."

"Emin misin?" Aynı soru, aynı özür dileyen gülümsemeyle karşılandı. "Yüzde yüz." Buna inanıyordu.

Duymak istediğim tek şey bu değil miydi? Knox'un güvencesi, bu evliliğin Eloise'in itibarını zedelediği anlamına geliyordu. Ailesi onu hâlâ sorumlu görüyordu. Artık çekip gidebilirdim.

Ama burada bir şeyler oluyordu. Tam olarak kavrayamadığım bir şey. Sanki ayakkabılarım ağırlaşıyordu. Sanki ayaklarımın altında kökler büyüyordu.

Ve beni otelin resepsiyonundaki kadına doğru çekiyorlardı.

Tekrar birine bağlanma fikri midemi bulandırdı. Ama bakışlarım tekrar Eloise'e, o gülümsemeye kaydığında, çalkantı yavaşladı. Durmadı ama sakinleşti.

Knox bakışlarımı takip ederek kız kardeşine baktı. "Bu otel Quincy'nin kalbidir. Eloise de bu otelin kalbi. Onu kırma."

"Yapmayacağım."

Aptalca bir söz. Ama yine de verdim. Eloise'i incitmek bir seçenek değildi.

Gitmemi isteseydi, kendi özgürlüğünü isteseydi, giderdim. Ama kalmamı isterse . . .

Dün gece, A-çerçevesinin verandasında durmuş, karımın ağaçların altında sadece bir havluyla durup yağmurun yüzünü ıslatmasına izin vermesini izlerken olmuştu.

Eloise benim karımdı.

Bu evlilikte sahte olan hiçbir şey yoktu. Artık yok.

İtalya'daki düğünü atlatırdık. Sonra konuşurduk. Benim geldiğim dünyayı gördükten sonra karar verebilirdi.

Eğer hala bitirmek istiyorsa, çeker giderim.

Son konuk da giriş yaptıktan sonra Eloise onların bavullarını toplayıp asansöre doğru ilerlemelerini bekledi. Sonra taburesinden atladı ve ayakları neredeyse parke zemin üzerinde süzülerek yürüdü.

Zarafetle hareket ediyordu. Hafiflikle. Sanki görünmez kanatları varmış gibi. "Merhaba, meleğim." Kolumu uzattım, yanıma kayana kadar bekledim. Sonra

Saçlarına bir öpücük bıraktım.

"Merhaba." Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu, muhtemelen kardeşine gösteri yaptığım için mutluydu. Ya da yeterince şanslıysam, o da beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiği kadar sevinmiştir. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yanına bir şey almadığın için öğle yemeğine gitmek ister misin diye sorayım dedim."

"Yanıma öğle yemeği almadığımı nereden biliyorsun?"

Çünkü bu sabah kahvaltı tabaklarımı bulaşık makinesine koyduğumda fıstık ezmesi ve jöleyle kaplı bir bıçak yoktu. "Sen mi koydun?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ya Lyla'dan bir şeyler alacaktım ya da en sevdiğim ağabeyime bana öğle yemeği hazırlaması için yalvaracaktım."

Knox kıkırdadı. "Griffin senin en sevdiğin ağabeyin."

"Evet, ama bu onu alt etmek için bir şans."

"Sana en son öğle yemeği hazırladığımda da böyle demiştin."

"Öyle mi? Oh." Bir omzunu kaldırdı. "Gördün mü? Sen zaten favorisin. Tebrik ederim. Öğle yemeğine gelince..."

Knox başını salladı, bakışları bana doğru kaydı. "Ahi ton balığı sever misin?"

"Evet." Başımı salladım.

"Teslimat kamyonumuz az önce geldi. Ekibin her şeyi yerleştirmesine yardım edeyim, sonra da sana öğle yemeği hazırlayayım. Bir şeyler denemek istiyordum ama

Memphis şu anda ton balığı yemiyor, bu yüzden deneklerim olabilirsiniz. Bana otuz tane ver."

"Teşekkür ederim." Eloise yanağını göğsüme yasladı. "Sana ve Memphis'e bir gece bebek bakıcılığı borçluyum."

"Anlaştık." Knox ona göz kırptı, sonra da Knuckles'a doğru yöneldi.

"Tamam, temizlikçilere haber vereyim ve masaya birini göndereyim." Eloise benim yanımdan kalktı.

"Ben takılırım." İşini yapması için çenemi salladım, ben de kanepede aynı yere oturup 101 günde 101 triatlonu arka arkaya tamamlayan bir adam hakkında internette yayınlanan bir makaleyi okudum.

Foster savaşmasaydı, belki bir yarış için antrenman yapabilirdim. Ironman ya da onun gibi bir şey.

Eğitmen olarak çalışmak hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Vale ailesinin bir üyesi olarak, kendime ait bir servetim vardı. Doğduğumdan beri benim adıma tutulan bu servet çoğunlukla dokunulmadan duruyordu. Gösterişli bir hayata ihtiyacım ya da isteğim yoktu.

Ama bana özgürlük verdi. Montana'da bir kulübe alma özgürlüğü. Quincy'deki kuyumcudan elmas bir yüzük için nakit ödeme özgürlüğü. Edens'ler Eloise Inn'i satarlarsa, Eloise için gözümü kırpmadan satın alacağımdan emin olma özgürlüğü.

Çalışmaya ihtiyacım olmasa da hedefler koymayı seviyordum. Zorluklar. Belki Foster'ı bir yarışa katılmaya ikna edebilirdim. İkimiz birlikte antrenman yapabilirdik. Mayıs ayında Bigfork'ta bir Spartan yarışı vardı. Bu yıl kaçırmıştık ama belki gelecek yıl.

Eğer hala Montana'da olsaydım.

Eloise omzumun üzerinden göründü ve kollarını kanepenin arkasına bıraktı. "Hazır mısın?"

"Evet." Başımı salladım, telefonumu bir kenara koydum ve onu restorana kadar takip ettim.

"Pazartesileri genelde sakın olur," dedi bana, istediğimiz masaya oturmamızı işaret eden garsona el sallayarak.

Eloise odanın ortasında bir yer seçti, ben de onun sandalyesini çektim, sonra da onunkinin yanındaki koltuğa oturdum.

"Neden hep benim yanımdaki koltuğa oturuyorsun?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yemek yerken asla karşıma oturmuyorsun. Hep yanıma oturuyorsun. Bu Doğu Yakası görgü kuralları gibi bir şey mi?"

Hayır, sadece aramızda koca bir masa olmasından hoşlanmadım. Köşe yeterliydi. "Bu şekilde konuşmak daha kolay oluyor."

"Çünkü çok konuşuyorsun," diye alay etti. "Ben seninle konuşuyorum."

Gözleri yumuşadı. "Sanırım biliyorsun."

Dün geceki konuşma kafamızın üzerinde asılı kalmış gibiydi. Ya da belki sadece benim.

"Foster eski sevgilini biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden bana söyledin?"

Yanağında bir kirpik vardı. Başparmağımı teninde gezdirmek için uzandım ve kirpiği aldım. Kirpik parmağımdayken onu uzattım. "Denememi sen istedin."

Eloise bir dilek tutar gibi uzun bir süre kirpiğe baktı, sonra kirpiği üfleyerek yere düşürdü. Beyaz bezi kucağına sermeden önce peçetesinden gümüş çatal bıçak takımını çıkardı. "O işi kabul edecek misin?"

Sadece Quincy'den ayrılmamı istiyorsa. "Bilmiyorum. Adam yeterince iyi görünüyor. Genç biri. Bu da ya eğitilebilir olduğu ya da her şeyi zaten bildiğini düşündüğü anlamına geliyor. Bunu anlamak için onunla yeterince zaman geçirmedim."

"Neden yapmadın?"

Kendi çatal bıçak takımımı açtım ve onun kendi sorusuna cevap vermesini bekledim.

"Beni özledin," diye fısıldadı, sanki bunun bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi.

Gerçek.

Garson kız elinde buzlu su bardaklarıyla geldi ve Eloise'e merhaba demek ve bana kendini tanıtmak için. Knox ona bize öğle yemeği hazırladığını söylediği için siparişimizle uğraşmadı.

"Yani ..." Garson kız giderken kollarımı masaya yaslayarak "Ee..." dedim. "Düğün hakkında lojistik konuşabiliriz diye düşündüm."

"Pekâlâ." Eloise sol elindeki yüzükleri saat yönünde çevirdi.

"Düğünden bir gün önce oraya varacağız. Saat farkına alışmak için biraz zamana ihtiyacımız olacağını düşündüm. Biraz uyu."

"Ve keşfetmek?" Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırdı. "Sadece birazcık. Eve gittiğimizde uyuyacağım."

"Ve keşfedebiliriz." Kalbi ne isterse onu yapardık. "Düğün cumartesi akşamı. Gerçek töreni atlarınız diye düşündüm. Sadece resepsiyona gideriz."

"Bana uyar." Eloise'in bakışları masaya kaydı.

Tören çok sıkıcı olacaktı. Annemle babamın yanında gereğinden fazla oturmak istemiyordum.

"Ailem de orada olacak, onlarla tanışacaksın."

"Ve muhtemelen Sam olmadığım için benden nefret edecekler." Daha uzun oturdu ve çenesini kaldırdı. "Umurumda değil. Dün gece bana anlattıklarından sonra ben de onlardan nefret ediyorum zaten."

Bu kadın. O benim köşemde savaşıyor bir savaşçıydı. Savaşa gitmeye hazırды.

Bu onun için kavraması en zor şey olacaktı. Savaş olmayacaktı, ne annemle ne de babamla. Nefret edecek kadar umursamıyorlardı. Savaşacak kadar. En azından benim için.

Eloise bunu yakında anlayacaktı. Ama şimdilik, annem ve babamla yüzleşmek için kendini hazırlamak istiyorsa, ona izin verirdim.

Muhtemelen Samantha için o kalkana ihtiyacı olacaktı.

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum," dedim.

"Ne?"

"Hepsi saçmalık. Benim hakkımda düşündükleri. Eskiden olduğum adam. Sam ile gerçekten ne olduğunu düşündükleri. Hiçbiri gerçek değil. Hiçbirine inanma. Sadece bana güven."

"Yeterince kolay. Zaten biliyorum." Kelimeleri zahmetsizce söyledi. Hayatını güvenerek yaşamış bir kadın gibi.

Dünyadaki pislikler onun saf kalbinden faydalanmaya çalışacaktı. Bu iyiydi. Değişmesine gerek yoktu. Endişelenmesine. Bu masadaki tek savaşçı o değildi.

İstedığı kadar hazırlık yapabilirdi, bu düğünde kimse onunla uğraşmayacaktı.

Ailem değil.

Ve kesinlikle Sam değil.

Ya da ilk kez eski karımın tüm kirli sırlarını ortaya dökerdim. Bu süreçte benimkileri de dökmek anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Günler bir kasırğa gibi geçti. Otelden tatile çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu ve her vardiyayı tamamlamak, yedeklerimiz için yedeklemeler planlamak hayatımı tüketmişti.

Eşyalarımı toplamak bir angarya olmuştu. Tam olarak sıfır şık elbisem vardı, ama Jasper'a elbise almak için Missoula'ya gidecek *vaktim* yokken, Missoula'ya gidip elbise almak zorunda kalacağımı söylediğimde, Quincy'ye bir gecede on tane getirtmişti.

On elbise. Hepsi tasarımcıydı. Her birine bayılmışım ve ben bir favori seçemediğimde, o kendi favorisini seçmişti.

O elbise şu anda, ben özel balkonumuzda Amalfi Sahili'ni seyrederken, otel süitimizin banyosunda seyahatten kalan kırıksıklıkların gevşemesi için asılı duruyordu.

İtalya'daydım. İtalya'daydım. Kocamla birlikte.

Üç ay önce biri bana burada olacağımı söyleseydi, buna asla inanmazdım.

Jasper ve ben on birinci yüzyıldan kalma bir otelde kalıyorduk. Her biri bir düğün konuğu tarafından kullanılan sadece elli oda ve süit vardı. Yuvarlak pencereleri ve pişmiş toprak çatı kiremitleriyle büyüleyici bina, üçüncü kattaki balkonumuzun altında uzanan teraslı bahçelerle bir yamaca inşa edilmişti. Bu tünekten manzara nefes kesiciydi.

Kayalık sahil şeridi yemyeşil ve krem rengi binalarla doluydu. Kemerli köprüler sivri ve dik gri kayalıklar boyunca uzanıyordu. Kayalıkların arasına dar kumsal şeritleri serpiştirilmişti. Ve hepsinin ötesinde, batan güneşin öptüğü parlayan ufka doğru kilometrelerce uzanan açık okyanus vardı.

Göz kamaştırıcı manzaranın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için gözümü kırpmayı reddettim.

Yirmi saatten fazla süren yolculuk beni bitkin düşürmüştü. Dün nihayet Napoli'ye indiğimizde o kadar bitkin düşmüştüm ki manzara bile gözlerimi açmaya ikna edememişti. Havaalanından otele kadar bir saat süren yolculukta Jasper'ın omzu yastığım olmuştu.

Odamıza yerleştiğimizde, saat farkına alışmamı ve gece uyumamı isteyerek akşam yemeğine kadar uyanık kalmam konusunda ısrar etmişti. Birkaç saat boyunca etrafı keşfettik, ayaklarımızın üzerinde l gibi dolaştık ve akşam yemeği için sevimli bir kafe bulduk. Sonra beni odaya götürdü ve bir saat daha uyanık tuttu. İki orgazmdan sonra kendimden geçmiştim.

Ama uyku harikalar yaratmıştı. Bu sabah uyandığımda Jasper çoktan oda servisine sipariş vermişti. Kahvaltı sitimizin oturma odasında bekliyordu ve söz verildiği gibi lezzetli bir yemekten sonra, düğün için hazırlanmak üzere otele dönmek zorunda kalmadan önce biraz daha keşif yaptık.

Jasper arkamdan geldi, üzerinde sadece duştan kalma bir havlu vardı. Kolları omuzlarımı sararken çıplak göğsü sırtıma bastırdı.

Rahatladım, ona yaslandım ve gözlerimi kapattım. Sarılmayı onun başlattığı nadir olurdu. Balkonumuzun manzarası ya da Jasper'ın kucaklaması arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her gün ikincisini seçerdim ve Pazar günleri iki kez.

"Eloise'de her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jasper duşa girerken ben de otele giriş yapmak için aradım. "Mateo bana bugün bir kez daha ararsam lobideki mobilyaları yeniden düzenleyeceğini ve programdaki tüm renk kodlamalarımı değiştireceğini söyledi."

Jasper kıkırdadı. "İyiler, El."

"Evet." İçimi ektim.

Mateo benim tüm vardiyalarımı karşılıyordu. Annem de gelip yapılması gereken her şeye yardım etmek için gönüllü olmuştu. Memphis hafta sonu ev işleriyle uğraşacaktı. Ve son vardiyaları da ilki kadar dayanılmaz olduğu için, aileme bu yükü yüklemek istemediğimden Blaze'e hafta sonu izin vermiştim.

Belki de onu annemle eşleştirmeliydim. Bu yolculuktan sonra onu kovduğumda, nedenini anlayacaktı.

Ailem otelimi işletebilecek durumdaydı ama ben bağlantıyı koparmakta zorlanıyordum. Bugünkü keşfimiz sırasında üç kez aradım.

"Bırakmak çok zor," dedim.

Ama belki de bu yolculuk iyi bir alıştırmaydı. Jasper'ı er ya da geç bırakmam gerekecekti.

İkimiz de bu yolculuğa odaklanmayı tercih ettiğimiz için bir sonraki adım hakkında konuşmamıştık. Bu konuşma kaçınılmazdı ve ne zaman aklımdan geçse

içim içime sığmıyordu.

"Bugün eğlendin mi?" Jasper sordu.

"Evet." Bakışlarıyla buluşmak için döndüm. Yüzü pürüzsüz ve yeni tıraş edilmişti, bu yüzden ayak parmaklarımın üzerinde yükselip çenesinin altını öptüm. "Beni aldığın için teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Dudaklarını şakağıma bastırdı, sonra manzaraya döndü.

Jasper bugün keşif yaparken sessizdi, bu alışılmadık bir şey değildi. Beni şımarttı, ben gezinirken yanımda yürüdü ve yüzlerce fotoğraf çekti. Eğlendiğini gösteren tek işaret gözlerinin kırışmasıydı.

Ama o kırışıklıklar her geçen saat biraz daha soluyordu. Hazırlanmak için otele döndüğümüzde, aylardır birlikte yaşadığım o taş suratlı adama geri dönmüştü.

Sam'i tekrar göreceği için gergin miydi? *Sevdiği-sevdiği-kadının* başka bir adamla evlendiğini görmek onun için acı verici olur muydu? Törene katılmak onun için çok zor olabilirdi ama resepsiyona gitmek çok daha kolay olmayacaktı.

Dün gece, yorgun bile olsam, Jasper'ın ruh halinde bir değişiklik fark etmiştim. Seksin bir sınırı vardı. Çılgınca bir tempo. Tüm vücudu gergindi, her bir kası gerilmişti.

Ya da belki de o gerginlik bana aitti.

Buna hazır mıydım? Yakınlarda bir yerde, tören birazdan başlayacaktı. Sam ve nişanlısı yeminlerini edip yüzüklerini takacaklardı.

Elim Jasper'ınki boyunca kaydı, parmaklarım sol elinin parmak eklemleri üzerinde gezindi. Çıplak sol eli. Ona aldığım yüzük kaybolmuştu. Tek bildiğim, onu çöpe atmış olduğuydu.

Yüzük takmıyordu. Güzeldi. Bir parçam hala belki benimkinin onun için bir istisna olabileceğini umuyordu.

Samantha'nın yüzüğünü takmış mıydı? *Muhtemelen. Evet.* Cevabı biliyordum. Bu cevaptan nefret ediyordum.

O kadın her şeyi almıştı. Her ilki. Her anıyı. Clover Şapeli'ndeki o ilk geceden beri hiç şansım olmamıştı, değil mi?

Göğsümdeki ağrı nefes almamı zorlaştırıyordu, bu yüzden kıpırdanarak Jasper'ın kollarından kurtuldum. "Duşa girsem iyi olacak."

Ben onu geçmeden dirseğimi yakaladı. Sonra elleriyle yüzümü çerçeveleyip dudaklarını yüzüme değdirdi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, dilimi onunkine değdirdim, göğsündeki o alçak hırıltıyı duymak istiyordum. Bana olan arzusunu, Sam'e değil. *Benim için.* Duygular boğazımı tırmaladı, ağlayamadan öpüşmeyi kestim ve banyoya girerken gülümsemeye zorladım. Sonra kalbimdeki kargaşayı en iyi şekilde görünmeye yönlendirdim.

Jasper'ın seçtiği elbise soluk bir lavantaydı. Yakası omuzlarımı açıkta bırakıyordu ama kolları dirseklerimi geçiyordu. Korse hafif kıvrımlarıma uyuyor, kum saati figürü yanılsaması veriyordu. Bir kalçamdaki pileli büzgü, kalçamın üst kısmına kadar uzanan seksi bir yırtmaç yaratmıştı.

Makyajımı ustalıkla yaptım, göz farımı normalden daha ağır sürdüm. Ama dudaklarım soluk kalmıştı. Saçlarım dümdüzdü, omuzlarımın üzerinden şık bir şekilde dökülüyordu ve uçları belimi gıdıklıyordu.

Banyodan çıktığımda Jasper'ı oturma odasında gümüş bir kol düğmesini düzeltirken buldum.

Onu smokin içinde, siyah ceket ve geniş gövdesine mükemmel bir şekilde uyarlanmış pantolonuyla görmek ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Bu onun hayatıydı, değil mi? Smokinler. Şık oteller. Para. O takım elbiseyi ve onunla birlikte daha önce fark etmediğim bir gücü giymişti. Zenginlik ona uyuyordu. Bu onun hayatının diğer tarafıydı, saklamak için çok çalıştığı tarafı.

Kol düğmesi sağlam, yukarı baktı. Ve dondu kaldı.

O karanlık gözler tembel bir incelemeyle vücudumu baştan aşağı gezdi. Adem elması sallanıyordu. Ve sonra, tereddüt etmeden ya da çekinmeden, pantolonunun arkasında şişen şişkinliği düzeltti.

"Sen muhteşemsin." Çakıllı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. İçimde bir arzu kıvrımı çiçek açtı. Ellerim onu o takım elbiseden çıkarmak için kaşınıyordu ama bunun beklemesi gerekecekti.

Önce yapmam gereken bir iş vardı: Eski karısını kıskandırmak. Kaybettiklerini yüzüne vuracak kadın olmaktan memnun olurdum.

"Buna hazır mısın?" Ben

sordum. "Hazır mısın?"

"Evet." Ben hazırdım.

Yanıma doğru yürüdü ve eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra dirseğini uzattı ve beni odadan çıkarıp halı kaplı koridordan asansöre kadar eşlik etmeden önce koluna girmemi bekledi.

Birinci kata kadar olan yolculuk sessizdi ama kapılar açılır açılmaz lobiye bir gürültü kapladı.

Balo salonunun dışında toplanan kalabalığa doğru yürüdük, topuklarım cilalı siyah-beyaz mermer zeminde tıkırdıyordu. Jasper'ın koluna yapıştım ve gözlerimin kristal avizelerden her koridoru çevreleyen süslü oymalı sütunlara kadar her ayrıntıyı görmesine izin verdim.

"Bu otel . . ." "Çok güzel, değil mi?"

"Bu bir rüya."

Jasper mırıldandı. "Quincy, Montana'da küçük, şirin bir oteli tercih ederim." "Komik." Başımı kaldırdım ve bakışlarının beni beklediğini fark ettim. Onu görmeyi bekliyordum.

Biraz alay ediyordu ama çok ciddiymi, değil mi? Eloise'i bundan daha mı çok seviyordu?

Jasper'ı bunun için sevdim. Jasper'ı sevdim.

Yolun bir yerinde kocama aşık olmuştum.

Bu duygu geri geldi, ama yuttum ve bir kez daha otelin karmaşık ayrıntılarına odaklandım. "Bu gece kendi düşün tekliflerimiz için notlar alıyorum."

"Daha azını beklemezdim," dedi diğer konuklarla birlikte sıraya girip resepsiyona doğru ilerlerken.

Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü sahneye çıkmış, müzikleri sohbet ve kahkaha uğultusuna karışıyordu.

Balo salonu aydınlıktı, duvarlar otelin her yerinde olduğu gibi krem rengiydi. Masaları ve sandalyeleri uyumlu örtüler kaplıyordu. Ortadaki süsler, damlayan beyaz mumlar tutan altın şamdanlardı. Her masa soluk şakayıklar ve tertemiz beyaz güllerle doluydu. Kristal duvar aplikleri ve pırıl pırıl avizeler odayı altın ışıyla yıkıyordu.

Duvarlardan biri dış terasa açılan kemerli açıklıklardan oluşuyordu. Güllerin ve keskin okyanus tuzunun kokusu havaya yayılıyordu.

Zarifti. Büyüleyiciydi. Samantha'nın zevkleri benimkilere benziyordu. İkimizin de evlendiği adam düşünüldüğünde bu beni şaşırtmamalıydı ama bu mekânı görünce bu gerçeği daha iyi anladım. Ağzımda ekşi bir tat bıraktı ama acının ortaya çıkmasına izin vermeyi reddettim. Yüzümde kaygısız bir gülümsemeden başka bir şey yoktu.

Bu gece insanların hakkımda söylediği en kötü şey çok güler yüzlü olduğum olsaydı, buna bir zafer derdim.

Tasarımcı elbiseleri içindeki kadınlar kristal şampanya flütlerinden yudumladılar. Jasper'ınki gibi smokinli erkekler ise kehribar rengi viski ya da renksiz kokteyllerle dolu bardaklar tutuyordu.

Gelin ve damat fark edilir derecede eksikti. *Tanrıya şükür.* O karşılaşmadan önce bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle geçerken Jasper iki kadeh aldı ve birini bana uzattı.

Dilimde pahalı baloncuklar patladı.

Jasper elindekini dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Omuzlarını geriye atmış, odayı tararken duruşu dengeli ama rahattı.

Tanıdık bir yüz gördüğü anda anlamıştım. Çerçevesi sıkıca kilitlendi, kolundaki kaslar esnedi. Bakışlarını konuşup gülen ve sohbeta dalmış iki yaşlı çifte doğru takip ettim.

Adamlardan birinin saçları kahverengi, neredeyse siyaha yakındı ve üzerinde bol miktarda gri vardı. Yanındaki kadın ince, neredeyse söğüt gibiydi ve askısız siyah bir elbise giymişti. Güzeldi ve Jasper'ın koyu renk gözlerine sahipti. Boğazında, her hareket ettiğinde ışığı yakalayan karmaşık ve pahalı bir elmas kolye vardı.

"Ailen mi?" diye
sordum. Jasper
mırıldandı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce elimi kolundan aşağıya sarkıtmak için kolunu bıraktım.

"İyi misin?" diye sordu, aşağı bakarak.

Ona baktım ve gözlerindeki endişe kalbimi eritti. Sanırım bu gece birbirimiz için endişelenecektik. "Evet, bebeğim. Ben iyiyim."

Başını sallayarak masaların ve düğün davetlilerinin arasından geçerek yolu açtı.

Bizi ilk babası fark etti ve grubun konuşmasını durdurdu. Konuştukları çift hızlıca vedalaştıktan sonra başka bir grubun arasına karışırken Jasper'ın babası elini uzatarak Jasper'ı benimkini bırakmaya zorladı. "Merhaba oğlum."

"Baba." Jasper babasının elini sıktı, sonra annesinin her iki yanağını da öpmek için yaklaştı. "Merhaba anne."

"Merhaba, sevgilim. Ne kadar güzel bir akşam, değil mi? Az önce terastaydık ve bundan daha güzel olamazdı."

Ciddi misin? Bu kadın oğlunu yıllardır görmemişti ve havadan sudan konuşmak mı istiyordu? Ve babasının tüm söyleyeceği

Alo? "Seni gördüğüme sevindim Jasper" bile demedin mi?

Annem oğullarından herhangi birini kulağından tutup koridora çeker, bağıra çağıra nutuk çeker, sonra da öyle sıkı sarılırdı ki, onu zor kurtarırlardı. Ve babam, şey ... ilk etapta yılların geçmesine izin vermezdi.

"Oldukça güzel." Jasper elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Seni karımla tanıştırayım. Eloise, bunlar benim ailem, Davis ve Blair Vale."

"Benim için büyük bir zevk." Davis elimi tutup nazıkçe okşarken gülümsemesi samimi görünüyordu.

Sonra Blair içeri girdi ve tıpkı Jasper'ın ona merhaba dediğinde yaptığı gibi yanağını benimkilerin her birine bastırdı.

Gülümsemeye devam edin. Gülümsemeye devam et.

Her ikisi de samimi görünüyordu ama aynı zamanda provası yapılmış bir oyun izliyordum. Yazılan replikler ve eylemler hassasiyetle yerine getiriliyordu. Duygudan yoksun olmaları dışında.

"Montana'da işler nasıl?" Davis Jasper'a sordu.

Demek oğullarının nerede yaşadığını biliyorlardı.

"İyi gidiyorlar, teşekkür ederim," dedi Jasper. "İkiniz de nasılsınız?"

"Mükemmel." Davis gülümsedi ve gözlerinde Jasper'ınkilerle aynı kırıksıklıklar oluştu ama Davis'inkiler daha derindi.

"Pek de mükemmel sayılmaz." Blair dudak büktü. "Samantha sana söyledi mi bilmiyorum, birbirinizi takip ettiğinizi biliyorum ama geçen ay Lucky'yi uyutmak zorunda kaldık. Çok zor oldu."

"Bunu duyduğuma üzuldüm anne." Jasper tekrar elimi tuttu. "Lucky annemin Pomeranian'ıydı."

"Özür dilerim." Bir şekilde bu garip girdabın içine çekilmiştim çünkü sesim diğerleri kadar soğuk ve kopuk çıkıyordu. Ben de şampanyadan uzun bir yudum aldım. *Alkol, kurtar beni.* Bu gece ona ihtiyacım olacaktı.

"Tören nefes kesiciydi," dedi annem. "Sam her zamanki gibi çok güzel görünüyor."

Belki başka bir kadın bu ifadeyi biraz daha sertleştirebilirdi. Yeni gelinin bir öncekine asla yetişemeyeceğini bilmesi için biraz kötü niyet. Ama bu sadece bir ifadeydi. Kötü niyet yoktu. Kötü niyet yoktu.

Bu lanet insanlar.

Bir içki daha aldım.

"Uzun süre kalacak mısın?" Davis sordu. Jasper başını salladı. "Çok kalmayacağım."

"Yarın kahvaltıdan sonra ayrılacağız. Geri dönmemiz gerekiyor. Ama sabah bize katılabilirsiniz."

Bu gerçek bir davet değildi. Daha çok, çok fazla kişi için rezervasyon yaptırmışlar ve doldurmaları gereken birkaç yer varmış gibiydi.

"Çok isteriz," dedi Jasper.

Hayır, yapmayız.

Başparmağı benimkinin üzerinde gezindi. "Koltuklarımızı bulacağız."

Davis odanın diğer ucundaki kemerli girişe yakın masalardan birini işaret etti. "Sanırım aynı masadayız."

Süper. İğneleyici bir yorum yapmadan önce daha geniş gülümsedim.

"Size katılacağız." Blair kolunu kocasının koluna doladı. "Eloise. Ne güzel bir isim."

"Teşekkürler." Neredeyse ona büyük büyükanneimin adını taşıdığımı söyleyecektim ama güzel yüzünü gördüğümde umursamayacağını fark ettim. Bu ayrıntı elmaslarla süslü bir kulağından girip diğerinden çıkacaktı.

Blair çoktan odadaki diğer insanlara yönelmişti, bakışları odada bir ileri bir geri gidip geliyordu. Birine gülümsedi ve el sallamak için elini kaldırdı.

Kısa boylu, kel bir adam yaklaştı ve Davis elini sıkmak için durdu.

Hem onun hem de Blair'in daha iyi biri geldiği için Jasper'a sırtlarını dönerek yer değiştirmeleri beni alay etmeye itti.

Bu sefer şampanyamı yudumladım.

Jasper yürümeye devam ederek beni masamıza götürdü ve kendi koltuğuna oturmadan önce benim koltuğumu çekti.

Şampanyamın geri kalanını bitirdiğimde, boş kadehimi neredeyse dolu olan kadehiyle değiştirdi.

Ailesine bakarken içtim. Çoktan unutulmuştuk, değil mi? Jasper çoktan kovulmuştu. Davis ve Blair'in o kel adamla gülüşmelerini izlerken öfke vücudumdaki her hücrede titreşiyordu.

"Anlamadım," diye fısıldadım.

"Biliyorum meleğim." Jasper kolunu sandalyemin arkasına doladı. Yerine oturduğunda o kadar yaklaştı ki kalçalarımız birbirine değiyordu.

Ben de ona doğru eğildim, gördüklerimi anlamaya çalışırken bakışlarım anne ve babasına kilitlendi.

"Bu onların açma düğmesi," dedim, Jasper'dan çok kendime. O da mırıldanarak onayladı.

Jasper ve ben kapatma düğmesini almıştık. Elbette, doğru kelimeleri konuşmuşlardı. Doğru tavırları takınmışlardı. Ama tüm bu karşılaşma tamamen sığdı. Oğullarına karşı gerçek bir sevgiden yoksundular.

Konu Jasper'a geldiğinde, ilgisizlerdi. *İlgisiz*. Kullandığı kelime buydu. Mükemmel uyuyordu. Enerjilerini diğer herkes için saklıyorlardı.

Beklediğimden daha ani oldu. Daha açtı. Dudağım kıvrıldı.

Ellerim yumruk oldu. "Onlardan nefret ediyorum."

Tepsisi şampanyayla dolu bir garson belirdi. "Bir bardak daha, efendim?" diye sordu, İngilizcesi ağır aksanlıydı.

"Evet," diye cevapladım Jasper için. "Aslında hayır. Eğer sarhoş olursam, kötü bir şey söylerim. Ama sanırım umurlarında bile olmaz, o zaman neden sarhoş olmayayım? Sabaha adımı hatırlayacaklarından bile şüpheliyim."

Adam gözlerini kocaman açarak Jasper'a baktı.

"Evet, lütfen." Jasper ona iki taze flüt koymasını işaret etti.

Boş bardaklarımızı masadan kaldıran garson, büyüyen kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Davis ve Blair ziyaretlerine devam etti, daha fazla insan onlara ve kel adama katıldı.

Jasper'ın bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamalı. Kaç kez böyle nazikçe reddedilmişti? Kaç kez anne babasının kendisinden başka *herkese* yaltaklanıp yaygara kopardığına tanık olmuştu?

Siktirin gidin, Davis ve Blair. Hem de çok sikeyim.

Bakışlarımı ayırıp Jasper'a döndüm.

Gözleri bekliyordu. "Merhaba."

"Merhaba." Tanrım, ağlamak istedim. Çığlık atmak istedim.

O çok harikaydı. Çok özeldi. Ve ailesi . . .

Umurlarında bile değildi.

Burnum sızlamaya başladı. Boğazımda bir yumru beni boğmaya başladı. Ama ağlamayı reddettim, burada olmaz. Bu gece olmaz.

Ben de eğildim, dudaklarımı onunkilere bastırdım, sevgimi hissetmesini umdum. Aynaya baktığında bunu hak eden bir adam görmesi için kalbine sızmasını diledim.

Uzaklaştığımda gözleri benimkileri aradı. Eli saçıma geldi, bir tutam aldı ve parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "İyi miydi?"

Azıcık bile değil. "Güzel." Kolunu tuttum, başım omzuna düşerken ona sarıldım.

Sonra balo salonuna göz gezdirdim, ailesi dışında her yere baktım.

Beyaz bir gelinliğin parıltısı gözüme çarptı. Gelin ve damat odaya girerken salon alkış ve tezahüratla inledi.

Kalbim yerinden

fırlayacak gibi

oldu.

Samantha.

Muhteşem bir kadındı. Saçları benimki kadar uzundu, bal ve buğday renginde mükemmel dalgalar halinde kıvrılmıştı. Uzun boylu ve inceydi, kıvrımlı göğüsleri vardı. Elbette herhangi bir odadaki en güzel kadın o olurdu, özellikle de bu odadaki. Daha azını beklemiyordum ama kusursuz olduğu gerçeği yakıyordu. Tanrım, yaktı.

Jasper ve Samantha birlikte mükemmel görünürlerdi. Adamın karanlığına karşılık onun aydınlığı.

Sert ol.

Haftalar önce kendime bu gece burada ne olursa olsun sert olacağıma dair söz vermiştim. Bu insanların önünde duygularımı göstermeyecektim.

Ben de yeni evli çift için mutluymuş gibi yaparak gülümsedim. Jasper'ın eli bacağıma geldi ve dizimi sıktı.

Ben de tıpkı ailesine yaptığım gibi gelini bir kenara bırakıp tamamen kocama odaklandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Bu kez odaya döndüğümde bir çift kıskanç ela gözle karşılaştım.

Belki de güzeldi.

Ama benim mavi gözlerim onun çamurlu irislerine kıyasla mücevher gibiydi.

Bu sakarca gülümseme yüzünden yanaklarım acımaya başlamıştı ama onun buz gibi bakışlarıyla karşılaştığımda tereddüt etmedim.

Sen de siktir git, Samantha.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İki saat boyunca Eloise sandalyesinde yer değiştirmişti. Oturduğu yere dönük mükemmel duruşu gitmişti. Şimdi yan oturuyordu, bacaklarından biri arkasına doğru kıvrılmış, diğeri ise kucağıma doğru sarkıyordu. Santim santim, tüm dikkatini bana vermek için diğer tarafında oturan babamı etkili bir şekilde bloke etmişti. Neredeyse kucağıma girecekti.

Ve en iyi kısmı? Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

İlk yemek boyunca tabağına baktı, yemeğini yedi ve şampanyasını yudumladı, odadaki herkes yerini alırken masadaki konuşmaları dinledi.

Annem ve babam masamızdaki diğer kişilerle politika konuşmaya başladıklarında, Eloise ilk vardiyasını yapmıştı. Sadece küçük bir dönüşü, dizi benimkine sıkıca bastırılmıştı.

Ana yemek sırasında bacak bacak üstüne atmış ve baldırı kaval kemiğıme değmişti.

Kadeh kaldırırken daha da dönmüştü, gövdesi sandalyenin arkasına dikti, gözleri baş masa yerine bana kilitlenmişti.

Bir kadeh daha şampanya içtikten sonra, bir bacağına koltuğun içine sokmuş, diğer bacağına da kalçalarımın üzerine atmıştı.

Onun konuşmasını dinlerken başparmağıım dizinin iç kısmında daireler çizdi.

Vegas'ta beni büyüleyen Eloise, aklından geçen her şeyi dile getiren kadın, yeniden ortaya çıkmıştı. Yanakları kızarmış, dudakları pembeleşmişti. Nefes kesiciydi. Odadaki en güzel kadındı, herhangi bir odadaki.

"Keşke otelde düğünler için bir açık alanımız olsaydı." Gözleri omzumun üzerinden arkamdaki kemer ve teraslara kaydı.

Dışarıda karanlık çökmüş, bahçeler parıldayan ışıklarla aydınlanmıştı. Balo salonu okyanus dalgalarını duyamayacak kadar gürültülüydü ama bu gece balkon kapılarını açıp sesin tadını çıkararak uyuyacaktık.

"Belki çatıyı bir bahçeye dönüştürebiliriz," dedi. "Bunu fıskiye'nin hemen üstündeki dilek listeme ekliyorum."

"Fıskiye ister misin?" Ben sordum.

"Evet ama bir çatı bahçesi istediğim kadar değil."

Sırıttım, o ışıltılı mavi gözlerde boğuldum. Eğer bir çatı bahçesi istiyorsa, o zaman bir çatı bahçesi olurdu.

Tekrar yer değiştirmeye, daha yakına gitmeye çalıştı ama kendi sandalyesinde kalarak ulaşabileceği kadar yakındı.

Ben de sorunu onun yerine çözdüm. Kaburgalarının altından hızlı bir hareketle onu oturduğu yerden kaldırdım ve kucağıma oturttum.

Gülümsedi, sanki bütün gece bunu yapmamı bekliyormuş gibiydi.

Masadaki diğer konuklardan biri, kır saçlı bir kadın, bize yan gözle baktı.

Eloise kadına parmak salladı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı. Onu terslemiş de olabilirdi.

Şampanya kadehime uzanarak bir kahkaha attım.

Pasta kesildiğinden beri bizimle ilgilenen tek kişi o kadındı. Annemle babam başka bir çiftle sohbe dalmışlardı ve Eloise ne kadar yer değiştirip babamı dışarıda bıraktıysa, o da aynısını ona yapmıştı.

Bunu kasıtlı olarak yaptığından da şüpheliydim. Sadece umursamıyordu. Ailemin karımı tanıması buraya kadarmış.

Her şey tam da beklediğim gibi gitmişti. Bu gece sistemimde sadece bir şok olmuştu, Sam'i görmek.

Bir şeyler hissetmeyi beklerdim. Herhangi bir şey. Eski yaraların acısı. Onu yeni bir kocayla görmenin kıskançlığı. Bir zamanlar olduğumuz şeye özlem.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Bir yabancı da olabilirdi. Garipti. Yine de bu partiden gerçekten keyif aldığım gerçeği kadar tuhaf değildi.

Sadece kollarımdaki meleğe teşekkür ederim. "Sarhoş musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Öyleyim." Uzun bir nefes verdi. "Sadece birazcık."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Hiçbir fikrim yoktu."

Gözlerini devirdi.

Kıkırdadım ve yanağından öptüm, sonra kadehimi kaldırdım. "Biraz daha şampanya ister misin?"

"Hayır, yarın akşamdan kalma olmak istemiyorum. Helikopter turu yapabilir miyiz?"

"Evet."

"Yoksa tekne turu mu yapalım?"

"Siz ne isterseniz."

"Ama ne istiyorsun?"

Sen. Sadece sen. "Helikopter."

"Tamam, güzel." Gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Pazartesi günü eve uçmadan önce İtalya'da bir gün daha geçirecektik. Şimdi bu kadar kısa bir gezi planladığım için pişmanlık duyuyordum. Onun manzaraları içine çekişini izlemek, her şeyi içine çekerkenki çarpıcı gülümsemesini seyretmek, dünyayı yeni bir çift gözle görmek gibiydi.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," dedi solist mikrofona. Akşam yemeği boyunca çalmış olan yaylı çalgılar dörtlüsü enstrümanlarını toplayıp gitmişti. Onların yerine üç gitarist ve bir davulcudan oluşan canlı bir grup vardı.

Onları DC bölgesinde turneye çıkan nispeten ünlü bir gruptan tanıyordum. Büyük bir başarı elde edememişlerdi ama bir zamanlar birlikte çalıştığım kalabalık için düğününüzde sahne alacak popüler bir gruptu.

Solist, Sam ve eşini ilk dansları için piste davet etti.

Yerde dönerlerken bütün gözler onların üzerindeydi.

Sam'i inceledim, o tanıdık kalp ağrısı ve kızgınlığın damarlarıma dolmasını bekliyordum. Bunun yerine, daha fazla hiçbir şey.

Bunca zaman sonra onu tekrar görmek farklı hissettirmeliydi. Kaç yılını o kadına saplanıp kalarak geçirmiştin? Kaç saat geçmişin üzerinde durmuştum? Sayısız. Her biri anlamsızdı.

Göğsümde bir şeyin kilidi açıldı. Özgürlük gibi hissettiren bir şey. Rahatlama.

Bu düğün bir sınavdı. Hâlâ on yıl önceki adam olup olmadığımı görmek için bir şans.

Ben değildim.

Ve ben Samantha'nın tanıdığını sandığı adam değildim. Artık değildim.

Bitmişti. Sam'le işim bitmişti. Bir sonraki telefon görüşmesini görmezden gelmek zor olmayacaktı. Dikkatim dans pistinden aileme kaydı. Onlarla da işim bitmişti.

Sevgi dolu, özenli ebeveynlere sahip olmak bana dağıtılan kartlarda yoktu. Sam'i görmek gibi, belki de bu beni rahatsız etmeliydi. Ama bu gece, hiç umurumda değildi.

Bu odada sevgimi hak eden tek kişi lavanta rengi bir elbise giyyordu.

"İyi misin?" Eloise fısıldadı.

Evet, iyiydim. Daha iyiydim. Alnından öptüm. "Evet."

İlk dans sona erdi ve solist diğerlerini piste davet ederken balo salonundaki enerji değişti. Organizasyon personeli, ellerinde yenilenmiş kokteyl tepsileri ve kadehlerle kapıdan içeri doluştu. Diğerlerinin elinde parti bitene kadar dağıtacakları atıştırmalıklar vardı.

Babam sandalyesinden kalktı ve annemin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Sonra onu kollarında döndürerek dans pistine kadar eşlik etti.

"Birbirlerini seviyorlar mı?" Eloise sordu. "Evet, sanırım öyle."

Alay etti. "O zaman bu durumu daha da kötüleştiriyor. Onlardan gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyorum."

Kıkırdadım ve tekrar alnından öptüm. "Onlardan nefret etmek zorunda değilsin." "Çok geç."

Şiddetli sadakat. Değerli bir kalp. Benim Eloise'im. "Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini benimkilere dikti. "İyi olduğuna söz verir misin?" "Söz veriyorum."

Elini kaldırdı, parmak uçları şakaklarımdaki saçların arasından geçti.

"Saçını daha sonraya kadar kesme, tamam mı?"

"Tamam."

Daha sonra. Hâlâ gitmemi bekliyordu ama çok geçmeden berbere gidiş gelişlerimi belirleyebileceğini fark edecekti. İsterse kendisi de kesebilirdi.

Çenesini omzuma dayadı ve bakışları dışarıya kaydı. "Çatıdaki bahçede parıldayan ışıklar olmalı."

"Anlaştık."

Eloise'in yerine geçmekten memnun bir şekilde sandalyeme daha da gömüldüm. Sonra birkaç dakika boyunca annemle babamın dansını izledim, ta ki odanın diğer ucundan tanıdık bir bakış beni yakalayana kadar.

Samantha baş masadaki koltuğundan bana baktı. Bir elinde bir kadeh şampanya tutuyordu. Diğeri kocasının elindeydi.

O adam lisedeyken hıyarın tekiydi. Hepimiz öyleydik, değil mi? O da aynı partilerdeydi. Çoğu zaman kokaini getiren o olurdu.

O anda, Sam'in kız kardeşlerinden biri olan yanındaki nedimeyle konuşmak için yakınına eğilmişti.

Konuşma tarzlarından, arkadaş olamayacak kadar yakın ve samimi olmalarından, Sam'in istediği her şeyi elde ettiğinden şüpheleniyordum: başka biriyle yatmasını umursamayan zengin bir koca. O da bu açık ilişkiye katılacaktı. Çünkü bu yolculuk bitmeden önce, mirasım üzerine bahse girerim ki o nedimeyi beceriyor olacaktı.

Omuzlarımda daha fazla rahatlama hissettim. Eskiden benim hayatım buydu. Bu benim gerçekliğimdi. Şükürler olsun, kaçmıştım.

Dan olmasaydı, belki de kalırdım. Foster olmasaydı, belki geri dönerdim.

Eloise olmasaydı, neyi kaçırdığımı bile bilemeyecektim. "İşemem lazım." Dik oturarak inledi. "Ama riske atmak istemiyorum tuvalette karşılaştık."

"Tuvalete girmek ne demek?"

"Hani tuvalete giderim ve ben kabindeyken diğer kadınlar, muhtemelen eski sevgilin ya da onun nedimleri içeri girer ve elbisem ya da saçım hakkında kötü şeyler söylediklerine kulak misafiri olurum."

"Elbiseniz ya da saçınız hakkında kim ne söyleyebilir ki?" Odadaki en nefes kesici kadındı, gelinden bile daha çarpıcıydı.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Kızlar kötüdür. Ama lavaboda eski sevgilinle karşılaşmak da istemiyorum ki ellerimizi yıkarken bana kimseyi onu sevdiğin gibi sevmeyeceğini falan filan söylesin. Mezuniyet balosunda arkadaşımın başına gelmişti. Büyük *d* ile drama."

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Tuvalette karşılaşma. Bundan kaçınmak en iyisi."

"Aynen öyle."

Montana'dan ayrılmadan önce Eloise'de yaşadığım o his beni tekrar vurdu. O kökler beni çekiştirip duruyordu. Montana'yla, Quincy'yle artan bağlantımla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. Ama hep o olmuştu.

"Ne?" Başını yana eğdi. "Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun. Sarhoşum ve çok konuşuyorum, ha?"

"Hayır, El. Sen mükemmelsin." Cebimden anahtar kartlarından birini çıkarmak için yer değiştirdim. "Bu otelde bir odamız var. Banyoya girmeye gerek yok."

"Oh, evet. Duh." Kıkırdadı, sonra yanağıma hızlı bir öpücük kondurarak kucağımdan kaydı. "Hemen döneceğim."

Eloise odanın kenarına yakın durdu, kapılara doğru giderken kemerlerin yanından geçti. Kalçaları sallanırken elbisesi de sallanıyordu.

O geçerken bir adam kıcını kontrol etti. Çenemi sıktım, ayağa kalkıp onunla birlikte üst kata çıkmak üzereydim ki biri omzuma dokundu.

Samantha'nın arkamda olduğunu hissetmek için dönmeme gerek yoktu.

Eli ceketimin üzerinde tüylerimi diken diken edecek kadar uzun süre kaldı, ben de sandalyeyi aramızda tutarak ayağa kalktım.

"Selam, Sam."

"Jasper."

"Tebrikler. Bu çok güzel bir düğün."

"Evet, öyle." Eloise'in boş koltuğuna baktı. "Karınız nerede? Bu gece onunla tanışmayı umuyordum."

Kıkırdadım. Oh, evet. Kesinlikle tuvalette karşılaşacaktık.

"Komik olan ne?" Sam sordu.

"Hiçbir şey." Elimi sallayarak geçiştirdim. "O çok güzel."

"Öyle. Hem içi hem dışı," dedim. "Eloise az önce bir şey almak için yukarı koştu."

Geri dönecek."

Sam'in bakışları yüzümü incelerken daraldı. "Farklı görünüyorsun."

"Mutlu," diye düzelttim.

Samantha'yı şok ettiğimi hatırladığım sadece birkaç an vardı. En önemlisi ona boşanmak istediğimi söylediğim zamandı. Başkalarıyla yatmamızı sorun etmeme tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Ama bu gece, tartışmasız bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Belki de beni hiç bu kadar mutlu etmediği ve ilişkimizin ne kadar eksik olduğunu fark ettiği içindir. Bu onun sorunuuydu. Şansım yaver giderse, bu gece Samantha'yı son görüşüm olacaktı.

"Gidip Eloise'i kontrol edeceğim. Kutlamanızın tadını çıkarın."

O başka bir şey söyleyemeden döndüm ve Eloise'in balo salonundan çıkarken izlediği yolu takip ettim.

Asansöre doğru aceleyle ilerlerken ayakkabılarım mermerde tıkırdadı ve üçüncü kata çıkan başka bir beyefendiyle birlikte asansöre bindim. Sonra halı kaplı koridorda ilerledim, cebimden diğer anahtarı çıkardım, bu gece çıkarken ikisini de kaptığım için mutluydum.

Eloise banyoda saçlarını düzeltiyordu ve ben aynada görüldüğümde nefesi kesildi, elini kalbine götürdü. "Beni korkuttun. Bir kız uyar."

"Özür dilerim." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu aynadan çevirip kollarıma aldım. Sonra ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Dilimi içeri kaydırıp o tatlı tadı çaldığımda inledi. Sonra ellerini göğsüme koydu ve yavaşça geri çekti. "Makyajımı mahvedeceksin."

"Buna izin veremem." Onu belinden tutup kaldırdım ve tezgâhın üzerine koydum.

Lavabonun yanına dizdiği seyahat boy plastik banyo malzemeleri şişeleri dağıldı, iki tanesi yere yuvarlandı, elim elbisesinin o seksi yırtmacından yukarı kayarak kumaşı kenara itti.

"Jas." Dantel külotunun köşebentini okşadığımda nefesi kesildi.

Kumaşı çekiştirerek, "Şunları çıkar," diye emrettim.

Ben külotunu indirirken bir o yana bir bu yana kaydı. Sonra elbisesinin eteğini çekti, ta ki bana karşı çıplak kalana kadar, kıcı tezgahın kenarına tünemiş ve genişçe açılmıştı.

Aletim zonkluyor, pantolonumun fermuarının arkasında ağrıyordu. Kendimi serbest bıraktım, şaftı yumrukladım ve ucunu girişine doğru sürükledim, o ilk inci damlasını yarığından yaydım.

Eloise mırıldanarak başını yana eğdi. Elleri omuzlarıma gelirken bacakları daha da açıldı.

Bir elimi dizinin altından geçirip yukarıda tuttum ve direnç hissedene kadar gergin bacağına gerdim. Sonra tek bir hamleyle dar kılıfının içine kaydım.

"Evet," diye tısladı. "Seni özledim."

Dün gece üç kez ve bu sabah bir kez benimle birlikte oldu. Ama buraya geldiğimizden beri seksin bir sınırı vardı. Onun sınırları. Benimkiler.

Artık gitmişlerdi. Geriye bir tek biz kalmıştık.

Birlikte yavaşça sallandık, bacağını sabit tuttum, dizini göğsüne doğru bastırdım.

"Oh Tanrım." Kabzaya kadar sürdüğümde inledi.

"Çok derin." Birbirimize bağlandığımız yere baktım, vücudu benimkinin etrafında gerilirken şehvet dalgası yükseliyordu. "Bize bak meleşim."

Eloise bakışlarını kaçırdı, alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. Sonra bakışlarımla karşılaştı, yanakları kızarmıştı.

Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu gördü mü? Yüzük takmamın bir önemi olmadığını fark etti mi? Benim soyadımı taşımasının?

Eloise Eden benimdi.

Ve ben de onun.

Sonuna kadar.

Makyajı kusursuzdu. Ama makyajsız olduğu kadar makyajlı da güzel görüldüğünden, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, hareket ettikçe dilim içeri giriyordu. Daha hızlı ve daha hızlı kalçalarımı pistonladım. Uyluk kasları titrediğinde, bacağını aşağı indirdim ve diğeri gibi tezgâhtan sarkmasına izin verdim.

Sonra onu kalçalarından kavradım ve seksimizin sesi banyo duvarlarında yankılanırken onu sıkıca tuttum.

Eloise nefes nefese kalarak ağzını çekti. Elleri smokin gömleğimin eteklerini karıştırdı ve avuçlarını karın kaslarımda gezdirebileceği kadar yukarı çekti. Sonra ellerini sırtımda dolaştırdı ve kıcıımı kavrayana kadar aşağı indirdi.

Tırnakları etime battı, parmak uçları kaslarıma sertçe bastırdı. Isırık beni sadece teşvik etti.

"Beni becerme şeklini seviyorum." Tırnaklarını daha sert geçirdi.

"Sevsen iyi olur." Endişelendiğim kadarıyla, şu andan itibaren alacağı tek şey benim sikimdi.

İç duvarları nabız gibi atmaya başladı, uzuvları titriyordu. Kıcıımı tutuşu hiç bırakmadı, ben de bırakmadım.

Bu kadın sahip olduğum her şeye sahipti; kalbime, bedenime ve ruhuma. "Jas." Bana daha sıkı sarıldı.

"Gel, El."

Tüm gereken buydu. Bir komut ve paramparça oldu.

Bir kükremeyele onu uçurumun kenarına kadar takip ettim, bu kadının içinde kayboldum. Olabileceğimiz şeyde kayboldum.

Eğer beni kabul ederse.

Doruk noktası azalırken, birbirimize yaslandık, tenimiz hala bağlı olduğumuz yerde yapış yapıştı, kalplerimiz hızlanırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Ta ki yavaşça birbirimizden ayrılana kadar. Kendimi boxer'larımın içine soktum ve Eloise'i temizlemek için ılık suyun altında bir bez çalıştırdım.

"Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldadı.

"Yine de yapmama izin ver." Yanağından öptüm.

Aynadaki yüzüne bakarak iki büklüm oldu. Dudaklarından bir kıkırdama döküldü. "İyice sikilmiş gibi görünüyorum."

Bardakta onun bakışlarıyla karşılaştım.

Bu benim için bir şanstı. Ona daha fazlasını istediğimi söyleme şansı. Montana'da kalmak için. Bu sahte evliliği gerçek bir şeye dönüştürebilir miyiz diye görmek için. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Eve dönene kadar beklemek daha iyi olurdu, değil mi? Düğünden sonra evde, A-frame'deyken bunu konuşmak?

"Partinin geri kalanını atlamak ister misin?" diye sordum.

"Asla olmaz. Daha fazla şampanya istiyorum ve etrafta taşıdıkları atıştırmalıklar da çok lezzetli görünüyordu."

Elini tuttum ve tezgahtan inmesine yardım ettim. O düğüne dönmek dünyada olmak isteyeceğim son yerdi ama bir şeyler atıştırmak isterse ona eşlik edebilirdim. "O zaman sana yiyecek bir şeyler alalım."

"Ve pasta," dedi elbisesini düzelterek. "Pasta almadım. Test etmem ve Lyla'nınki kadar iyi olmadığından emin olmam gerekiyor. Pasta yer misin?"

"Bazen." Burnumu boğazına dayadım ve o mükemmel kokuyu içime çektim. "Ama daha sonra tatlı olarak başka bir şey yiyeceğim."

Karım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELOISE

Beni pistte dolaştırırken Jasper'a "İyi dans ediyorsun," dedim. "Daha çok dans etmeliyiz. İki adım dansını biliyor musun? Ya da jitterbug?"

"Hayır," dedi, bizi bir çemberin içinde döndürerek.

"Öğrenmek ister misin? Ben sadece kız kısmını biliyorum ama Griffin, Knox ya da Mateo sana öğretebilir. Hepsi iyi dansçıdır. Bir gece hep birlikte Willie'nin yerine dansa gidebiliriz."

Jasper bizi tekrar döndürdü, alçak sesle mırıldanması benim fikir

"Bu bir evet miydi?" Kıkırdadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ayak izlerini takip ederek gülümsedim.

Yanağını şakağıma dayamıştı. Bir eli benimkini tutarken Diğeri kıcımlı avuçladı, utanmadan beni okşuyordu. Jasper'ın tutuşu, kendi lezzetli poposunda bıraktığım pençe izlerini pek de belli etmeden hatırlatıyordu.

Düğün resepsiyonuna döndüğümüz andan itibaren etrafımızda bir baloncuk oluşmuştu. Jasper ve ben kendi dünyamızdaydık, diğer konuklar tarafından görmezden geliniyorduk. Diğer konukları görmezden gelmek.

Taze şampanya flütleri bulmuştuk. Yemek tepsilerini yağmalamış, yemek sonrası yiyeceklerin tadına bakmıştık. Ve hatta Jasper bile beni dans pistine götürmeden önce - kesinlikle Lyla'nınki kadar iyi olmayan - pastanın tadını çıkarmıştı.

O zamandan beri onun kollarındaydım. Şampanya yüzünden kafam iyice dumanlanmıştı. Hâlâ üst kattaki seksin etkisindeydim. Uzuvarım gevşemişti. İğrenç ailesi ve sinir bozucu güzellikteki eski karısı odada olsa da, bir şekilde onları dışarıda tutmayı başarmıştım.

Kimse benim mutluluk balonumu patlatmaya çalışmasa iyi olur. "Dans etmeyi nerede öğrendin?" diye sordum.

"Yüksek Okul. Bir yıl .
dans etmek oldu gerekli

BALO SALONU
mezun olmak için."

Bütün gece onu soru yağmuruna tuttum. Eğer onunla geçireceğim zaman tükeniyorsa, her şeyi ve her şeyi bilmek istiyordum.

Jasper beni şımartmış, tereddüt etmeden paylaşmıştı. Belki şampanya onun da aklını başından almıştı.

"Liseni sevdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Özellikle değil."

"Ben benimkini sevdim," dedim. "Çoğunlukla. Normal kız dramaları falan yoktu değil ama kardeşlerimin gittiği okul olması her zaman hoşuma gitmiştir. Ve ailemin de gittiği okuldu."

"Bir miras."

"Evet." Bu Quincy Lisesi için fazla süslü bir kelime gibi görünüyordu. "Seninle dans etmeyi seviyorum."

Yanağını çevirip dudaklarını şakağıma bastırdı, sonra bizi yerde gezdirmeye devam etti.

"Montana'yı seviyor musun?"

"Bu kış çok soğuktu. Ama onun dışında, evet." "Çölde çok uzun yıllar mı geçirdin?" Alay ettim.

"Muhtemelen."

"Sadece daha sıcak giysilere ihtiyacın var." Eğer kalırsa, ona en iyi kışlık kıyafetleri bulabilirim. "Quincy'nin en sevdiğin yanı? Foster diyemezsin çünkü onun favorin olduğunu zaten biliyorum. Benimle her gece seks yapmak da diyemezsin çünkü tabii ki bu harika bir şey. Favori bir şey ya da bir yer ya da onun gibi bir şey seçmelisin."

Jasper ağzını açtı. "The-" "Ve sen de A-frame diyemezsin."

Dans etmeyi bıraktı. "O zaman bana en sevdiğimin ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Eloise Inn mi?"

Jasper kıkırdayarak başını salladı. "Bu senin favorin."

"Paylaşacağım. Oldukça fantastik olduğunu kabul etmelisin."

"Oldukça fantastik."

"Gördün mü? En sevdiğin olduğunu biliyordum."

Gözleri yanlardan kırışırken bana o düz, beyaz dişlerini gösterdi.

"Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun." Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Gülümsemeni seviyorum."

"Ben de gülümsemeni seviyorum." Adımlarımızı grubun yavaş melodisinin ritmine uydurarak dansımıza devam etti. "Sıradaki soru?"

"Başka bir soru soracağımı nereden bildin?" "Senin adın Eloise Eden."

Kıkırdadım. "İtalya'ya kaç kez gittin?" "Üç kez."

"Bu yolculukta eğleniyor musun?"

"Evet."

Skor. "Ben de öyle. Eğlenmeyi beklemiyordum, özellikle de bu gece." "Ben de öyle meleğim," diye mırıldandı.

Al bakalım, Samantha.

Bu gece rol yapmak, bu mutlu evli çift illüzyonuna kapılmak çok kolay olmuştu. Kendimi o kadar gerçek hissetmişim ki umutlarım kontrolümün ötesine geçmişti. Yarın, gerçeklik geri geldiğinde, şüphesiz şampanya akşamdan kalmalığı kadar berbat olacaktı.

Ama henüz yarın değildi. "Kaç tane-"

Yanımızda beliren bir kadın sorumu kısa kesti.

Sarı saçları bir bukle halinde toplanmıştı. Bileğinde narin bir gül korsajı vardı. Samantha'ya olan benzerliği tekinsizdi. Bu onun annesi olmalıydı.

"Ashley." Jasper dansımızı durdurdu, beni onun yanına sıkıştırana kadar kaydırdı, vücudu hafifçe benimkinin önündeydi. Bir kalkan gibi.

"Merhaba, Jasper." Ashley gülümseyerek yanağını uzattı.

Öptü ama kalçama doladığı kolu sabit kaldı. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Tüm dikkatini ona vermiş, bakışları benim olduğum yöne bile kaymamıştı. Görünüşe göre kabul edilmeye değmezdim.

Ya da tanıştırmak.

Jasper da bana başını sallamadı.

Teşekkürler.

"Büyüleyici bir düğün," dedi. "Gerçi ben daha azını beklemiyordum."

"Seninkine katılamadığım için, kendimi tamamen bunun içine soktum. Samantha'nın dehşetine rağmen."

Jasper'ın gülümsemesi sıkıydı. Soğuk. "Davetiniz için teşekkür ederiz."

"Dürüst olmak gerekirse, geleceğini düşünmemiştim." Ashley'nin dikkati bana kaydı. Yüzündeki alaycı ifade, açık bir küçümseme, bu kadının onlarca yıldır uyguladığı bir şeydi.

Ben de dramdan kaçtığımızı sanıyordum. *Lanet olsun.*

Daha geniş gülümsedim, Jasper'a doğru eğildim ve elimi karnına koydum. *Kaba bir şey söyleme. Kaba bir şey söyleme.* Bir mucize eseri ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Ailesinden beklediğim karşılama buydu, hazırlandığım yüzleşme buydu. Kötü bakışlar. Düşmanlık. Bu gece bundan kaçınmaya çok yaklaşmıştık.

"Jasper." Bir adam elini uzatarak omzuna vurdu. "Seni gördüğüme sevindim. Daha önce gelip merhaba demek istemiştin ama yoğun bir gece oldu."

"John." Jasper çenesini eğdi. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim." John beni görmezden gelmedi ve bakışları duygusuz olmaktan çok dikkatliydi.

"Bu benim karım, Eloise." Jasper elini gevşetti, böylece John'un elini sıkabildim.

"Zevkle," diye yalan söyledim.

"Benim de." John elimi tutmaya devam etti. "Bütün gece dans edemedim. Araya girebilir miyim?"

Oh, hayır. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama John çoktan Jasper'ı yoldan çekmiş, beni kollarına almıştı.

Jasper'ın çenesi büküldü ama beni uzaklaştırmadı. Bunun yerine, Ashley yerimi almak için hareket ettiğinde, kollarını liderliği alması için kaldırdı, onunla dans etti.

Lanet olsun.

Bu garipti.

"Güzel bir akşam," dedim. Bu şarkı daha ne kadar sürecekti?

"Öyle," dedi John. "Düğünler insanları bir araya getirmek için her zaman harika bir bahanedir. Jasper'ı görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"O sadece çok meşgul. Uzaklaşmak onun için çok zor."

John'un kızınıkiyle aynı çamur rengindeki gözleri kısıldı. "Montana'dan."

"Evet. Orada yaşıyoruz."

"Ve bir motelde mi çalışıyorsunuz?"

Beni nereden tanıdığını bilmek istiyor muydum? Hayır. "Ailemin otelini işletiyorum."

"Misafirperverlik gerekli bir sektördür." Kendinden aşağı gördüğü kişileri küçümseyen gerçek bir dangalak gibi konuşmuş.

"Jasper siyasetle uğraştığınızı söyledi, doğru mu?"

Sanki beni alt etmeye çalışırken sohbetin konusunu değiştirdiğim için gücenmiş gibi başını salladı.

Birkaç metre ötede, Ashley Jasper'a her ne söylüyorsa, çenesindeki kızgın kasların esnemesine bakılırsa iyi bir şey olamazdı.

"Jasper'ı başka bir kadınla görmek kolay değil."

Bakışlarım John'unakilere kaydı ama dilimi ısırarak iğneleyici bir karşılık vermekten kendimi alıkoydum. Ya da aldatan kızı hakkında bir eğitim.

"Aralarında kopmaz bir bağ var," dedi.

"Yine de kırıldı." Başka bir adamın sikini aldığı zaman hakkında. Tatlı tatlı gülümsedim. "Bu yüzden senin fikrine katılmıyorum."

"Bu bir gerçek, canım. Bu odadaki herkes tarafından bilinen bir gerçek."

"Yeni damadınız bile mi? Vay be. Zavallı adam. Evinizde çok hoş karşılanmış olmalı."

John'un burun delikleri alevlendi. "O, senin aksine, gerçeklere karşı kör değil."

Bakışlarım etrafımızda dolaştı ve bu gece ilk kez sivri bir bakış gördüm. Bir kadın bakışlarımla karşılaştığında hızla arkasını döndü. İnsanlar bütün gece bana mı bakmışlardı? Bana acıyorlar mıydı?

Beni acınası bir dublör olarak mı görüyorlardı? Jasper'ın kalbi için asla rekabet edemeyecek bir kadın olarak mı? Beyaz elbiseli kadına aitken değil.

Hayatı boyunca sevdiği kadın.

"İtalya'da olmanızın bir nedeni var." John doğrudan kulağıma konuşmak için eğildi. "Jasper Samantha'yı asla bırakmayacak. Umursuyormuş gibi davranabilir. Hatta kendini kandırıyor bile olabilir. Ama bir noktada bunun sahte olduğunu anlayacak. Ve sonra ortadan kaybolacaksınız. Samantha'nın evliliğinin süreceğini sanmıyorum. Ve bir kez söndüğünde, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulacaklar."

Sahteydi. Jasper ve ben sahteydik. Ve bu kelimedenden nasıl da nefret ediyordum.

Tepkimi saklamak için her şeyimi harcadım. Bir el ateş edip beni tam kalbimden vurduğunu saklamak için. *Sert ol.* "Dediğim gibi, fikirlerinize katılmıyorum."

"Geçici bir dikkat dağınıklığından başka bir şey olduğuna inanacak

kadar aptal bir kızsın," diye fısıldadı.

Jasper'ın sarhoş bir hevesle evlendiği aptal bir kız.

Bir hata.

"Dans için teşekkürler." Amaçlı bir adımla geri çekildim. Jasper'ın kolları bekliyordu.

Beni John ve Ashley'den uzaklaştırdı, ikili sanki bütün gece bu kesintiyi planlamışlar gibi bakıştılar.

"Ne dedi o?" Jasper sordu.

"Hoş bir şey değil," diye itiraf ettim nefes almakta zorlanarak. "Özür dilerim."

Omuz silktim, boğazımdaki yumruyu yuttum. *Ağlama.* "Bunun olması kaçınılmazdı. Beni bu konuda uyarmıştın, değil mi?"

Benim hatam, bu tavrı Samantha'dan değil de kendi ailesinden göreceğimizi düşünmemdi. Bu gece tuvalete girmek yok. Sadece dans pistinde bir pusı.

Jasper bizi gezdirirken odayı tekrar taradım. İnsanlar Bakıyorum. Fısıldayarak.

Kahretsin, aptalın tekiydim. Kendimi nasıl bunun Gerç

ek *Aptal Eloise.*

mi? Belki Samantha onun kalbini kırmıştı, güvenine ihanet etmişti, ama o Yıllarca onu sevdim. Onun düğünündeydik, değil mi? Belki John haklıydı.

Belki de Jasper onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Göğsüm ağrıyordu ve duygularımın kabarması nefes almamı zorlaştırıyordu.

Allah kahretsin. *Ağlama.* Bu gece ağlamayacağım. "Bana başka bir soru sor, El."

"Tüm sorularım bitti." Sesim çatallaştı.

"Bana sor." Konuşurken dudakları alnımı okşadı. "Lütfen."

Gözlerimden yaşlar akmasına neden olan şey bu ricaydı. Ama göz kırparak onları uzaklaştırdım, bu odadaki pisliklerin kazanmasına izin vermeyi reddettim. "Dünyada en sevdiğin şehir hangisi?"

"Paris."

Ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi.

"Gittin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir gün."

Bir gün tüm güzel şehirleri ziyaret edecektim. Pasaportuma daha fazla pul ekleyeceğim. Belki, eğer şanslıysam, o gezilerde benimle gelen adam

beni sevmekte de özgür olacaktı.

"Hadi gel." Jasper dansa ara verdi, elimi sıktı ve beni balo salonundan çıkardı. Adımları o kadar uzundu ki, ayak uydurmak için her iki adımda bir atlamak zorunda kalıyordum.

Doğruca asansöre doğru yürüdü ve bizim katın düğmesine bastı, üçüncü kata ulaşır ulaşmaz cebinden bir anahtar kartı çıkardı. Koridorda ilerlerken ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına götürmeden önce hızlıca bir şeyler yazdı.

"Kimi arıyorsun?" Yetişmek için acele ederek sordum.

Hareket etmeye devam etti ve odamızın kapısını açtı. "Evet, Napoli'den Paris'e kiralık bir uçağa ihtiyacım var. Bu gece. İki saat içinde kalkıyor."

Nefesim kesildi.

Jasper bana baktı, bakışlarında ciddi bir şeyler vardı. Sonra kırıksıklıklar belirdi. Eliyle yanağımı kavradı, başparmağıyla tenimi okşadıktan sonra beni odaya götürdü. "Git toparlan. Acele et."

Paket. Paris için.

Şu anda İtalya'dan başka bir yerde, bu otelden başka bir yerde olmak harika bir fikir gibi görünüyordu.

Hemen harekete geçtim ve son birkaç gün içinde etrafa saçtığım her şeyi süpürmek için odanın içinde koşuşturdum.

Jasper da telefonda konuşurken aynı şeyi yaptı ve telefonun diğer ucundaki kişiye bilgilerimizi verdi.

Bir hevesle Napoli'den Paris'e uçmak ne kadara mal oldu?

Şu anda, gerçekten umurumda değildi. Fransa kulağa mükemmel bir kaçış gibi geliyordu.

Jasper telefon konuşmasını bitirdiğinde bavulunu ve el çantasını hazırlamış ve yatağın üzerinde fermuarını kapatmıştı. Banyoya geldi, yanımda durarak banyo malzemelerimi daha önce dağıttığımız tezgâhtan toplamama yardım etti ve onları seyahat çantama yerleştirdi.

"Gerçekten Paris'e mi gidiyoruz?" Ben sordum.

Aynada bakışlarımla karşılaştı. "Gerçekten Paris'e gidiyoruz."

İŞIK ŞEHİRİ.

Şafak vakti Paris büyüleyiciydi.

Sokaklar sessizdi. Uykulu yollarda sadece birkaç araba ilerliyordu. Köpeğini gezdiren bir kadın geçti ama telefonuyla mırıldanarak konuştuğu Fransızca dışında şehir dün geceden kalma bir sessizlik içindeydi.

Jasper ve ben Pont d'Iéna'da duruyorduk, Seine Nehri köprüünün kemerli ayaklarının altından akıyordu. Bakışları nehirdeydi. Benimki ise Eyfel Kulesi'ne kilitlenmiş, güneşin ilk ışıklarını yakalıyordu.

Dün gece kiraladığı jet, biz İtalya'daki otelden aceleyle çıktıktan beş saat sonra Paris'e inmişti. Bize bir Uber çağırmişti ama sadece aynı araba bizi buraya getirmeden önce valizlerimizi bırakabilmemiz için. Güneşin doğuşunu izlemek için tam zamanında.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Jasper'ın çenesi başımın üzerindeydi, kolları omuzlarımdaydı. "Hayallerin gerçek oldu mu?"

"Ve sonra biraz daha."

Çünkü beraberdik. Çünkü kendimi tekrar bu illüzyona kaptırmıştım.

Bir gün İtalya'ya geri döneceğim. Roma ve Toskana'yı ziyaret ederdim. Kilolarca makarna ve dondurma yerdim. Ama Paris'e bir daha gelebileceğimden şüpheliydim.

Bu, başka bir anıyla örtülmesini istemediğim bir anıydı.

Esinti bir tutam saçımı yakalayıp yüzüme doğru savurdu. Hâlâ düğünden kalma gelinliğini giyiyordum. Jasper smokinini giymişti ama beni sıcak tutmak için ceketini omuzlarıma örtmüştü.

Ağzımdan bir esneme çıktı.

Ama bu noktadan ayrılmayı ya da yorgun olduğumu kabul etmeyi reddettim.

Eğer bu benim Paris'teki sabahım olsaydı, onu boşa harcamazdım. Şehir hareketlenmeye başlarken biz de birlikte, birbirimize kenetlenmiş bir şekilde durduk. Turistler ve Parisliler köprüden geçiyordu. Arabalar yollarda vızır vızır ilerliyordu. Ancak kulenin kapıları açıldığında Jasper ve ben nihayet köprüdeki yerimizi terk ettik. Sonra günü keşfederek geçirdik.

Louvre'dan Notre-Dame Katedrali'ne ve Montmartre'ın büyüleyici, kalabalık sokaklarına kadar, bir yerden diğerine zıplayarak görülecek her şeyin yüzeyini zar zor sıyırdık. Başka bir hayatta, her bir nokta kendi başına bütün bir güne sahip olurdu, ancak sadece bir günümüz olduğu için, en iyi şekilde değerlendirdim.

Güneş gökyüzündeki yolculuğunu tamamlayıp ufkun ötesine geçene kadar. Ta ki bu sabah bulunduğumuz yere geri dönene kadar.

Sabah. Seine Nehri üzerindeki köprüde, Eyfel Kulesi'nin dibinde durup karanlık gökyüzüne karşı parıldayan ışıklarını bir kez daha izlemek.

"Otele dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Henüz değil."

Ayaklarım ağrıyordu. Kemiklerim yorgun düşmüştü. Gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Bu bir rüya," diye mırıldandım, yüzüncü kez esneyerek. Jasper'a yaslandım, kollarımı beline doladım, ayakta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

Kuleye son bir kez baktım, sonra gözlerimi kapadım ve hafızama kaydettim.

Bu yeri ve Jasper'ı, görüntüyü zihnimin en derin köşelerine, asla unutmayacağıma yemin ettiğim yere gömmek.

Son vedamızdan önce paylaşılacak bir yer varsa, o da burasıydı. "Sırada ne var?" diye sordu.

"Quincy, Montana."

Eve gitme vakti gelmişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Size bir şey getireyim mi efendim?" diye sordu uçuş

görevlisi. "Hayır." Sesimi alçaltarak başımı salladım.

Top gibi kıvrılmış ve kucağımda uyuyan Eloise'e baktı ve gülümsedi. Sonra bizimkinin arkasındaki sıraya gitti ve birinci sınıf kabindeki bir sonraki yolcuya doğru ilerledi.

Başımı koltuğa yaslayarak gevşedim. Eve dönüş yolculuğunun son ayağındaydık ve İtalya'dan ayrıldığımızdan beri uyku düzensizdi.

Paris'teki otelde birkaç saat geçirmeyi başarmıştım ama uçuşumuzu İtalya yerine Fransa'dan kalkacak şekilde değiştirdiğimiz için bu sabah erkenden havaalanında olmamız gerekiyordu. Eloise Atlantik'i geçerken biraz uyumuştı ama ben uçaklarda uyumayı hiç beceremedim.

Sadece birkaç saat daha, sonra evde olacaktık. Bir saat daha uçacak, Missoula'dan Quincy'ye iki saatlik bir yolculuk yapacak ve sonra kendi lanet yatağımda uyuyacaktım.

İkimizin de sağlam bir gece uykusuna ihtiyacı var.

Eloise bu son uçuşta havalandıktan kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı, ama kendini sarsarak uyandırmaya devam etti, sonunda aramızdaki konsolun üzerine tırmanıp kucağıma kıvrılana kadar. O zamandan beri dünyaya karşı ölü gibiydi.

Esnedim. Yorgunluk galip gelmeliydi -çok uzun birkaç gün olmuştu- ama zihnimi kapatamıyor gibiydim. Ashley'nin düğünde, o kısa dans sırasında bana söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum.

Samantha'nın beni her zaman seveceğine dair bir sürü saçmalık vardı. Bizim için çok geç olmadığını.

Sam'in yeni kocası için neredeyse
üzülüyordum. Neredeyse.

Belli ki Sam aşk için evlenmemiştir.

Aşkın ne olduğunu biliyor muydu? Ben biliyor muydum? Sam ve benim paylaştığımız şey aşk gibi görünüyordu. Bir bağ. İlgi. Ailemle yan yana koyduğumda, Sam'in bana verdikleri, özellikle de başlangıçta

aşka benziyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Samantha'ya karşı hissettiklerimin aşk olduğundan o kadar emindim ki.

Şimdi . . .

Emin değildim. Omzumda salyaları akan kadından aylar içinde aşk hakkında Samantha ile geçirdiğim yıllardan daha fazla şey öğrenmiştim.

Eloise'in altında sıkışmayan kolumla telefonumu fincandan aldım. Film izlemek istersek diye ikimizin telefonuna da Wi-Fi yüklemiştik ama ilgimi çeken bir şey olmayınca cevapsız mesaj ya da e-posta var mı diye kontrol ettim.

Sürpriz olmadı, ailemden hiçbir şey gelmedi. Hala brunch için buluşup buluşmadığımızı soran bir mesaj da yoktu. Muhtemelen restorana varmışlar ve Eloise ile beni de davet ettiklerini tamamen unutmuşlardı.

Belki de biz gelmeyince rahatlamışlardı.

Acıttı. Hep böyle mi olacaktı? Onları görüp de umursayacaklarını ummadığım bir zaman gelecek miydi? Karımla tanışmak bile ilgilerini çekememişti. Dün gece arkadaşları ile konuşurken oğulları ve yeni gelinlerinden daha mutluydular.

Beni kovmaları bir şeydi. Ama Eloise?

Bugün çok genç görünüyordu, yüzü makyajsızdı ve saçları toplanmıştı. Üzerinde bir çift gri eşofman ve kolları parmak uçlarına kadar inen uyumlu bir sweatshirt vardı.

Belki de aileme karşı duyduğum bu öfkenin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de Eloise içindi.

Teklif ettiklerinden daha iyisini hak ediyordu. İkimiz de hak ediyorduk.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra telefonuma geri döndüm ve Cuma gününden beri görmezden geldiğim e-postaya göz attım.

Vegas'ta tanıştığım dövüşçüden geliyordu. İş teklifi hakkında bir cevaba ihtiyacı vardı.

Ben de tek elimle cevabımı yazdım.

Gönder tuşuna bastığım anda Eloise kıpırdandı, sanki bu kararın ağırlığını hissetmiş gibiydi. "Merhaba." Göz kapakları açılmayacak kadar ağırdı. Bu yüzden göz kapaklarının kapanmasına izin verdi ve ellerini çenesinin altında kavuşturarak daha derine sokuldu. "Daha ne kadar sürecek?"

"Uzun sürmez."

İçini çekti ve bu sefer gözlerini iyice açtı, dik oturdu ve kucağımdan indi.

Arkasında duran kolu salladım. Ondan beş dakika sonra uykuya dalmıştı.

Eloise bir esnemeyle ayaklarının dibindeki sırt çantasından telefonunu aldı.

Ekranda her ne okuduysa nefesi kesildi. "Sorun nedir?"

"Aman Tanrım." Elini uzatarak cevap verdi.

Taylor'dan açık bir mesaj vardı. Onunla tanışmamıştım ama Eloise kızıdan yeterince bahsetmişti, otel masasında çalıştığını biliyordum.

Tatilde sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Blaze bugün çalışmayacak olmasına rağmen otele geldi. Resepsiyondan neredeyse hiç ayrılmıyordu ve ona ne zaman çalıştığımı ve konuşamayacağımı söylesem beni görmezden geliyordu.

"Blaze kim?" Ben sordum.

"Annemin üniversitedeki oda arkadaşı Quincy'ye taşındı. Adı Lydia. Blaze onun 17 yaşındaki oğlu. Annem ona bir iş verip veremeyeceğimi sordu. Sanırım zor durumdaydı ve Lydia bir işin ona iyi geleceğini düşündü."

Anne bir iyilik istedi. "Geçen hafta sonu eğittiğin çocuk bu mu?"

Eloise başını salladı ve burnunun kenarını sıktı.

Yeni bir hizmetçiyi eğitmek için tüm hafta sonu işe gitmişti ama detayları sormamıştım. Eve döndüğünde çok yorgundu. Yolculuğa hazırlanmak için çok çalıştığı için böyle olduğunu düşünmüştüm.

Taylor'ın mesajı ikiye bölünmüştü, ben de kaydırmaya devam ederek ikinci mesajı okudum.

O konuşurken bir kuş ön camlardan birine çarpmış. Onu almak için dışarı çıktı ve ölmemiş olmasına rağmen yine de içeri getirdi. Kuş uçmaya çalışınca boynunu kırdı. Ağlamaya başladım ve annemi aradım. Eğer otelde çalışmaya devam ederse başka bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Mateo içeri girdiğinde Blaze sonunda gitti ama bilmeni istedim. Özür dilerim.

"Ne oluyor be?" Blaze bir kuş mu öldürmüştü? Hem de genç bir kızın önünde? "Bu çok boktan."

"Evet." Eloise telefonu aldı ve Taylor'a bir cevap yazdı. Gönder tuşuna bastı, sonra da sırt çantasına tıktırdı. "Kovuldu. İnsanları kovmaktan nefret ederim ama bu sefer aldıracağımı sanmıyorum."

"Bunu tek başına yapmanı istemiyorum." "İyi olacağım. Ben hallederim."

"Bana bak," diye emrettim, o mavilikleri elde edene kadar bekledim. "Yalnız değilsin, Eloise. Ara beni. Babanı ara. Kardeşlerinden birini ara. Ama bu çocukla yalnız konuşmayacaksın. Lütfen."

İç çekti. "Programı değiştirmek zorundayım. Taylor'ın artık resepsiyonda yalnız kalmasını istemiyorum."

"Ben de seni orada yalnız istemiyorum."

"Bu bir seçenek değil," diye mırıldandı. "Onu asla işe almamalıydım. Tam bir karmaşa."

"Annenin pisliği. Seni bu duruma o soktu."

"Biliyorum. Ama ona hayır diyebilirdim."

"Peki bu nasıl sonuçlanırdı?"

Eloise kucağında parmaklarıyla oynadı. "Muhtemelen üzülürdü."

"Aynen öyle." Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Çalışanlarınızla çok yakın olduğunuz için aileniz size kızıyor. Ama annen arkadaşının çocuğunu işe alman için sana baskı yapıyor. Bunun ne farkı var?"

"Umarım bu sefer dava edilmeziz."

Öfkelendim. "Annen onu kovsun."

"Onu o işe almadı. Ben tuttum. Nihayetinde bu benim sorumluluğum. O yüzden bununla ben ilgileneceğim."

"Ama yapmamalıydın. En başta senden bunu yapmanı istememeliydi."

"Biliyorum, Jasper." Kollarını beline doladı, omuzları öne doğru kıvrıldı.

Üzerimizdeki emniyet kemeri ışığı yandı ve ardından uçağın kabinini dolduran bir çan sesi duyuldu. Ardından pilot interkomdan alçalmaya başlayacağımızı duyurdu.

Ailesi ve Blaze'in durumu hakkında söyleyecek daha çok şey vardı ama dilimi ısırdım ve uçaktan inip eve gitmek üzere havaalanından ayrılana kadar bekledim.

Otoyola çıktığımız anda bir elimi konsola uzatıp dizini kapattım. "Blaze'i tek başına kovmanı istemediğimi söylediğimde, bunu yapamayacağını düşündüğümünden değil. O çocuğa güvenmiyorum."

"Sorun o değil." Elinin tersiyle itti. "Sorun ailem. Annemi çok çabuk eleştiriyorsun."

Çenem sıkıştı. "Kabul ettin. Annen senden bu çocuğu işe almanı istememeliydi, özellikle de sorunları olduğunu biliyorsa."

"Bildiğini sanmıyorum. İnan bana, bunu öğrendiğinde benden on kat daha fazla üzülecek. Ve dediğim gibi, ona hayır diyebilirdim, demeliydim."

Elimi çektim, sıkacak bir şey olsun diye direksiyonun etrafına sardım. "Ama sen yapmadın. Çünkü sorun çıkarmak istemedin, değil mi? Çünkü o oteli lanet bir ip gibi başının üzerinde tutuyorlar ve sen de onların kuklasısın."

Eloise irkildi. "Jasper."

"Bana yanıldığımı söyle."

Taksiyi dolduran ağır sessizlik yeterli bir cevaptı.

"Senin hayalin o otel," dedim. "Kıçını yırtarak çalışıyorsun. Gerçekte olduğun kişi olmak yerine bu sert insan olmanı istiyorlar. Sahip olduğun her şeyi veriyorsun ama yine de ailen için yeterince iyi değil."

"Bu hiç adil değil."

"Öyle değil mi?" Alay ettim. "Evli kaldık çünkü onu senden alacaklarından korkuyordun. Senin hakkında daha az şey düşüneceklerinden. Çünkü derinlerde bir yerde, o oteli başkasına vereceklerinden korkmana neden oldular."

Eloise başını salladı. "Bunu ç a r p ı t ı y o r s u n . Destekliyorlar Ben."

"Bunu göstermek için garip bir yöntemleri var," diye mırıldandım. "Var mı

"Evlendikten sonra bizi hiç tebrik ettiler mi?"

"Çiftlikte bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordun? Neden onlardan kaçırıyorsun? Beni desteklemediklerini ya da benim için mutlu olmadıklarını düşündüğün için mi?"

"Ailenden hoşlanıyormuşum gibi davranmayacağım." "Jasper." Kızın ağzı açık kaldı. "Öyle söyleme."

Ona düz bir bakış attım. "Yani sen benim ailemden nefret ettiğini söyleyebiliyorsun ama ben seninkilere karşı çıkamıyorum öyle mi?"

Eloise yüzünü buruşturdu. Sonra gözleri yaşlarla doldu.

Hay sikeyim. Çok ileri gittim. Çok ileri gitmiştim.

Ailemden hoşlanmamak için her türlü hakka sahipti. Ben de ailemden hoşlanmıyordum.

Ama o kendininkini seviyordu. Ve ben onu seçim yapması gereken bir pozisyona soktum.

Onun ailesi. Ya da ben.

Gerginlik kabinin içine yoğun ve bunaltıcı bir şekilde yerleşmişti. Kilometrelerce öteden gelen tek ses, lastiklerin kaldırımındaki vınlamasıydı. Ben yola odaklanırken Eloise bakışlarını yolcu camından dışarıya çevirdi.

A-çerçevesini görmek rahatlatıcı olmalıydı. Ama olmadı.

"HAKLISIN," diye fısıldadı ben park ederken. "Hepsi. Ama ben yine de ailemi seviyorum."

O böyle biriydi. Eloise
severdi.

Koşulsuz. Tereddüt etmeden. Bazı insanlar bunu hak etmese bile.
Benim gibi. Hak ettim mi?

"Kalpleri doğru yerde," dedi.

"Öyle mi?" Kahretsin, hıyarlık ediyordum. Neden bu konuyu kapatamıyorum?

"Ailem senden nefret etse de sorun olmayacağını söylemiştin." Çenesi titriyordu. "Bu şekilde daha kolay olacağını söyledin. Ama aslında demek *istediğin*, onlardan nefret etmende bir sakınca olmadığıydı. Bu senin için daha kolay olurdu."

Çivi göğsüme saplandı. Evet, daha kolay
olurdu.

Çekip gitmek. Bağları koparmak.

Eloise burnunu çekti ve bir damla gözyaşı düşmeden önce gözlerinin altını sildi. "İşte tam da bu yüzden aileden nefret ediyorum. Samantha'yı ne kadar sevdiğini iddia etsen de ondan bu yüzden nefret ediyorum. Bana korktuğumu söyleyemezsin, Jasper. Sen de korkarken olmaz. Etrafına bir kale inşa ettin çünkü birini sevmekten ve onun seni terk etmesinden çok korkuyorsun. Daha yaklaştırmaya fırsat bulamadan herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun."

Göğsüm

burkuldu. "El-"

İtiş kakış arabadan indi, sonra ben yardım edemedim çantalarını alıp içeri götürdüm.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve başımı Yukon'un tavanına doğru eğdim. "Lanet olsun."

O haklıydı. Çok haklıydı. Ama düğün, Sam'i görmek, Paris'e yolculuk derken dağılmaya başlamıştım. Eloise ve benim konuşmaya ihtiyacımız vardı ama şu anda duygularımı ifade etmek için kendime güvenmiyordum. Doğru söyleyeceğime. Bu yüzden her şeyi kapatıp tek bir göreve odaklandım.

Postayı alıyorum.

Yukon'dan ite kaka indim ve araba yolundan aşağı yürüdüm. Temiz dağ havası göğsümdeki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Her adım daha da ağır geliyordu. Ama yürümeye devam ettim. Kulübeye döndüğümde belki ne söyleyeceğime dair bir ipucum olurdu.

Bunu düzeltmek için.

Paris'te dün inanılmazdı. Asla unutamayacağım bir gündü. Bu geziyi bir kavgayla mahvetmek istemedim.

Posta kutusunun içinde ikisi de Eloise için olan iki dergi ve sığması için ikiye kıvrılmış beyaz bir zarf vardı. Dergileri bir kolumun altına sıkıştırdım, sonra zarfı inceledim.

Misner Aile Hukuku'ndan Eloise'e gönderilmiş. Avukatı. Midem bulandı.

Parmağımı zarfın mührünün altından geçirip açtım. Eloise zaten kızgındı. Listesine özel hayatın gizliliğinin ihlalini de ekleyebilirdi.

Dikkatli bir çekişle, belgeleri zarfın içinden üst sayfayı okuyabilecek kadar çıkardım.

İhtiyacım olduğundan değil. İçinde ne bulacağımı zaten biliyordum. Boşanma evrakları.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELOISE

Jasper elinde kahve fincanıyla güvertede duruyordu. Kot pantolon ve tişört giymişti, ayakları çıplaktı. Ağaçlara baktı.

Ona baktım.

Son iki gün içinde, birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlardan daha fazla sırtını görmüştüm.

Ne zaman odaya girsem, o giderdi. Geceleri, ben diğer duvara bakarken o bir duvara bakarak uyurdu.

Tüm vücudum ağırlaşmıştı. Kaslarım neredeyse kalbim kadar yorgundu. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Uykusuz geçen iki gece. Gözyaşlarıyla savaşıarak geçen iki gün ve savaş beni tamamen tüketmişti.

Jasper fincanını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. Evin içine göz ucuyla bile bakmadı.

Böyle mi bitecekti? Sessizlikle mi?

Boğazımdaki yumru bir kaya kadar sertti ama onu yuttum. Boş mideme bir balyoz gibi indi. Çantamı omzuma atıp mutfak tezgahından anahtarlarımı aldım ve A-frame'den çıktım.

Sahte evliliğim dağılıyordu.

Ama en azından Eloise vardı. O otelle olan evliliğim sabah güneşi kadar gerçektir ve bir gün daha o benim kurtuluşum olacaktı. Arabama atladım ve şehre doğru yola çıktım.

Zihnimdeki yapılacaklar listesi son iki gündür iğrençlikten başka bir şey içermiyordu.

Yeni bir kiralık ev ara.

Avukatımı ara.

Ve listenin başında, Fire Blaze.

Yapılacaklar listemden nefret ediyordum. Zamanı birkaç gün geri saramaz mıydım?

Pazar günü, Jasper ve ben Paris'i keşfediyorduk. Hiç tartışmasız hayatımın en güzel günüydü. El ele yürürken, aslında kendimi onun beni önemseydiğine inandırmıştım. Beni sevebileceğine.

Belki de seviyordu. En azından, belki bir parçamı seviyordu.

İyi ya da kötü, ailem diğer parçamdı. Ailem, erkek ve kız kardeşlerim kalbimin bir parçasıydı. Edens'ler paketlenmiş bir anlaşma olarak geldi.

Jasper beni önemseyip onları küçümseyemez.

Eve dönerken ne demek istediğini anlamıştı. Ailesine karşı duyduğum hoşnutsuzluğu dile getirip ondan sessiz kalmasını beklemem adil değildi. Annem ve babamın beni desteklemesiyle ilgili bir noktaya daha değinmişti.

Evet, oteli kaybetmekten korkuyordum.

Ama günün sonunda onlara güvendim. Beni sevdiklerine ve hayatım için en iyisini istediklerine inanıyordum. Eloise Inn'in sahibi olmak için gereken özelliklere sahip olmadığımı karar verirlerse, bu kararı vermenin onlar için acı verici olacağını biliyordum. Bunu sadece en iyi karar olduğu için yapacaklardı. Çünkü o otel benim kontrolüm altında başarısız olursa bunun yıkıcı olacağını biliyorlardı.

Bu siyah-beyaz bir durum değildi. Ama bunu Jasper'a nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ailesi bu kadar soğukken olmazdı.

Jasper'ın ailemin güzelliğini görmesinin tek yolu onu yaşamaktı. Erkek kardeşlerime katlanarak. Kız kardeşlerimi tanıyarak. Ailemin bize karşılıksız verdiği sevgiyi görerek.

Onları dışarıda bıraktığında ona bir ailenin nasıl olması gerektiğini nasıl gösterecektim? Çekip gittiğinde?

Bitmişti, değil mi?

Bu korkunç, yürek burkan kavgayı bitirecektik. Ve Jasper'a neden bu kadar harika olduğunu gösterme şansım bile olmamıştı. Neden sevgiyi hak ettiğini.

Gözlerim doldu. Kirpiklerimin altındaki deriyi fırçaladım. Son iki günde akıttığım onca gözyaşı yüzünden neredeyse çiğ kalmıştı. Sonra Eloise'in arkasındaki sokağa girdim, Knox'un kamyonetinin yanına park ettim ve içeri yöneldim.

Sabah çok hareketli geçti. Sadece gittiğim için arayı kapatmaya çalışmıyordum, aynı zamanda yılın en yoğun tatil hafta sonlarından birine hazırlanıyorduk.

Quincy'de Bağımsızlık Günü hafta sonu bir roller coaster, eğlence ve kaos karnavalı gibiydi. Turistler yerel şenliklerin tadını çıkarmak için akın etti - Main boyunca bir geçit töreni ve ilçe rodeosu. Karanlıkta havai fişekler. Yerel barlarda dans ve kargaşa.

Otel tamamen doluydu.

Bu hafta sonu her Eden işletmesinde herkes işinin başında olacaktı. Talia hafta sonu hastaneden izin alarak kafede Lyla'ya yardım edecekti. Griffin ve babam nalbur ya da bakkal gibi ihtiyaç duyulan her şeye koşturmak için nöbetçi olacaklardı. Annem muhtemelen Knox'a yardım etmek için Eden Coffee ya da Knuckles arasında mekik dokuyordu.

İşi olmayanlar da otelde yardımcı oluyordu.

Ama ne kadar meşgul olursak olalım, hepimiz rodeoyu izlemek için fuar alanında toplanmayı ihmal etmezdik. Bu bir gelenektir.

Jasper hiç rodeoya gitmiş miydi?

Bana hayallerimin şehri Paris'i göstermişti. Ve tek istediğim onun yanına oturup bir bira içmek ve ona eyerli ve eyersiz at biniciliği arasındaki farkı öğretmekti.

O zamana kadar burada kalacak mıydı? Yoksa A karesini mi topluyordu? Vegas'taki işi kabul etmiş miydi?

Jasper'ın gideceği düşüncesi tüm vücudumu ağrıttı, bu yüzden onu bir kenara ittim ve işe odaklandım, siyah saçlı ve kalın gözlüklü öfkeli bir çocuk ön kapıdan girene kadar zamanımı bekledim.

Blaze lobiyi geçti, gözleri yerdeydi ve omuzları içe kıvrılmıştı. Yine o berbat kotu giymişti. *Fuck You* Moms'ın kalça ve diz kısımları rötuşlanmıştı.

Bu çocuk. Bir işten daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Merhaba, Blaze."

Gözlerini kırptırdı.

"Bugün geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Bana bir dakika verin."

Mateo daha önce yardım etmek için gelmişti. Dinlenme odası için aldığım bir rafı kuruyordu, ben de ona bir mesaj atarak birkaç dakikalığına resepsiyona bakıp bakamayacağını sordum.

Dakikalar sonra koridorda adım adım ilerleyerek geldi ve Blaze'e düz bir bakış attı.

"Ofiste olacağız," dedim ona.

"Acele etme." Blaze'e gönderdiği bakış uyarı doluydu.

Hayatımda bu çocuğu ve benim yalnız kalmamı istemeyen tek erkek Jasper değildi.

Ama herkesin görüşüne rağmen, bu benim pisliliğimdi. Annemin değil, benim. Ona hayır demeliydim. Söylemediğime göre, bu hatayı düzeltecektim.

Blaze'e ofisime kadar eşlik ettim, o karşı tarafa otururken ben de nadiren oturduğum masanın arkasındaki sandalyeye oturdum. Onunla yüzleşirken kalbim güm güm atıyordu, avuçlarım nemlenmişti. Tanrım, insanları kovmaktan nefret ederdim, masa başındaki memurlarımı ürküten tuhaf çocukları bile. Ama omuzlarımı dik, çenemi yüksek tuttum. Ve dün gece uyuyamadığımda tekrar tekrar prova ettiğim replikleri net bir şekilde söyledim.

"Blaze, gitmene izin vermek zorundayım. Burada geçirdiğin zaman için minnettarım. Ne yazık ki burası temizlik departmanımız için uygun bir yer değil." Nefesimi tuttum, tepkisini bekliyordum.

Patlama ya da tartışma olmadı. Blaze sadece omuz silkti. "Peki. Zaten bu annemin fikriydi. Paramı ne zaman alacağım?"

"Son maaş çekiniz, ilk maaş bordrosunu işleme koyduğumuzda kayıtlı adresinize gönderilecektir."

Sandalyeden kalktı ve kendini ofisten dışarı bıraktı. Hah.

Bu kadar mı? Bugün en azından bir şey doğru gitmişti.

Kendi sandalyemden kalktım, sonra odadan çıkarken ışığı kapattım ve Mateo'ya masasında yeniden katıldım.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Daha kötüsü de olabilirdi." Mateo yanımdan geçip şömineye doğru baktı.

Blaze, ocağın kirislere kadar yükselen taş sütununa bakarak durdu.

İki kere çektim. *Lanet olsun.* "Hâlâ burada mı?" Tam da bunun kolay olduğunu düşünürken.

Güçlendirici bir nefes aldım, sonra koltuklara doğru yürüdüm. "Blaze, ihtiyacın olan başka bir şey var mıydı?"

Bakışlarını tavana sabitledi. "Taylor bugün çalışıyor, değil mi?" "Um . . ." Bunu nereden biliyordu ki? Onu daha yeni aramıştım.

birkaç saat daha isteyip istemediğini sormak için. Ben bir sonraki programı bitirip Blaze'in işine son verildiğini belgeleyene kadar masada oturmayı kabul etmişti. Onun geleceğini nereden biliyordu? "Bunu sana o mu söyledi?"

Belki de arkadaşlardı?

"Onu yürürken gördüm. Üzerinde iş kıyafetleri vardı." Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Taylor işe Honda Civic'ile gidiyordu çünkü ailesi şehrin birkaç kilometre dışında yaşıyordu. Tabii, şehre erken de gelebilirdi. Belki kafeye ya da Main'deki başka bir mağazaya uğrardı ve o zaman

onu fark etti. Ama ne olursa olsun, bu kapıdan içeri girdiğinde, onu karşılamak için burada olmasını istemedim.

"Taylor'ı neden görmek istiyorsun?"

Çenesini indirdi ve ilk kez gözlerimin içine baktı. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Evet, bu çocuğun gitmesi gerekiyordu.

"Ona kovulduğumu söylemek istiyorum," dedi.

Onun hatası olduğunu düşündüğü için mi? O düz ses tonuyla bunu söyleyemezdim. "Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz." Elimi kapıya doğru uzattım.

"Bugün geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Eminim sizi şehirde göreceğim."

Başını yana eğdi ve siyah saçlarından bir tutam yüzüne düştü. Ama onun dışında hareket etmedi.

"Blaze, gitmen gerek. Burada kalamazsın."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Ve görünüşe göre, annem olmuştum.

Ve bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Blaze'in bakışları daha önce soğuksa bile şimdi kutup gibiydi.

Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu ve aniden, yaralı bir kuşu bu binaya getirip boynunu kıran çocuğu gördüm.

"Taylor'la konuşmak istiyorum," dedi.

"Ne de olsa bugün burada olmayacak." Cebimden telefonumu çıkardım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Plan değişti. Otele gelme. Seni sonra ararım.

Eğer Blaze'in Taylor'a karşı sağlıklı bir takıntısı varsa, onu isteyeceğim son yer bu lobiydi.

Telefonumu bir kenara koyup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eve gitme zamanı, Blaze."

Bana baktı. Kımıldamadan.

Ugh. Bugün gençler için zamanım yoktu.

Lobinin kapısı açıldı.

Kahretsin. Taylor. İkimiz de kapıya doğru bakarken kalbim boğazıma tırmandı.

Ama o Jasper'dı.

Spor salonundan çıkmış gibi giyinmiş bir halde lobiye doğru yürüdü. Siyah şortu kalçalarındaki gücü vurguluyor ve baldırlarındaki belirginliği sergiliyordu. Beyaz tişörtü geniş göğsünü sarıyor ve kollarını kavırıyordu.

Mükemmellik için rafine edilmiş bir vücut. Yumruk ve tekme atarak geçirilen zamanın bilemediği bir vücut.

Jasper'ın saçları soluk bir beyzbol şapkasının altında sıkışmıştı. Çenesini sıkmasıyla birleşince ona tehditkâr ve korkutucu bir hava veriyordu.

Normal bir çocuk olsa, Jasper ona doğru yaklaşırken muhtemelen siner, kollarını kavuşturarak en yakındaki kanepenin arkasında dururdu.

Blaze değil. Yine de bakışları yeterince zayıflamıştı.

"Blaze," diye tersledim. "Güle güle."

Dudağı kıvrıldı. "Kaltak."

"Dikkat et," diye gürledi Jasper. "O benim karım."

Bir saniyelik bir süre için, bu ifadeye inanmama izin verdim. Omuzlarımdaki yükü hafifletmesine izin verdim.

O benim karım.

Sonra hüznün bir kış fırtınası gibi geldi ve her şeyi buzla kapladı. Kemiklerimdeki ağırlık geri döndü.

Hayır, onun karısı değildim. Önemli olan bu değildi.

Burnumdaki sızı, henüz ağlayamadığım gözyaşlarımı tehdit ediyordu. Onları sonraya saklayacaktım, bu çocuğu otelimden kovduktan sonraya.

"Burası kamu malı," diye alay etti Blaze. "Burada olabilirim."

"Düzelteyorum," dedim. "Halka açığız ama hata yapmayın, burası benim binam. Ve kimin kalıp kimin gideceğine ben karar veririm. Artık hoş karşılanmadığınızı düşünün."

"Siktir git, bayan."

Kapıyı işaret ettim. "Artık bir sonraki kot pantolonun için bir sloganın var."

Uzun bir süre Jasper ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. Sonunda Blaze oflayıp puflayarak kapıya yöneldi ve dışarı çıkarken kapıyı kırarak açtı. Bir elini kaldırdı, ön pencerelerden geçerken bizi tersledi. Sonra köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Harika geçti." Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Otelime yumurta atacak, değil mi? Çocuklar artık binalara yumurta atıyor mu? Yoksa doğrudan sprey boyaya mı yöneliyorlar?"

Şaka yapıyordum. Sayılır. Şu anda, Jasper bana bakarken, ikimiz de gülmesek bile bir şaka yapmam gerekiyordu.

Jasper ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O çocukla yalnız buluşma konusunda ne demiştin?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Biliyorum."

"Hey." Mateo'nun eli omzuma indi. Ne zaman yanıma gelmişti? "İyi misin?"

"Taylor'la konuşmam ve annesini aramam gerek. Sonra da annemi arayıp Lydia'yla konuşmasını söyle." Gerçi Blaze'in annesinin o çocuk üzerinde fazla kontrolü olduğundan şüpheliydim.

Cebimden telefonumu çıkardım. Taylor *tamam* yanıtını vermişti. "Gerçekten gittiğinden emin olur musun?" Mateo'ya sordum.

Başını salladı. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Gözlerim doldu. Ağabeyimin gururu bir dönüm noktası olmamalıydı, ama hepsi çok fazlaydı. Onu emecek boş alan yoktu. Taşiyacak ekstra güç yoktu.

Mateo omzumu sıktı, sonra Blaze'in pencerelerin önünden geçen yolunu takip ederek dışarı çıktı.

Gözlerimi kapatarak sakinleştirici bir nefes aldım. Ama işe yaramadı. Azıcık bile.

Jasper'ın vücudundan gelen sıcaklık, kokusuyla aynı anda bana çarptı. Sonra parmak eklemleri yanağımı sıyırdı. "İyi misin?"

"Harika," diye yalan söyledim, gözlerimi açarak.

Beni yıkan yüzündeki ifadeydi. Endişe. Korku. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"İyi değilsin."

Daha fazla gözyaşı aktı, o kadar hızlıydı ki bulanıklaştı.

"Jet lag yüzünden." "Eloise."

"Yapma." Bir hıçkırık serbest kaldı. "Adımı öyle söyleme." "Ne gibi?"

"Sanki senin karınmışım gibi." Sesim kalbimle birlikte çatladı. Çok fazla. Çok fazla y d ı .

Savaşın gidişatı değişmişti ve ben kendi lanet duygularım tarafından katledilmek üzereydim.

Bu yüzden, iki gündür savaştığım çöküntü sonunda savaşını kazanırken, ağlamaları bastırmak, gözyaşlarını yakalamak için yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Hey." Jasper beni göğsüne doğru çekti, kolları beni sıkıca sardı.

Kalbimde onu itmek için yeterli güç yoktu, bu yüzden derinlere gömüldüm, gömleğini gözyaşlarımla ıslattım ve içimdeki kelimelerin Kalbin özgürce akması.

"Bunun bir son olduğunu biliyorum. Sadece böyle hissetmeyi beklemiyordum. Ve bunu kavga ederek bitirmek istemiyorum."

Bitmesini istemedim. Nokta.

"Bu son değil."

Bunu o kadar çok istiyordum ki, bunun bir son olmadığını söylediğine yemin edebilirdim. Hayal gücüm bazı günler çok acımasızdı ve bu beni sadece daha çok ağlatıyordu.

"Eloise, bana bak." Jasper kollarını açarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Kendimi toparlamam ve dinlemem için bana bir an verdi. "Boğanma evraklarını aldım."

Ahh. Kahretsin, bu acıttı. "Avukatının gönderdiğini fark etmemiştim."

"Benim değil, meleğim. Senin."

"Oh." Sanırım o madde yapılacaklar

listemden çıkmıştı. "Onları çöpe attım."

Beynim devam edemeyecek kadar bulanıktı. "Bekle. Sen mi yaptın? Onlarda bir sorun olduğu için mi yoksa-"

"Bu son değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Başını salladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sen benim

karımsın." "Ama yüzüğünü bile takmayacaksın," diye ağzımdan

kaçırdım, sonra bir duygu seli

Yine vuruldu. şaşkınlık. Neşe.

Çok fazla. Yüzümü Jasper'ın gömleğine gömdüm ve ben ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Çok sertti.

Bu oluyor muydu? Gözyaşları yavaşladığında, hıçkırıklar hıçkırığa dönüştüğünde, kolonyasını uzun uzun içime çektim ve yüzümü göğsünden ayırdım. "Emin misin?"

"Karım olduğunu mu?" Dudakları saçlarıma değdi. "Eminim."

Bu rahatlama beni neredeyse dizlerimin üzerine okertecekti. Ama gömleğine yapıştım, sanki parmaklarımı kalbine doluyormuşum gibi ellerime doladım. Eğer gitmeye kalkarsa, onu Quincy'ye geri sürükledim.

Bana dn.

"Bu son değil," diye

tekrarladım. "Bu son değil."

Bir kahkaha serbest kaldı. Göğsünden sıyrıldım ve o karanlık gözlere baktım.

Yanlarında kırışıklıklar vardı.

Beni öptü, dilini alt dudağımda gezdirdi, yavaşça ve tadını çıkararak. Ağzını benimkinin üzerine eğmeden önce sadece bir an sürdü.

ve ağzımın her bir köşesine sahip çıkarak araştırdı.

Fırtınanın bir kısmını dindirmek için o öpücüğün yorgun ruhuma işlemesine izin verdim. Sonunda bıraktığımda gömleği sıırılsıklam olmuş ve kırıışmıştı. "Özür dilerim."

Jasper çenemi kavradı ve başparmaklarıyla nemli yanaklarımı sildi.

"Bununla aran iyi mi?"

Başımı salladım. *Çok iyi.*

"Arabada kavga ederken bir şey söyledin." "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Bugün olmaz. Bundan sonra olmaz.

"Bunu konuşmamız gerek. Şimdi." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Samantha'yı sevdiğimi söylemiştin."

"Oh." Konuşmak istediği şey bu muydu? Gerçekten mi? Bugün mü?

Pazartesi günü gerçekten tekrar yaşamak istemediğim pek çok şey söylemiştim. Hepsi doğruydu, acımasız bir dürüstlüktü. Ama yine de tekrarlamak istemiyordum. Kemiklerimde hiç mücadele kalmamıştı.

"Samantha'yı sevmiyorum." Yüzümü tekrar çerçeveleyerek gözlerimin onunkilere kilitlendiğinden emin oldu. "Onu gerçekten sevdim mi bilmiyorum. Olması gerektiği gibi değil."

Nefesim kesildi.

Bunun anlamı . . .

Ben daha bu düşüncemi tamamlayamadan lobinin kapısı açıldı ve Mateo içeri girdi.

"Blaze ön tarafa park etmiş arabasının kaputunda oturuyor." Ugh. Büyük ruh hali katili.

"Tamam." İçimi çektim. "Umarım pes eder ve gider."

"O çocuktan hoşlanmıyorum," dedi Jasper, beni tekrar göğsüne çekmek için yüzümü bırakarak. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca senin gölgen olduğumda şikâyet etmek yok."

"Efendim, evet, efendim." Kollarım sıkışmıştı, bu yüzden ona her zamanki sahte selamımı veremedim.

Sessiz bir kahkaha atarak göğsünü salladı.

Gülümsedim, ona doğru sarktım. Sonra mutlu olduğum için tekrar ağlamaya başladım. "Özür dilerim. Sadece bunaldım."

"Tuttum seni," diye mırıldandı bana daha sıkı sarılarak. "Neye ihtiyacın var?"

Sen. "Kestirmek."

Jasper elimi tutarak beni bıraktı. Sonra beni bir kanepeye götürdü, kalçasına şaplak atmadan önce bir kolçağa oturdu. "Gel bakalım."

"Çalışmam gerek."

"Beş dakika ara ver," dedi Mateo. "Masa bende." "Emin misin?"

Göz kırptı, sonra Jasper ve beni yalnız bıraktı.

Jasper'a, kıvrılmayı çok sevdiğim o kucağa baktım. Beş dakikanın zararı olmazdı, değil mi? Ben de oturdum, göğsüne sokuldum ve vücudunun sıcaklığının beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim.

"Beş dakika."

Alnımdan öptü. "Beş dakika." Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Dakikalardan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu bildiği için bana bir saat boyunca sarıldı.

Uyandığımda Mateo hala masadaydı.

Blaze'i ise hiçbir yerde bulamadım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

E loise hazır kahve fincanının kapağını açtı ve çantasını tezgâhtan aldı. Sonra, çoğu sabah yaptığı gibi, tam bir daire çizdi. Aslında iki daire. Sağa doğru bir dönüş. Bir tur sola.

"Bir şey unutuyorum," dedi. "Her neyse, daha sonra sana getiririm."

"Tamam." Bana yumuşak bir gülümseme verdi, bakışları çıplak göğsümde geziniyordu.

O duş alıp günlük kıyafetlerini giyerken, ben yataktan kalkıp kahve yaptım ve sadece bir çift eşofman giyme zahmetine katlandım.

Bakışları bir an karın kaslarımda oyalandıktan sonra gözleri adanın üzerinde duran ellerime kaydı, maviler sol elime kilitlenmişti. Gülümsemesi soluklaştı.

Yüzüğü arıyordu, değil mi?

Eloise bir hafta önce otel lobisinde Blaze'i kovduğu o günden beri yüzük parmağıma daha çok dikkat ediyordu. Ona boşanma evraklarının çöpe gittiğini söylediğim günden beri. O anın sıcaklığıyla yüzükten bahsettiğinde.

Bunca zamandır onu mu arıyordu? Elime baktığını fark etmemiştim ama belki de İtalya'dan önce daha iyi saklamıştı. Ya da belki ben fark etmemiştim.

Ama şimdi dışarıdaydı ve ikimizi de rahatsız ediyordu.

"Spor salonuna mı gidiyorsun?" diye sordu, bakışları kahve fincanına kaydı. Tekrar başını kaldırdığında gülümsemesi o güzel ihtişamıyla geri dönmüştü.

"Evet. Foster ve ben yarım saat içinde buluşacağız." "Sonra görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Sana öğle yemeği getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen." Köşeyi döndü ve bir öpücük için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Eğildim, onu kollarımın arasına aldım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dillerimiz tembel, yavaş bir dansa karıştı, yanaklarına güzel bir kızarıklık gelene ve sikim eşofmanlarımı gerene kadar öpüştük.

Başka bir sabah, o siyah pantolonu sıyırır ve tezgahın üzerine eğilmişken onu becerirdim. Ama yoğun bir hafta geçirmişti ve işe gitmek istediğini biliyordum. Bu yüzden yavaşça uzaklaştım, yüzümü saçlarına gömmek ve en sevdiğim kokuyu çekmek için onu bir dakika daha tuttum.

Kollarını kaburgalarımın dolayarak ve arkamda kilitleyerek bana sarıldı. "Gitsem iyi olacak."

"Evet," diye mırıldandım, tutuşumu gevşeterek. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu dışarı kadar takip ettim, verandada durup arabasına binişini ve yolda giderken el sallayışını izledim.

Sabah havası ılıktı ve hava tahmini yine sıcak bir Temmuz gününü işaret ediyordu. Çam kokusu burnuma doluyordu. Uzaktan nehir akıyor ve kuşlar ağaçların arasından geçerken cıvıldıyordu. Güneş ışınları dalların arasından süzülüyor, her şeyi sarı bir sabah ışığına boğuyordu.

Odaklanmamı sağlamalıydı. Montana'nın bu küçük köşesi, benim küçük köşem, bir huzur kaynağı haline gelmişti. Bunun yerine elime baktım ve iç çektim.

Eğer Eloise ona aldığım yüzüğü takmayı reddetseydi, bu beni rahatsız ederdi. Özellikle de şimdi, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra.

Bana verdiği yüzük basitti. Klasikti. Kenarları parlatılmış, ortası mat bir titanyum yüzük.

Sam'in yıllar önce bana verdiği yüzüğün aynısını seçme ihtimali ne kadardı ki?

Bunu bana verdiğinde, neredeyse şaka olduğunu düşünecektim. Eloise aynısı olduğunu bilemezdi ama birbirlerinin aynısıydılar.

Eloise'in aldığı yüzük bir süre üst kattaki çekmecemde, çoraplarımın altında kalmıştı. Tekrar bir yüzük takmaya hazır değildim. Özellikle de bu kadar tanıdıkken.

Samantha'nın yüzüğünü
takmıştım. Ve hiçbir
anlamı yoktu.

Burada olmam Eloise için daha anlamlı değil miydi? Beni kendi yüzük parmağına dolamış olması?

Eloise Eden bana
sahipti. O kadını
seviyordum.

Onu varlığından bile haberdar olmadığım bir şekilde seviyordum. Ruhumun derinliklerinde, ölümsüz bir aşk.

Ona nasıl hissettiğimi göstermem daha önemli değil miydi? Her gün. Her gece. Pişirdiğim yemekten, vücuduna tapınma şeklime kadar.

Tanrı aşkına, sarıldım. Her gece üstümde uyumasına izin verdim, değil mi?

Sadece bir yüzüktü.

Olsun ya da olmasın, ben onundum.

Ama yüzüğe ihtiyacı vardı, değil mi? O sembole ihtiyacı vardı. Bu yüzden bugün, yeniden ölçülendirilmesi için kuyumcuya bırakacaktım. Biraz fazla dardı.

Verandadan ayrılıp içeri girdim ve eşofmanlarımı şort ve temiz bir tişörtle değiştirdim. Sonra şehri geçip Foster'ın spor salonuna gittim.

"Hey." Foster ringin ortasına oturdu ve dizlerini gerdi. "Selam." Çenemi kaldırdım ve ona katılmadan önce ayakkabılarımı çıkardım.

İplerin arasından geçmek beni her zaman çok etkilemiştir. MMA dövüşleri bir kafeste yapıldı ama Foster Vegas'ta yaşadığımız zamanlarda bile günlük antrenmanlarını hep bir boks ringinde yapmayı tercih etmişti. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

Yüzükle ilgili bir şey, dört köşe, daha küçük boyut, beni toprakladı. Bu hayali duvarların ötesindeki her şeyi ve herkesi dışarıda bırakmamı sağladı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, karşısına oturup her zamanki esneme rutinine başladığımda.

"Güzel. Sen?"

"Bu iyi bir şey. Ama bu sabah ilginç bir telefon aldım. Vegas'ta isim yapmış yeni bir çocuktan." Foster'ın açıklamasına gerek yoktu. İkimiz de beni işe almaya çalışan çocuk olduğunu biliyorduk. "Bana sana bir iş için yaklaştığını söyledi. Sen de onu geri çevirmişsin. Sanırım benim yüzümden kaldığını düşündü. Eloise'i bilmiyor olmalı."

O görüşme için Vegas'a gittiğimde, Foster'ın çocukla Eloise ve ben evlenmeden önce konuştuğuma inanmasına izin vermiştim. Vegas'a gidişim ciddi bir soruşturmadan çok bir nezaket ziyaretiydi.

"Onu eğiteceğimi söyledim. Sadece taşınması gerekiyordu."

Foster sırttı. "Kaldığınıza sevindim. Sen ve Eloise Vegas'a taşınmaya karar verseydiniz, Edens otoyolda bir barikat kurabilirdi."

Kıkırdadım.

Belki bir gün, eğer Eloise için sorun olmazsa, ona tüm hikayeyi anlatırdım. Ona Vegas'ı anlatırdım. Eloise ve benim nasıl sahte bir anlaşma yaptığımızı.

Belki de değildir.

Bir parçam bu sırrın sadece bize ait olmasından hoşlanıyordu.

Foster'a "Bir işe ihtiyacım var" dedim. Para için değil. Mirasımın hayatımın sonuna kadar rahatça yaşayabilirdim. Ama kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

"Senin bir işin var."

Ona düz bir bakış attım. "Sen emekli oldun."

"Yani?" Omuz silkti ve ayağa kalktı. Sonra karnına vurdu. "Talia karın kaslarımı seviyor. Onları korumama yardım edebilirsin."

Zıpladım ve elimi uzattım. "Sadece arkadaş olarak antrenman yapsak nasıl olur?"

"Arkadaş değiliz." Elimi sıktı. "Kardeşler."

"Kardeşler." Biz kardeşlik, değil mi? Foster ve ben Eloise'le evlenmeden çok önce kardeşlik. Ama bunun resmiyet kazanması hoşuma gitmişti. "Pekala, işe koyulalım. Hadi işe koyulalım. Kadınını mutlu et." Ve benimkini de. Eloise kalçalarındaki belirginliği sevmiştir.

Sonraki iki saati ringde idman yaparak ve alıştırmalar yaparak geçirdik. İkimizin de kendimizi zorlamak için bir etkinliğe, bir şampiyonluk dövüşüne ihtiyacı yoktu. Antrenman yapıyorduk çünkü bu ikimizin de güvendiği bir çıkış yolu. Ter gömleğini ıslattığında, bacaklarını ısındığında ve kaslarını gevşediğinde, Foster ve ben esnemek ve serinlemek için mindere döndük.

"Peki ne tür bir iş istiyorsun?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Quincy'de ne tür fırsatlar olduğundan bile emin değildim. "Şimdilik Eloise'in otelde biraz yardıma ihtiyacı var."

Dört Temmuz geçtiğimiz hafta çok yoğun geçti. Geçen hafta sonu rodeo, hoşlanacağımı düşünmediğim eşsiz bir deneyim olmuştu. Ama sonunda harika vakit geçirdik. Eloise'in heyecanı bulaşıcıydı. Ailesi oradayken bile eğlenmişim - muhtemelen bir tarafta Foster, diğer tarafta Eloise ile sıramızın sonuna doğru oturduğum için.

Kutlamalardan sonra bile Quincy turist kaynıyordu. Otel tıka basa doluydu ve check-out ile check-in arasındaki altı saatlik süre tam bir çılgınlıktı.

Eloise, katkıda bulunabilmem için bana kat hizmetleri ve endüstriyel yıkama ve kurutma makinelerini çalıştırma konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti. Blaze'i kovmak onun için doğru bir karardı, özellikle de bana onun gerçekte başardığından daha fazla işe neden olduğunu söylediğinden beri. Ama yine de kadrosunda yarı zamanlı bir boşluk vardı ve ben bu boşluğu doldurmaya çalıştım.

"Ona yardım etmen büyük incelik," dedi Foster. "Talia bunun Quincy'yi ya da oteli gördüğü en yoğun an olduğunu söyledi."

"Memnuniyetle." Gerçek buydu. Hiçbir zaman spot ışıklarına ihtiyaç duyan bir adam olmadım. Şu anda, Eloise'in parlaması için ne gerekiyorsa yapmaktan memnundum.

Bu benim çağrım mıydı? Hayatta hiçbir zaman büyük bir amacım olduğunu hissetmemiştim. Başkalarının hayallerine ulaşmasına yardım etmekten memnun bir adamdım. Önce Foster. Sonra Eloise.

Şimdilik iyi bir plan gibi görünüyordu.

"Otelden bahsetmişken," dedim ayağa kalkarak. "Eve gidip bir duş alsam iyi olacak. Sonra da şehir merkezine gidip neler olduğuna bakayım."

"Sanırım daha sonra o tarafa gideceğiz." Foster da ayağa kalktı ve beni ringin dışına kadar takip etti. "Talia bu akşam Knuckles'ta yemek yemek istiyor. Bize katılmak ister misiniz?"

İlk tepkim hayır demek oldu. Eloise'i yatağına kaçırmadan önce ona yemek pişirmek günümün en önemli olayı haline gelmişti. Ama belki bir randevu isterdi. "Evet, belki. Olabilir. Eloise'le konuşayım."

Foster başını salladı ve elini kaldırarak ben dışarı çıkarken el salladı.

Eve gittim, aceleyle duş aldım ve üzerime bir kot pantolon ile siyah bir tişört geçirdim. Sonra çekmecedен yüzüğü aldım, Eloise ve benim için bir öğle yemeği hazırlamak üzere mutfaka gitmeden önce cebime soktum.

Tam çıkmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Tezgâhlara bakarak boşlukta döndüm. Ben de bir şey mi unutmuştum?

"Huh." Tuhaf. İçimde garip bir kıpırtı vardı, neredeyse bir korku hissi gibi.

Durgun evin içime sinmesine izin verdim. Yanlış bir şey var mı diye kulak kabarttım; akan su ya da alışılmadık bir elektrik vızıltısı. Ama A-çerçevesi sessizdi. Normaldi.

Eloise'in unutkanlığı bulaşmış olmalı. Bu duyguyu üzerimden attım ve şehre doğru yola çıktım.

Şehir merkezindeki tek açık park yeri The Eloise'in arkasındaki ara sokakta iki taneydi. Yukon'u park ettim ve otele girmek yerine caddenin karşısına geçtim, Eden Coffee'de sıraya girmek için yan tarafa gitmeden önce kuyumcuya uğradım.

Lyla bütün hafta olduğu gibi çok yorgun görünüyordu ama gülümsemesi hiç bozulmadı. Eloise de öyle yaptı. Eğer bir ziyaretçi otelde kötü bir deneyim yaşarsa, bu karım yüzünden olmazdı.

"Hey." Sıra bana geldiğinde Lyla derin bir nefes verdi. "Aman Tanrım, bu gün hiç durmadı."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama sorduğun için teşekkürler. Sizin için ne yapabilirim?"

"Eloise için bir buzlu kahve."

"Hemen geliyor." Gülümsedi ve işe koyuldu. Lyla plastik to-go bardağını tezgâhın üzerinden kaydırduğu anda bir sonraki müşterisini selamladı.

Kalabalık kaldırımlara göz gezdirerek Main'e doğru ilerledim.

Otele yirmi adım kala, evde hissettiğim o garip duyguya kapıldım. Bir kıpırtı. İçimde bir çukur oluştu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek etrafıma bakındım ama her yerde insanlar vardı. Aralarında tanıdık bir yüz de yoktu.

O lanet çocuktü. Blaze. Beni otele yakın tutan sadece Eloise'in yoğun iş yükü değildi. O çocuktü.

Eloise'in geçen hafta onu kovduğu günden beri kimse onu görmemişti. Anne'e göre Blaze'in annesi kovulduğu için çok üzölmüş ve onu ömür boyu cezalandırmıştı.

Yine de Blaze'e güvenmiyordum. Taylor'a olan takıntısından hoşlanmamıştım. Ve karıma attığı bakıştan da hiç hoşlanmamıştım.

Ben lobiye girdiğimde Eloise masada oturuyordu. Parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Ama başını kaldırıp beni gördüğünde yüzünde beliren gülümseme tüm endişelerini yok etti.

Bir baktım ve anında iyi oldum.

"Bana kahve almışsın." Elini kalbine bastırdı. "Gelmiş geçmiş en iyi koca."

Kıkırdadım, yemeği ve bardağı masasındaki boş bardağın yanına koydum. Sonra yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Sabahın nasıl geçti?"

"İyi. Foster nasıldı?"

"İyiydi."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kan yok mu? Çürük yok mu?" "Bugün yok."

"O zaman Foster yaşayacak."

Sadece Eloise, kocasına yumruk atmaya cüret ettiğı için Demir Yumruk Foster Madden'a karşı koyabilirdi.

Kahretsin, ama onu seviyordum. Her geçen gün daha da çok. "Bu akşam yemeğe ne dersin?" diye

sordum.

"Her akşam yemek yemiyor muyuz?"

"Ukala." Kaburgalarını gıdıkladım ve bir çığlık kopardım. "Yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Eloise'in çenesi düştü. "Jasper Vale, bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Sen benim karımsın. Belki de bir randevuya çıkmamızın zamanı gelmiştir."

Gözleri yumuşadı. "Tekrar söyle."

"Benimle yemeğe çıkar mısın?" "O

olmaz. Bana tekrar karın de." "Karım."

Eloise elini yanağıma koydu ve bir öpücük daha almak için eğildi. "Bu yemek hakkında."

"Knuckles?"

"Ya da ... ailem bizi çiftliğe davet etti." Muhtemelen anında reddedilmeyi bekleyerek gerildi.

Dilimin ucuna kadar gelmişti ama duygularını incitmek istemediğim için kendimi tuttum.

"Biliyorsun, bu konu hakkında konuşmadık," dedi. Kavgı. "Söylediğin her şeyi düşünüyordum. Pek çok geçerli noktaya değindin. Ve seni duydum. Ama bebeğim, senin ailen berbat. Benimkiler değil."

Bir kaşımı kaldırdım. Ailem hakkında haklıydı. Peki ya kendi ailesi?

"Mükemmel değiller." Eloise ellerini kaldırdı, muhtemelen ne düşündüğümü tam olarak bildiği için. "Öyle olduklarını iddia etmiyorlar. Ama beni seviyorlar."

Edens ve benim ortak noktamız buydu.

Orospu çocuğu. Onlarla nasıl yaşayacağımı bulmam gerekecekti, değil mi? Onu ikimizden birini seçmeye zorlayamazdım.

"Bu kadar zor olur muydu?" Elini göğsüme koydu. "Ailem için kalbinin kilidini açmak?"

Bu kadın.

Gerçekten anlamıyordu, değil mi?

Kalbime açılan bu hayali kilit mi? Anahtar bende değildi. Haftalar önce ona vermiştim.

"Tamam. Ra-"da yemeğe gideceğiz.

Eloise kendini kollarıma bıraktı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse onu yakalayamıyordum.

Neredeyse.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı boynuma karşı.

"İçinden geldiği gibi söyle, El."

Kıkırdadı, ne demek istediğimi anladı. Dudakları benimkileri buldu ve istediğim teşekkürü aldım.

Alt dudağını emiyordum ki dışarıdan gelen bir farkındalık beni geri çekmeye zorladı. Aynı his derimin altına sızarak ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Ne?" diye sordu, bakışlarımı pencerelere doğru takip ederek. Camın ardında güneş ışığı ve gülümsemeden başka bir şey yoktu.

"Hiçbir şey." Hissettiğim duyguyu silkeledim, sonra da ağzının kenarını öptüm. "Beni işe koy."

Bana o sevimli sahte selamını verdi. "Efendim, evet, efendim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Jasper yüzüstü uyuyordu, bir dizini kaldırmış yastığına sarılmıştı. Bu sabah duş almak için yataktan çıktığımda tam olarak böyle görünüyordu. Yorgan kışını zar zor örtüyor, yanaklarının üstündeki gamzeleri ve sırtındaki dalgalı kasları ortaya çıkarıyordu.

Onun uyumasını izlerken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bunun gerçekten olduğuna inanmak hâlâ zordu. Benim olduğuna.

Kıyafetlerimi çıkarıp onun çıplak bedenine sarılmak istesem de iş beni bekliyordu. Bu yüzden yatak odasına doğru ilerledim, ayaklarım yatağın altındaki halıya battı. Sonra alnındaki saçları taradım.

"Hoşça kal bebeğim," diye fısıldadım.

Gözleri kapalı kaldı ama bir kolunu uzattı, körlemesine bana uzandı. Eli gömleğimi sıyırdığında, beni daha yakına çekmek için elini yumruk yaptı. Öpücük için sessiz bir istek.

Jasper'ı okumayı öğreniyordum. Konuşmadığında bile onu duymayı.

Bu yüzden sakallı yanağını öptüm.

Seni seviyorum.

Bunu yüksek sesle söylememek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Dün gece, çiftlikteki akşam yemeğinden sonra, ne kadar çok çabaladığıyla o kadar gurur duymuştum ki neredeyse eve dönerken söyleyecektim.

Neden yapmadım? Neden kendimi tutuyordum? Önce Jasper'ın söylemesini istediğim için mi? Hâlâ aptal bir alyans takmadığı için mi?

Kaç kişi Jasper'a onu sevdiğini söylemişti?

Yeterli değil. Beklediğim için kendimden utanıyorum. "Seni seviyorum."

Jasper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. O koyu renkli gözbebeklerinde sayısız duygu uçuştı. Mutluluk. Tereddüt. Pişmanlık.

Bunu geri söylemeye hazır değildi. Eğer *seni seviyorum* dediği tek kişi Samantha olsaydı, korktuğu için onu suçlayamazdım.

Sorun değil. Ben beklerim.

Jasper Vale için ömrümün sonuna kadar beklerdim.

Alnındaki saçları tekrar taradım, sonra şakağını öptüm. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"El, ben ..." Sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu. Gömleğime attığı yumruk sıkılaştı.

"Biliyorum, Jas."

Ailesinin ona aşk hakkında hiçbir şey öğretmediğini biliyordum. Samantha'nın aşk versiyonunun koşullarla, manipölasyonlarla ve sınırlarla birlikte geldiğini biliyordum.

Benimkinde yoktu. Bunu anlayacaktı. Eğer ona yeterince anlatırsam, gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

Ben de ayağa kalktım, yatak odasını geçtim ve ona bu sözlerin içine işlemesi için zaman tanıdım. Onları hissetmesi için. Eğer onları yeterince söylersem, o kadar da korkunç olmadıklarını anlayacaktı.

A-frame'den ayrılırken kemiklerime bir hafiflik yerleşti. Kasabaya doğru yol alırken zihnimdeki yapılacaklar listesi yeniden karıştı ve en üstte yeni bir maddeye yer açıldı.

Soyadımı değiştir.

"Eloise Vale."

Evet, kulağa hoş geliyor.

Otelin arkasındaki park yerine girdiğimde Knox yanıma yanaştı.

"Günaydın," dedi kamyonetinden inerken.

"Merhaba." Kardeşimin yanına düşüp onu içeriye kadar takip ettim.

Normalde Knox mutfak hazırlıklarına başlamak için şafaktan önce gelirdi.

"Bugün geç mi başladın?"

"Çocuklar kötü bir gece geçirdi." "Üzgünüm."

"Olma. Olmayacağım." Kolunu omuzlarıma doladı. Knox, Memphis ve oğullarıyla vakit geçirmek için on yıl boyunca uykusuz kalabilirdi. "Dün akşam yemeği eğleneliydi."

"Evet." Eğlence biraz abartılı olabilirdi ama Jasper'ın çiftliğe ilk gelişinden kat kat daha iyiydi.

Dün gece herkes anne ve babasına gelememişti. Griffin ve Winn evde kalmışlardı çünkü Emma kendini iyi hissetmiyordu. Lyla uzun saatler boyunca yorulduğu için dışarı çıkmak istememişti. Foster ve Talia birlikte bir randevuya gitmişlerdi, bu yüzden sadece benim ailem, Mateo ve Knox'un ailesi vardı.

Daha sessizdi ama Jasper da sohbete katılmıştı. Çoğunlukla Memphis'le konuşmuş, her ikisi de Doğu Yakası'nda büyümekle ilgili hikâyeler anlatmıştı. Babam Foster'la nasıl tanıştığını sorduğunda, lisede dövüş sanatlarına nasıl başladığı da dahil olmak üzere tüm hikayelerini paylaşmıştı. Anneme karşı kibar davranmıştı, ama Blaze meselesi yüzünden hâlâ sinirli olduğunu biliyordum.

Jasper çoğunlukla kendisiyle konuşulduğunda konuşurdu. Ama o böyle biriydi. Daha önce eve getirdiğim ya da çıktığım erkeklerden farklıydı. Ailem onun hakkında bunu öğrenecekti. Benim gibi onlar da onun sessiz işaretlerini okumayı öğreneceklerdi.

Knox ve ben otelin içine doğru yürüdük ve Knuckles'ın kapısına vardığımızda o mutfağına çekilirken ben de gece görevlisini rahatlatmak için masaya yöneldim.

Sabah, çıkışlar ve temizlik görevleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Saat on birde, üç mil koşmuş gibi hissediyordum.

Lobinin kapıları açılıp Jasper içeri girdiğinde Kaliforniya'dan gelen bir çifti kontrol etmeyi henüz bitirmiştım.

Ağzım sulandı.

Yine beyzbol şapkası, beyaz bir tişört ve bir çift kargo şortu giymişti. Şapkanın altındaki saçlarının uçları kıvrılmış ve nemliydi çünkü muhtemelen duş almak için eve gitmeden önce spor salonuna gitmişti.

"Vay canına," diye fısıldadım. Cidden, kocam acayip ateşliydi.

Masanın etrafında dönerken ağzının köşesi yukarı kalktı. "Merhaba, meleğim." "O şapkanın içinde seni gerçekten seviyorum."

Eğildi, dudaklarını alnıma değdirdi. "Senin için sonra takarım."

Başka da bir şey yok.

Söylenmemiş bu söz omurgamda bir ürperti yarattı. "Evet, lütfen."

Jasper masaya yaslandı ve lobiye göz gezdirdi.

Belki de bu sabahdan sonra garip olmalıydı, ama değildi.

Muhtemelen ona nasıl hissettiğimi söylediğim için pişman olmadığımndan. "Sabah nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Meşgulüm." Koltuğuma yığıldım. "Ama herkes kontrol edildi, bu yüzden nefes alabiliyorum."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lobi berbat durumda." Şöminenin yanındaki masanın üzerinde buruşmuş bir peçete vardı. Dergiler her yere dağılmıştı ve sandalyeler yamuktu çünkü bu sabah bir çift onları ziyaret ederken yerlerini değiştirmişti.

"Ben hallederim," dedi.

"Senin yapmana gerek yok."

Omuz silkti. "Başka bir şey yapmıyorum."

"Vegas'taki dövüşçüyle ilgili ne karar verdiğini bana hiç söylemedin. Neye karar verdin?"

Haftalardır ona o röportajı sormaktan korkuyordum. Bu yüzden bunu görmezden geldim ve yoğun programımın korkularımı gölgelemesine izin verdim. Ama geçen hafta çok şey değişmişti. Ve bu sabahtan sonra sormak artık o kadar da korkutucu değildi, hele ki vereceği cevap hakkında oldukça iyi bir fikrim varken.

"Onu eğiteceğimi söyledim."

Bekle. Ne dedin? Beklediğim cevap bu değildi. O işi gerçekten kabul etmiş miydi? Bu, zamanının bir kısmını Nevada'da geçireceği anlamına mı geliyordu? "Oh."

"Ama Montana'ya taşınmak zorunda kalacak."

Sırıttığında ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Pislik." Parmağımın kaburgasını dürttüm.

Jasper sırtıttı. "Eninde sonunda yapacak bir şeyler bulmam gerekecek. Şimdilik buralarda yardım edeceğim. Bu konuda iyi misin?"

"Çok." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra masanın etrafında dönerek lobiyi düzeltmeye gitti.

Bilgisayarım gelen bir e-postayla çınladı ama onu görmezden geldim ve bir dakikalığına Jasper'ı izlemekle yetindim.

Lobinin kapısı açıldı ve bakışlarımı Jasper'ın kışından ayırmak zorunda kaldım.

Winn içeri girdi ve sarılmak için masanın etrafına gelmeden önce Jasper'a el salladı. "Merhaba."

"Hey. Ne yapıyorsun?"

"Babamla öğle yemeği."

Büyükbabası Covie, Quincy'nin eski belediye başkanıydı ve Knuckles'ın müdavimlerindendi.

"Bugün çalışıyor musun?" Rozetine ve belindeki silah kılıfına bakarak sordum.

"Evet. Dördüncüden arayı kapatıyorum."

Asansörün kapıları açılıp iki misafir içeri girerken, "Aynen," dedim. Winn yolundan çekilerek, "İşine dönmene izin vereceğim," dedi.

Konukların bir yürüyüş parkuru tavsiyesine ihtiyacı vardı, ben de onları sakladığım çekmecedan bölge haritalarından birini aldım, tezgahın üzerine yaydım ve en çok tavsiye ettiğim birkaç noktayı daire içine aldım.

Ellerinde harita, yaz güneşinin altında dışarı çıktılar. Ben misafirlerle konuşurken Covie içeri girmişti. O ve Winn, muhtemelen öğle yemeği için de gelmiş olan yerel bir adamla sohbet ediyordu.

Sarkık şapkalı bir kadın odanın diğer ucunda telefonla konuşuyordu. Bu onun Eloise'de ilk kalışıydı ama gelecek yaz için şimdiden bir oda ayırtmıştı.

Her şeyi içime çekerken parmak uçlarım masanın üzerinde geziniyor, lobinin kokusunu içime çekiyordum. Kapı her açıldığında içeriye dolan güneş ışığı ve temiz havanın kokusunu.

Tapuda kimin adı olursa olsun, bu otel her zaman benim olacaktı. Tıpkı boş bir kahve fincanını çöpe atan adam gibi.

Belki de Jasper'la evli kalmamın nedeni bu otel değildi. İtalya'daki o düğüne gitmek için de değildi. Belki de Jasper'la kalmamın nedeni, Vegas'ta onda bir şeyler görmüş olmamdı.

Kalbimde yankılanan bir şey vardı ve henüz onu görememiş olsam da gitmesine izin veremiyordum.

Winn ve Covie Jasper'a doğru yürürken Winn tanışma faslına geçti.

Kapılar açıldı ve Frannie Jones ve Clarissa Fitzgerald içeri girdi, yıllardır tanıdığım iki yerel kız. Mateo'dan bir yaş küçüklerdi ve ikisi de lisedeyken ona durmadan aşık olmuşlardı.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca onları geçerken görmek dışında pek görmemiştim. Ama şimdi Mateo'nun dönüş haberi yayıldığına göre, muhtemelen Eloise'e daha sık uğrayacaklar ve tıpkı lisedeki gibi onun dikkatini çekmeyi umacaklardı.

Clarissa kardeşimi bulmak için lobiyi taradı ama gözleri Jasper'a takılınca bir an duraksadı. Yanakları kızardı ve Fran'in kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Sonra Fran'in bakışları da doğruca Jasper'a yöneldi.

Gözlerimi devirdim ve onlar yaklaşırken tezgâhın etrafında döndüm. "Hey, Eloise." Fran beni kucakladı.

Winn ve Covie'yle konuşurken Clarissa hâlâ Jasper'a bakıyordu.

"Selam," dedim. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

"Knuckles'da öğle

yemeği." "Eğlenceli.

Hey, Clarissa."

Gözlerini Jasper'ın yüzünden ayırdı. "Merhaba. Kim o?"

"Kocam."

Gözlerini kırptırdı ve söylediklerim kafasına yerleşince gözleri büyüdü. "Evlendiğini duydum. Ben sadece Sizi kasabada hiç görmedim."

"Evet, bu o."

Clarissa bana abartılı bir kaş çattı. "Yakalandım. Üzgünüm."

"Sorun değil." Güldüm ve geçiştirdim. "Ben de onu her zaman kontrol ediyorum." "Kendimi daha da utandırmadan, yemeğe gidiyoruz."

Clarissa kolunu Fran'inkine doladı ve birlikte restorana doğru gittiler.

Masanın yanından geçip Covie'ye merhaba demek üzereydim ki Jasper'ın Winn'i iterek geçtiğini gördüm.

Yüzü sert, gözleri ... çılgıncaydı.

Donup kaldım.

Zaman yavaşladı.

Jasper koştu, lobiyi koşarak geçerken vücudu bir patlamaya dönüştü. Arkasında Winn silahına uzanıyordu.

Neden silahına uzanıyordu?

Kalbim yerinden fırladı, gözlerim onunkilerle aynı yöne baktı. Ve orada, ön kapının yanında, Blaze vardı.

Her şey bir anda oldu. Jasper'ın korkusu.

Winn'in bağıırışı onu düşürmek için.

Blaze'in kaldırıp bana doğrulttuğu tabanca.

Bir an kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum.

Sonra, kaos.

Vücudum yere çarptı, rüzgâr ciğerlerimden tamamen söküldü.

Silah sesleri lobiyi doldurdu, gürültü çığlıkları ve bağıırışları bastırarak kadar yüksekti.

Sonra sessizlik.

Öyle ürkütücü bir sessizlik ki, içim ürperdi.

Jasper'ın vücudu benimkini kapladı. Bana o kadar sert çarpmıştı ki tezgâhın arkasına uçmuş ve kayarak durmuştuk.

Sıcaklık omzuma yayıldı. Islak bir sıcaklık. Kan.

"Jasper," diye fısıldadım, damarlarıma buz dolmuştu.

Hareket etmedi. Vücudu sertti ve benimkine karşı o kadar ağırdı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Tezgâhın arkasında insanlar ağlıyordu. Ayak sesleri yeri dövüyordu. Ama ben her şeyi engelledim, ileri geri hareket ederek Jasper'ı yerinden oynatmaya çalıştım. Neden hareket etmiyordu?

"Jasper." Sesim panik içindeydi. Boynumun uzanabildiği yere kadar eğildim ve neresinin acıdığını görmeye çalıştım. Kırmızı, gömleğinin beyaz pamuğunun içinden omzuna doğru yayılmıştı. "Jasper."

Hareket etmedi. Nefes almadı.

Bakışlarım yanlarımızda yere bastırıldığı eline takıldı. Sol eli.

Ve parmağında, haftalar önce ona verdiğim evlilik yüzüğü.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Beş atış.

Eloise'i yere yatırdığımda beş el silah sesi duymuştum. Sonra hiçbir şey olmadı. Uzun bir an boyunca ses çıkmadı.

Ama tezgâhın ötesinde insanlar hareket ediyordu. Ayak sesleri. Ağlamalar. Çığlıklar. Kapılar açılmıştı ve insanlar dışarıda bağırarak yardım istiyordu.

"Jasper." Eloise altımda kıvranarak beni sarstı.

Kımıldamadım.

Blaze hâlâ dışarıda mıydı? Eloise'i almak için tezgahın etrafından dolaşması ne kadar sürerdi? Bir yanım riske girmek istiyordu. Etrafa bakmak ve onu bu otelden çıkarmanın bir yolu olup olmadığını görmek için. Ama vücudumun onunkini korumaya yeteceğini umarak, onun üzerinde kıpırdamadan durdum.

"Jasper," diye kulağıma bağırdı.

Onu eziyordum. Ama hareket etmedim. "Winn!" Eloise bağırdı.

Onu tutuşum daha da sıkılaştı, bedenim sanki onu cebime sokmaya çalışıyormuşum gibi onunkinin etrafında şekillendi.

Hareketim üzerine Eloise sustu. "Jas? Aman Tanrım. Kanaman var. Hareket etmek zorundasın. Ayağa kalkmalısın. Sana yardım getirmeliyim."

Kanama mı? Acı bir an sonra fark edildi. Omzumdaki yanma. Gömleğimi ıslatan kan.

Sikeyim.

O orospu çocuğu Eloise'i öldürmeye çalışmıştı.

Omzumdaki çılgılığı duymazdan gelerek ayağa kalktım. Dünya tepetaklak oldu ve kendini tekrar düzeltene kadar döndü.

"Yaralandın mı?" Tezgâhın arkasında güvende olduğum için sağlam kolumu kullanarak vücudunun her santimini kontrol etmeye başladım.

Eloise dizlerinin üzerine çöktü, elleri kana gitti. Mavi gözleri doldu.

"Aman Tanrım. Omzun. Winn!"

Bir an sonra Winn, silahını elinde tutarak tezgâhın etrafında döndü.

"Blaze?" Ben sordum.

Winn başını salladı, yüz ifadesi sert ama acımasızdı. Yapmak için eğitildiği şeyi yapan bir polis. Kilitlemek için. Başkalarına yardım etmek için.

"Üzerine baskı uygula, Eloise." Winn'in sesi sakindi. Sertti. "Ambulans gelene kadar üzerine bastırmaya devam et."

Eloise başını salladı, ellerini omzumdaki deliğe bastırırken gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı. Bir tarafta kurşunun girdiği yer. Diğer de kurşunun çıktığı yer.

Tısladım, acı zihnimin kenarlarını bulanıklaştırmaya başlamıştı. "İyi misin?"

"Seni vurdu." Sesi titriyordu. "Seni vurdu." Ama onu vurmamıştı.

Tezgâha yaslandım, kaza geliyordu. Eloise iyiydi. O iyiydi.

Eğer onu bugün kaybetseydim, yeterince hızlı olmasaydım ... Kahretsin, onu kaybedebilirdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ağzından bir hıçkırık kaçtı. Elleri omzumu öyle bir sıktı ki irkildim ama gözyaşları yüzünden akarken fark etmedi. "Bunu neden yaptın?"

Kolumu kaldırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Neden işe yaramadı?

Oh, evet. O orospu çocuğu beni vurmuştu. Blaze öldü mü?

"Jasper, bana bak." Eloise yüzüme o kadar yaklaştı ki gözlerim şaş oldu. "Benimle kal."

"Başka nerede olabilirim ki?"

Alnını alnıma bastırdı, sonra dudaklarımdan öptü, tuzlu gözyaşları dudaklarımda kaldı. "Seni seviyorum. Gözlerini kapatma."

"Tamam," diye mırıldandım ve gözlerimi kapattım. Vücudum şoka giriyordu. Adrenalin. Kan. "Seni seviyorum, El."

Dünya bir görünüp bir kayboluyordu. EMT'ler. Bir ambulans. Hastane önlüğünü giyen Talia. Acı. Vurulmak çok acıtmıştı. Her şey bulanıklaşıp kayboldu.

Eloise hariç her şey.

Ta ki hastane yatağındayken sonunda gözlerimi kapatmama izin verene kadar.

Dakikalar ya da saatler sonra uyandığımda, pencerelerin ötesine karanlık çökmüşü. Ve karım daracık yatakta yanımda uyuyordu.

Kucaklaşmak.
Gözlerimi kapattım.
Ve onu daha yakına
çektim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

E loise bir elini kaldırarak çatı katına geçmemi engelledi. Bakışları ben ve hedefim arasında gidip geldi.

Yatak.

"Sakın buna cüret etme."

"Ben iyiyim." Bir adım attım, ben duştayken özenle hazırladığı örtüleri çekiştirmeye hazırdım.

"Jasper," diye uyardı. "İyi değilsin. Vuruldun." "İki hafta önce."

Ağzı ince bir çizgi halinde
büzüldü. Bir adım daha attım.

"Ciddiyim. Seninle seks yapmayacağım. İncinmişsin."

"İncinmedim."

Bakışlarımız son iki gündür yaşadığımız aynı açmazda kilitlendi.

Bu hafta başındaki kontrolümde Talia bana hafif aktiviteler için izin vermişti. Ama görünüşe göre Eloise seksi çok yorucu bulmuş.

Şimdiye kadar, girişimlerimi engellemesine izin verdim. Ama artık yeterdi. Vücudum ağrıyordu ve bunun omzumla hiçbir ilgisi yoktu.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım, sağlam kolumu omuzlarına dolayarak onu kaçamadan kısırdım.

Ağzı açıktı, protestosu hazırды.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dilimi içeri kaydırarak durdurdum.
Bir yalamayla eridi.

Öpücüğün içine gömüldü, kolları belime dolanmadan önce dilini benimkine değdirdi.

Sonunda. Dudakları şişene kadar onu öptüm. Yanaklarına o güzel kızarıklık gelene kadar. Sonra onu bıraktım, alnımı onunkine koydum.

"Gördün mü?

Ben iyiyim."

"Vuruldun."

"Ama sen
vurulmadın."

Bana doğru sarktı, uzun bir nefes çekerken göğsüme gömüldü.

"Karımı sikkemeyi özledim."

"Ben de seni özledim. Ama geç kalacağız."

Hırladım. "Hızlı olacağız." Onsuz geçirdiğim iki haftadan sonra dayanma şansım yoktu.

"Bu gece," diye söz verdi. "Döndüğümüzde benimle istediğin gibi sevişebilirsin. Sakin olacağına söz verdiğin sürece."

"Bana uyar. Bütün işi sen yapabilirsin."

İki dayanılmaz hafta olmuştu ve Eloise'le seks yapmak için yanıp tutuşuyordum. O fiziksel bağa ihtiyacım vardı. İyi olduğumuzu hatırlatacak bir şey. Yaşadığımızı.

Alnımı onunkine yaklaştırdım, Blaze'in görüntüsü zihnimde yanıp sönüyordu. Yüzü asla unutamayacağım bir yüzdü. İki haftadır onu kâbuslarımda görüyordum. O rüyalarda, zamanında yetişememiştim. Panik içinde uyanırdım. Sonra onun bana sarılmış, mışıl mışıl uyuduğunu hissedirdim.

Belki bir gün Foster'a rüyalarımın bahsederim. Birine itiraf ederdim. Her ne kadar Eloise benim güvenli sığınağım haline gelmiş olsa da, bu ondan saklayacağım bir hikayeydi. Vurulma olayından sonra savaşıması gereken kendi şeytanları vardı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum."

Bunu duymak hâlâ yeniydi. Söylerken. Ama her seferinde, bu kelimeler biraz daha derine battı. Biraz daha uzun süre kaldı. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında, kemiklerime dövme gibi işlenmiş olacaktı.

Çatı katının ortasında birlikte durduk, birkaç dakika birbirimize sıkıca sarıldık. Sonra yavaşça uzaklaştı. "Gitsek iyi olacak."

"Pekâlâ." Saçlarını öptüm, sonra onu aşağıya kadar takip ettim.

Eloise anahtarlarını ve mutfaktan daha önce hazırladığımız sebze tepsisini aldı, sonra dışarı çıkıp arabasına bindik.

Son iki haftadır gözümün önünden dakikalardan fazla ayrılmamıştı. Onun dışında ayrılmazdık.

Bu akşam çiftlikte yemeğe gitmek istediği için ben de ön koltukta oturuyordum. Umursadığımdan değil.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Edens'ler safları sıklaştırmıştı.

Talia vurulma olayından sonra birkaç gün hastanede kalmamı, yaramın iyileşmeye başlamasını ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığını kontrol etmemi istemişti. Eloise tüm bu süre boyunca odamda kamp kurarak kalmıştı. Ailesi bize temiz kıyafetler, yiyecek ve ihtiyacımız olan diğer her şeyi getirmişti.

A-frame'e geldiğimizden beri Anne her gün bizi ziyaret ediyordu. Kendisine ev işleri, çamaşır yıkama, temizlik ve yemek yapma gibi görevler vermişti. Eloise annesinin yardıma ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etmişti ama Anne onu dinlememişti. Şahsen ben yemek pişirdiği için minnettardım. Eloise beni mutfağa sokmazdı ve ben de fıstık ezmesi ve jöleyi hiç sevmezdim.

Harrison dün Anne'in peşine takılmış ve bize beş yıl yetecek kadar odun getirmişti. Sonra da odunları dükkanın dışına yığmıştı.

Eloise'in kardeşleri bizi bombardımana tutmuştu.

Hastaneden çıktıktan sonra ziyaretlerinin duracağını düşünmüştüm. Aksine, daha da kötüleşmişti.

Bugün ilk defa bir misafirimiz yoktu. Bunun sebebi de hepimizin çiftlikte toplanmış olmasıydı.

Knox ve Lyla bize bir ay yetecek kadar yiyecek getirmişti. Talia ve Foster günde en az iki kez geliyorlardı. Griffin her sabah uğruyor, Winn de her akşam bize uğruyordu. Mateo en seyrek gelen ziyaretçimizdi ama bunun nedeni oteldeki görevini devralmış olmasıydı. Uğramak yerine iki saatte bir Eloise'i arıyor, sorular soruyor ve onu da işin içine katıyordu.

Vurulduğumuzdan beri otele gitmemiştik. O da gelecekti. Daha sonra.

Eloise hazır değildi. Ben de hazır değildim.

Şimdilik emin ellerdeydi ve Eloise dönmeye hazır olduğunda hemen yanında olacaktım.

Eğer dönmeye karar verirse.

Blaze'in onun mutluluğunu o binadan çalmış olma ihtimali vardı. O gün üç el ateş etmişti. İkiisi ıskalamıştı. Üçüncüsü omzumu delip geçmişti.

Duyduğum dördüncü ve beşinci silah sesleri Winn'e aitti. Blaze'i tam kalbinden vurmuştu.

Winslow Eden için minnettar olmadığım bir gün bile geçmedi. Hayat kurtarmıştı. Eloise'i kurtardı. Eğer orada olmasaydı, şey . . . orada

Blaze'in öldürme niyetiyle geldiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Vurulma olayından bir hafta sonra Winn bize o gün olanları anlatmak için gelmişti. Bütün hikayeyi.

Soruşturma teknik olarak devam ediyordu, ancak Winn bu noktada bunun sadece belgeleme olduğunu paylaşmıştı. Blaze'in bilgisayarını aramışlar ve bazı gizli video hesapları bulmuşlar. Kendisini hayvanları öldürürken kaydetmiş. Komşusunun yavru köpeğini. Kendi kedisini.

Winn bize telefonunda annesinden nasıl nefret ettiğine dair sayısız video olduğunu söylemişti. Babasından boşandığı için onu nasıl suçladığını. Babasının ona nasıl daha sert vurması gerektiğini.

Hiçbirimiz Lydia'nın eski sevgilisi tarafından istismar edildiğini fark etmemiştik. Ama bu istismarın Blaze'e de yansıdığından şüpheleniyordum. Belki fiziksel olarak. Kesinlikle zihinsel ve duygusal olarak.

Evdekilerle birlikte Missoula'daki eski okulunda da zorbalığa maruz kalmıştı. Diğer videolarda, bir gün öldüreceği insanların listesini yapmıştı. Okula nasıl silah sokacağından bahsetmiş. Önce hangi çocukları vuracağından.

Sonra Quincy'den gelen videolar vardı. Vurulmadan bir gün önce çekilmiş bir kare vardı. Bir diğeri Eloise ve benim otel lobisinde. Üç tanesi Eloise'in işe gidişini, bir tanesi de benim ona kahve götürüşümü. Onları görmeme gerek yoktu. Sadece bahsi bile kanımı dondurmuştu.

Kimse ne olduğunu tam olarak bilemeyecekti ama iki hafta önce o gün Blaze annesini öldürmüştü. Lydia'yı mutfağında kafasının arkasından vurulmuş halde bulmuşlardı. O andan itibaren Blaze'in otele geldiği varsayıldı.

Eloise'i kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bildiğim için ürperdim. "Hey." Elini konsolun üzerinden uzattı.

Aldım, parmaklarımızı birleştirdim. "Hey."

Başparmağı yüzüğüme dokundu, sonra yola odaklandı.

Karşımızdakinin ne zaman o günü düşündüğünü anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğimiz vardı. Birbirimize dokunur, burada olduğumuzu hatırlatırdık. Birlikte olduğumuzu. Yaşadığımızı.

Sorunlu bir çocuk öldüğü için minnettar olmak garip bir duyguydu. Daha da tuhafı, Eloise'e geldiği için minnettardım. Missoula'da bir okul dolusu çocuk yerine beni vurduğu için.

Hâlâ bu duyguları nasıl sıralayacağımdan emin değildim. Dün, Eloise uyumak için uzandığında, terapistleri araştırmaya başladım.

Vurulma olayı hakkında da pek konuşmamıştık. Daha sonra konuşmak üzere rafa kaldırdık. Ama hazır olduğumuzda yardıma ihtiyacımız olacaktı. Bunun alevlenmesine izin veremezdim. Bu travmanın aramıza girmesine izin veremezdim.

"Sence Winn iyi midir?" Otoyola çıkıp çiftliğe doğru ilerlerken sordum.

"Sanırım bu onun üzerinde baskı yaratacak." Eloise bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ama başka bir seçeneği olmadığını biliyor. Ve Griffin var."

Ben de yanındaydım. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, anında orada olurum. Winn'e hayatımı borçluydum. Eloise'in hayatını.

Onlar tek ve aynıydı.

Çatışmadan sonra herkes bir araya gelmiş, A-frame'de etrafımızda toplanmış olsa da, bu çetin olay Edens'i sarsmıştı. Bu akşamki yemek de bir araya gelmek için bir başka bahaneydi.

Onların ailesinin bir parçası olmak hâlâ garipti. Ama bana karşı büyüyorlardı.

Çiftliğe giderken yol sessizdi ama park ettiğimiz anda ailesi evden fırladı.

Ben daha kola dokunamadan Harrison arabamın kapısını açtı. "Selam, Jasper. Geldiğin için teşekkürler."

"Burada olmaktan memnunum." Gerçek buydu.

Omzunun arkasından bakınca Griffin ve Winn'i verandada gördüm. Winn kızlarını kucağına almış, Griffin ise oğullarını taşıyordu.

Sıraları kapatıyoruz. Yakın durmak.

Edens'ler iyi günde kötü günde birlikte oldular, değil mi? Bu hoşuma gitti.

Anne arka koltuktan sebze tepsisini aldı, bir koluna sıkıştırırken diğer koluyla Eloise'i kucakladı. Ayrılırken Anne'in gözleri yaşarmıştı. Eloise de öyle.

"İçeri gelin," dedi Anne, etrafı çevrili verandaya giden yolu göstererek. Tam takip edecektim ki Harrison önüme çıktı.

Elini uzattı ama sıktığımda beni kucakladı. Öyle şiddetli bir sarılmaydı ki omzumu sıkıştırdı ama acının belli olmasına izin vermedim. "Teşekkür ederim. Bunu henüz söylemediğimi bugün fark ettim."

Bugün. Bunu bana henüz söylememişti, *bugün*.

Son iki hafta içinde bana yüzüncü kez teşekkür ediyordu. Sonuncusu da olmayacağından şüpheleniyordum.

Ama onun kızı için, karım için dünyadaki her kurşunu yerim.

Beni bıraktı, tepeden tırnağa içine aldı. Gözleri buğuluydu, tıpkı karısınınki gibi. Sertçe yutkundu, sonra herkesin mutfak ve yemek odasında çoktan toplanmış olduğu içeride onu takip etmem için başıyla işaret etti.

Foster ve Talia adadaydı ve bebek isimleri listelerini paylaşıyorlardı.

Knox mutfaktaydı ve Drake onun yardımcısı olarak tezgâha oturmuş, Memphis ise kucağında uyuyan bebeklerini sallayarak odada volta atıyordu.

Griffin ve Harrison çiftlik hakkında tartışmaya başladılar - ağıl tasarımı hakkında bir şeyler.

Mateo, yeğenini havaya fırlatarak Emma'yı Winn'den çaldı. Kıkırdaması konuşmanın geri kalanının önüne geçti.

Evde çılgınlık vardı. Aynı anda yedi farklı konuşma yapılıyordu. Buraya ilk geldiğimde de böyleydi, gürültü şok ediciydi, ama diğer herkese normal görünüyordu.

Anne ve Eloise buzdolabının etrafında toplanmış, içecekleri çıkarıp biralar ve şarap bardakları ikram ediyorlardı.

Lyla yanımda belirdi, herkesi içine almak için benimle birlikte çevrede duruyordu. "Bu aileyi idare edebileceğini düşünüyor musun?"

"Dürüstçe mi? Hayır." Kıkırdadım. Burası benim büyüdüğüm evden çok farklıydı.

Ama Eloise'e baktığımda, çocukları, büyüyen aileyi gördüğümde, onun için başka bir şey istemezdim.

Bir gün sahip olabileceğimiz aile için.

"Bir yolunu bulacaksın," dedi Lyla. "Artık bize bağlısın."

"Öyleyim. Bu konuda iyi misin?"

"Kesinlikle. Sana çıkma teklif etme cesaretini gösteremememin ilahi bir müdahale olduğunu düşünüyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Sırıttı. "Sen her zaman kız kardeşime aşık olurdun.

Ve aşk üçgenlerinden nefret ederim."

Güldüm, kendi sesim diğerlerine karıştı. Garip bir şekilde uyuyordu, değil mi?

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Otele **bir** çift girdi ve dikkatimi bilgisayarımdan çaldı.

Geçtiğimiz ay boyunca, lobinin kapıları her açıldığında nefesimi tuttum. Gerginlik omuzlarıma çöktü ve onları kulaklarıma doğru çekti.

Benimkinin yanındaki sandalyede oturan Jasper uzanıp elimi kendi eliyle kapattı.

Gerginlik azaldı. Ciğerlerimdeki havayı boşalttım.

Çifte verdiğim gülümseme çünkü gülümsemelerim kadar zorlama değildi. Ya da ondan önceki gün. Ya da ondan önceki gün.

Vurulma olayının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Tezgâhın altındaki zemine baktığımda hâlâ Jasper'ın kanını görebiliyordum. Hâlâ silah seslerini duyabiliyordum. Dehşete düşmüş çığlıkları. Arkamdaki duvardaki kurşun delikleri yamalanmıştı ama yeterince dikkatli bakarsam onları hâlâ bulabilirdim.

Ama gün geçtikçe daha kolay oluyordu. Terapi yardımcı oldu. Bir de Jasper yanımdan ayrılmıyordu.

İşe dönme zamanının geldiğine karar verdiğim gün, o da gelmişti. Ben yerleştikten sonra gideceğini düşünmüştüm. Onun yerine, benim yıllardır oturduğum sandalyenin eşi olan kendi sandalyesini bulmuştu. Bakımsız ofisimin dolabındaydı. Onu dışarı çıkardı ve o zamandan beri içinde oturuyordu.

Zaman zaman, planlama veya bordro gibi otel işlerine yardım ederdi. Çoğunlukla ben çalışırken o kitap okurdu.

Okuyan bir adamın bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Jasper'ın yaptığı her şeyin çekici olduğunu düşünürsek, şaşırmamam gerekirdi. Bu kış, eğer bir dizi sakın gün geçirirsek, onu bana yüksek sesle kitap okumaya ikna edebileceğimi umuyordum. Ama okuma işi beklemek zorundaydı. Şu anda hâlâ çok yoğunduk.

Silahlı saldırı Quincy'yi sarsmıştı. Küçük kasabamızın kısa sürede unutamayacağı bir olaydı.

Oteldeki trafiğin yavaşlayacağını düşünmüştüm. İnsanların bu lobiden korkacağını. İlk hafta daha yavaştı. Bazıları

iptaller. Ama sonra hiçbir şey olmamış gibi yeniden hızlandı.

Ayrıca yerel trafik akınına uğramıştık, insanlar aval aval bakıp kurşun deliklerini görmeye geliyorlardı. Bu ziyaretler beni ve Jasper'ı çok kızdırıyordu. Ama çoğunlukla insanlar bana ellerinden gelenin en iyisini yapmak ve yerel kahramanımızla tanışmak için gelirlerdi.

Benim yakışıklı kocam. Karısı için bir kurşunun önüne atlayan adam.

Quincy'de Jasper Vale adını bilmeyen pek kimse yoktu. Artık tanımıyordu. Ne yazık ki artık ünlü biriydi. Nereye gidersek gidelim, ona yaklaşıyorlardı.

Eninde sonunda bu spot ışığı sönecekti ama bu zaman alacaktı. Masada oturmak kesinlikle arka plana karışmasına yardımcı olmuyordu. Yine de burada oturuyordu. Sadece benim hatırım için değil. Onun için de.

Birlikte yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

Kapılar tekrar açıldı, ama onun eli benimkinin üzerinde olduğu için aynı ani tepkiyi vermedim. Onun yerine başımı kaldırdım ve ailem içeri girerken gülümsedim.

"Selam çocuklar." Sandalyemden zıpladım ve masanın etrafından dolaşarak annemle babama sarıldım. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

"İşler." Babam Jasper'ın yanına gitti ve omzuna vurdu. "Bu sabah şu esneme bantlarını denedim. Çok işe yaradı. Omzum şimdiden daha iyi hissediyor."

Jasper çenesini eğdi. "İşe yaradığına sevindim."

Görünüşe göre babam eski bir traktör lastiğini tek başına kaldırmaya çalışırken omzunu incitmişti. Şikâyet ettiğinde, Jasper ona elastik bantlar vermiş ve ağrıyı hafifletecek bazı esneme hareketleri göstermişti.

Ailemde Jasper'a ilk ısınacağını düşündüğüm kişiler arasında babam en son tahminim olurdu.

Sonra tekrar, Jasper benim için bir kurşun yemişti. Babam, damadıyla vakit geçirmek için bir bahanesi olsun diye yaralanmış numarası yapmak da dahil her şeyi yapardı. Sevdiğim adamı tanımak için.

"Konuşmak için bir dakikan var mı?" diye sordum. Bütün hafta boyunca onlarla konuşmak istediğim bir konu vardı. "Belki öğle yemeği yiyebiliriz?"

"Yemek yiyebilirim." Babam karnını sıvazladı.

"Ben de." Midem neredeyse bir saattir gurulduyordu. Bunun için Jasper'ı suçladım. Kahvaltıyı aceleye getirmiştik çünkü dikkatimiz dağılmıştı.

yemek masasında seks yaparak.

Seks hayatımız daha önce canlandırıcıysa da, artık numara yapmadığımıza göre doyumsuzduk. Foster'la spor yapmak yerine otelde olduğu için, formda kalmasını sağlamanın benim işim olduğunu söyleyerek dalga geçti.

İşimi ciddiye alırdım.

"Burada benim yerime oturacak birini bulayım," dedim ve bir temizlikçi çağırmak için telefonu elime aldım.

Masanın üzeri örtülür örtülmez Jasper'ın elini tuttum ve ikimiz de ailemi Knuckles'a kadar takip ettik.

Restoran hareketliydi. Knox muhtemelen mutfakta Cuma öğle yemeği kalabalığını doyurmak için hızla çalışıyordu. Hostes bizi arka tarafta sadece ailem için ayrılmış bir masaya oturttu ve öğle yemeği menülerini uzattı.

"Önce yemek mi yiyelim? Yoksa konuşalım mı?" Babam sordu.

"Konuş." Ne kadar aç olsam da bu konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti. Belki de gergin olmalıydım ama bu konuşmayı uzun zamandır bekliyordum. Ve sonuç ne olursa olsun, Jasper benim olacaktı.

"Ne oldu?" Annem sordu.

"Otel."

Annemle babam bakiştılar. Babamın sırtışı kollarını masaya dayadığında soldu. Ne zaman kötü bir haber alsa bu ciddi duruşu takınırdı. "Zor bir yaz oldu."

Başımı salladım. "Evet, öyle oldu."

"Farklı bir şey denemek istersen annen ve ben bunu anlayışla karşılırsınız. Eğer otelden ayrılmak istersen."

Vurulduktan sonra bunu düşünmüştüm. Özellikle de işe döndüğüm ilk birkaç gün, her saniyesinden nefret ettiğim, gülümsemeye zorladığım ve dünya sadece güneş ışığı ve gökkuşağından ibaretmiş gibi davrandığım günler. Bir çocuğun öldüğü yere bakmak zorunda kaldığımda.

Onu yarı zamanlı bir işten kovduğum için beni öldürecek olan çocuk.

Eloise benimdi. İyi ya da kötü, bu otel hala benim rüyamdı.

Ve kimsenin bunu benden çalmasına izin vermem.

"Oтели istiyorum." Omuzlarımı dikleştirip daha uzun oturdum. Masanın altında Jasper'ın eli kalçamı sıktı. "Birkaç yıl önce neden bana vermeye hazır olmadığını anlıyorum ama çok şey değişti. Biz artık

gelişiyor. Kendimi defalarca kanıtladım. Bir sonraki adımı atmanın zamanı geldi. Eğer buna hazır değilseniz ya da görevi bana verme konusunda fikrinizi değiştirdiyseniz, o zaman müdürlükten istifa edeceğim. Derhal geçerli olmak üzere."

Annem ve babam arkalarına yaslandılar, ikisi de biraz şaşırmıştı. Ben bile biraz şaşırmıştım. Son yıllarda ailemden bir şey talep ettiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Kesinlikle bir otel değil.

Ama son birkaç haftayı bu durum hakkında çok düşünerek geçirdim. Ailem hakkında. Annem ve babam, Griffin ya da Knox'u işlerini miras almak için çemberden çembere atlatmamışlardı. Ben de kendiminkini kazanmak için zıplamayı bırakmıştım.

Hayır derlerse kalbim kırılırdı. Ama eğer kararları buysa, parçaları birleştirmeme yardım edecek bir kocam vardı.

Babam rahatladı, sonra Jasper'a sırtıttı.

Annem çantasından bir dosya çıkararak kıpırdandı. Sonra üst kapağı açarak bir yığın bembeyaz kâğıt çıkardı. Onları masaya doğru kaydırırken gülümsedi. "Bunları bir süredir hazırlıyorduk ama silahlı saldırı nedeniyle size zaman tanımak istedik."

Bekle. Bu muydu? Şimdiden mi? Bunun garip ve rahatsız edici olmasını planlamıştım. Sadece bir otel bulmayı değil.

"Belgeyi okuyun," dedi babam. "Herhangi bir sorunuz olursa bize bildirin. Avukatımız, çiftliği Griffin'e devrettiğimiz gibi bir taslak hazırladı. Ama gözden geçirmesi için kendi avukatını tutmak istersen, sorun olmaz. Her şey yolunda giderse, biz zaten imzaladık. Sadece sizin de imzalamanız gerekiyor."

Jasper'a döndüm.

Gülümsüyordu.

"Biliyordun."

"Evet."

Annem ve babam kabinden çıktılar. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakalım."

"Peki ya öğle yemeği?" Ben sordum.

Annem babamın elini tuttu. "Knox'u mutfakta dinleyeceğiz."

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi babam onlar uzaklaşmadan önce. "Bu az önce mi oldu?" Jasper'a fısıldadım.

"Evet, meleğim."

"Bugün beklemiyordum." Kağıtlara baktım. En üstteki sayfayı parmak ucuyla sıyırdım. Belki de bir parçam bunu hiç beklemiyordu. "Ya başarısız olursam?"

"Yapmayacaksın." Kendine güveni sarsılmazdı. "Ya yaparsam?"

Eli yanağıma kavradı ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı.

"Başarısız olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Dokunuşuna doğru eğildim.

Bu maceraya başladığımız andan itibaren, o çeşmenin yanında dururken, o benim yanımdaydı. İnişler ve çıkışlar. İyi ve kötü.

Karı koca. "Benim bir otelim var."

Kıkırdadı. "Bir oteliniz var."

"Aman Tanrım, benim bir otelim var. Benim otelim."

Jasper bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayallerin gerçek oldu mu?" Sadece o burada olduğu için. "Ve sonra biraz daha."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ELOISE

Bir ay sonra . . .

"Bir müdahale düzenliyorum."

"Ha?" Lyla Eden Coffee'de tezgâhın karşısından sordu. "Seni dışarı atıyorum."

Gözlerini kırptırdı.

"Buradan. Hemen şimdi. Gitmek zorundasın."

Lyla yüzümü inceledi, sonra yanımdaki Jasper'a baktı. "Sarhoş mu?"

"Ben bu işe karışmayacağım. İyi şanslar, Lyla." Saçımı öpmek için eğildi,

sonra duvara dayalı bir masaya doğru yürüdü ve oturdu.

Jasper kahvaltıda uydurduğum bu fikri onaylamadı. Çoğunlukla izin günümüz olması gerektiği için ve kafede olmak yerine kutlama yaparak geçirmek istediği için.

Ama yine de onu şehir merkezine sürüklememe izin verdi. Muhtemelen dün gece olan her şeyi hala kabullenmeye çalıştığımı bildiği için.

Adet dönemimi kaçırdıktan sonra, akşam yemeğinden sonra hamilelik testi yaptırmıştım. Pozitif çıkan çubuğu ona uzattığımda neredeyse ağlayacaktı. Belki de sadece gözlerindeki yaş pırlıtsını hayal etmiştim. Tam olarak emin olamadım. Paniklemiş histerikler ve neşeli kahkahalar arasında gidip geliyor, ikimize de yetecek kadar ağlıyordum.

Hâlâ tamamen korkmuş durumdaydım. Ne Jasper ne de ben bunu planlamıştık ve doğum kontrol yöntemimin destansı başarısızlığı planlarımızı anında değiştirmişti. Annelik fikri - oteli yeni devralmışken, Jasper ve ben nihayet evliliğimize alışmışken - dehşet vericiydi. Heyecan verici.

Duygularım pinpon topu gibi mutluluk ve korku arasında gidip geliyordu, bu yüzden korkularımla uğraşmak yerine burada Lyla'yı taciz ediyordum.

"Yüz gün üst üste çalışmışsın," dedim ona. "Evet, saydım. Nisan ayında saçını kestirmek için Missoula'ya gittiğin o Pazar gününden beri bir gün bile izin yapmadın."

Alay etti. "O zamandan beri başka günler de izin aldım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

Bir an düşündü, sonra ofladı. "Nesin sen, iş polisi mi? Sen kimsin ki konuşuyorsun? Her zaman oteldesin. Git başımdan. Meşgulüm."

"Hayır." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Bir öğleden sonra. Tek istediğim bu. Bir öğleden sonra buradan ayrıl ve işle ilgili olmayan bir şey yap."

"Neden?"

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Çünkü senin için endişeleniyorum. Kendini tüketmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım."

"Ama olabilirsin." Ellerimi birbirine kenetledim. "Lütfen mi? Sadece günün geri kalanında izin al ki endişelenmeyi bırakabileyim."

"Öylece gidemem, Eloise."

"Neden olmasın?" Elinde taze bir tepsi çöreklerle mutfaktan çıkan Lyla'nın baristası Crystal'a el salladım. "Crystal burada. Jasper ve ben biraz takılıp kapanışa yardım edeceğiz."

Artık yaz yoğunluğu geride kaldığından, Quincy şehir merkezinde Çarşamba günleri durgun geçiyordu. Eğer Lyla'nın erken çıkabileceği bir gün varsa, o da şimdi idi.

"Evine git," dedim. "Rahatla."

"Eve gidemem," dedi Lyla. "Eğer gidersem, yapılması gereken her şeyi düşüneceğim ve hemen geri geleceğim."

Çok uzun zaman önce değil, birkaç blok ötedeki kiralık evimde yaşarken, otel konusunda da aynı şekilde davranmıştım. Bu sorunu çözmek için Jasper'a ihtiyacım vardı. Her gece eve gitmeyi iple çekiyordum. Aklımda her zaman bir şeyler olsa da, onları görmezden gelmek, ertesi güne saklamak daha kolaydı. Zihnimi meşgul eden seksi bir kocayla gelen sonsuz avantajlar dizisinden bir diğeri.

"Sinemaya gidebilirsiniz," diye önerdim.

"Canım patlamış mısır istemiyor. Geçen sefer oraya gittiğimde çok fazla yedim ve karnım ağrıdı."

"O zaman patlamış mısır alma."

"O zaman sinemaya gitmenin ne eğlencesi var?"

Film. Gözlerimi devirdim. "Çok yoruluyorsun. Yürüyüşe çık o zaman. Yürüyüş yapmayı seviyorsun ve bu yaz neredeyse hiç gitmediğini biliyorum. Çok güzel bir

Gün. Biraz temiz hava alın. Bağlantıyı kes. Herhangi bir şey yapın. Yarın sabaha kadar bu binayı terk edin."

"Neden?" diye sızlandı. "Burayı seviyorum. Bırak kalayım. Sana nefis bir şeyler hazırlayayım. Çikolatalı kruvasan?"

"Cezbedici. Ama hayır." Başımı salladım. "Bu iş senin kişiliğine dönüşüyor."

Burnunu buruşturdu. "Sert."

"Pazartesi günü otele geldiniz ve bana başka bir şey getirip getiremeyeceğinizi sordunuz. Benim binamda. Her gün insanlara hizmet ediyor ve garsonluk yapıyorsun. Sadece bir öğleden sonra, senin için bir şey yap."

Lyla inledi. "Kabul edene kadar beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam. Yürüyüşe falan çıkacağım."

"Yaşasın. Teşekkür ederim." Alkışlamamak için ellerimi önümde kavuşturdum. "Belki yürüyüşe çıktığında hayalindeki erkekle tanışırsın."

"Hayalindeki erkeğin var olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Önlüğünü çözdü. "Bir şeyler ters giderse beni arayacaksın."

"Evet."

"Mutfakta bol miktarda yiyecek var, ancak herhangi bir nedenle yemek pişirmek gerekirse-"

Elimi kaldırdım. "Fırının yanına bile yaklaşmayacağıma söz veriyorum. Bu yüzden Jasper'ı getirdim. Yoksa Crystal'a sorarım."

Etrafına bakındı, sanki kafenin duvarlarının onu kurtarmasını bekliyordu. Ta ki belki de haklı olduğumu fark edene kadar. "Pekâlâ. Sen kazandın. Ben gideyim. Şimdi mutlu musun?"

"Evet." Yumruğumu sıkmadan önce onun mutfığa doğru gözden kaybolmasını bekledim.

"Teşekkür ederim," dedi Crystal, Lyla'nın gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti. Sonra daha yakına eğildi. "Sizin burada kalmanıza gerek yok. Ben tek başıma iyiyim."

"Oh, bizim için sorun değil." Omuz silktim. Kapanışa ve temizlik işlerine yardım etmek için burada olmamız Lyla'yı daha iyi hissettirecekse kalabilirdik. "Ama sakıncası yoksa bir süre etrafta dolaşabiliriz."

"Bana uyar."

Quincy'nin kaldırımlarında amaçsızca bir aşağı bir yukarı yürümeyeli aylar olmuştu. Yaz telaşından beri.

Bu yüzden Lyla'yı arka kapıdan kovmak için bekledim, arabasına binip gittiğinden emin olmak için eşikte oyalandım. Sonra Jasper'ı masasında buldum. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Elbette." Ayağa kalktı ve elimi tutarak beni kafeden dışarı çıkardı.

Lyla'ya söylediğim gibi, güzel bir gündü. Hava serinlemeye başlamıştı. Yapraklar zar zor sarıya boyanıyordu. Sonbahar Montana'da hiçbir zaman uzun bir mevsim olmamıştı. Belki de bu yüzden bu kadar çok seviyordum. Sonbaharda

sürdüğü sürece takdir ediyorum.

"İyi misin?" Jasper rahat bir yürüyüşe geçerken sordu.

"Bilmiyorum. Bir bebeğimiz olacak. Sen iyi misin?"

Jasper elimi daha sıkı kavradı ve eğilip saçlarımı öptü. "Ben iyiyim meleğim."

"O zaman ben de iyi olacağım."

Bir süre el ele tutuşarak, pencerelere bakarak ve yanımızdan geçen insanlara gülümseyerek yürüdük. Bloğun sonuna geldiğimizde Jasper bizi geri çevirdi ve Eden Coffee'ye doğru ilerlemeye başladık.

"Benimle evlenir misin?"

Bir dakika. Ne? Durdum, onu da durmaya zorladım. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu. "Tekrar söyle."

"Benimle evlenir misin?"

Uzandım ve elimin tersiyle alnına dokundum. "Hasta mısınız?"

Jasper kıkırdadı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Bana cevap verecek misin?"

"Ben zaten seninle evlendim."

"Ama bir düğün istiyor musun? Gerçek bir düğün. Bir parti ver. Aileni davet et. Baban seninle koridorda yürüsün. Bütün bunları mı?"

Oh. Onunla evlenir miydim? Süslü bir tören ve gösterişli bir parti ister miydim?

Ben de öyle düşünmüştüm. Bir kere. Ama bir düğün yapsaydık, Clover Şapeli'ndeki gecemizi gölgede bırakırdı. Güzel olduğu kadar kusurlu da olan bir geceydi. Onu silme fikri kalbimi parçaladı.

"Öyle mi?" Jasper'a sordum.

Belki de bir düğün istiyordu. Eskiye gizlemek için yeni bir anı. Çirkin eski karısı tarafından lekelenmemiş bir düğün.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Düğün istemiyorum. Ama beyaz bir gelinlik giymek istersen, smokin giymemi istersen, söylemen yeterli."

Elbiseye ya da smokine ihtiyacımız yoktu.

Bizim aşk hikayemiz tipik değildi. Küçük bir kızken hayal ettiğim gibi değildi. Ama bizimkiydi.

"Düğün yok. Ama balayına giderim."

"Anlaştık." Jasper elimi tekrar sıkı, sıkıca tuttu. Babamın annemin elini tuttuğu gibi tutuyordu. Sonra bizi tekrar kaldırımdan aşağı indirdi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Aklıma binlerce yer geldi. Hepsi de çocukken annemle birlikte oluşturduğumuz listeden, otel misafirlerimizin evim dediği yerlerdi.

Nereye gitmek istiyordum? Herhangi bir yere. Jasper'la her yere giderdim.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdım ve parmak eklemlerini öpmek için ağzıma götürdüm. "Şaşırt beni."

DÖRT AY SONRA, kızımız içimde büyürken, kocam beni Paris'e geri götürdü.

Daha fazla Eloise ve Jasper ister misiniz? Bonus Sonsözü [BURADAN](#) indirin.

Edens serisi [Crimson River](#) ile [devam ediyor.](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

KRİMSON NEHRİ

Lyla Eden son birkaç yılını kardeşlerinin aşık olmasını izleyerek geçirmiştir. Bu arada, işiyle evlidir. Üst üste yüzüncü iş gününde kız kardeşi bir müdahale düzenler ve Lyla'yı kendi kafesinden kovar. Yapacak başka bir şeyi olmayan Lyla, en sevdiği yürüyüş parkuruna doğru yola çıkar.

Orada bir dereye elindeki kanı yıkayan bir adam görür. Bir an adamın yüzündeki sivri yara izine bakar. Sonra, adamın eli boğazına sarılır. Ama bir mucize eseri, adam onu bırakır.

Sarsılan Lyla, olayı yerel polise bildirir. İki gün sonra Vance Sutter, bitmek bilmeyen sorular ve lekeli bir rozetle kasabaya gelir.

Vance yakışıklı olabilir ama avladığı adam kadar gizemlidir. Ve göz açıp kapayıncaya kadar Quincy'den gitmiş olacak. Yine de Lyla'nın aşkını durdurmak imkânsızdır.

Vance ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, aralarındaki kimyayı inkâr etmek mümkün değildir. Ve Lyla'dan kaçmak bir seçenek değildir. Yıllarca çıkmaz sokakları kovaladıktan sonra, kariyerine musallat olan davayı kapatmak için tek ipucu Lyla'dır. Bu yüzden birlikte onun adımlarını takip edeceklerdir.

Kıpkırmızı bir nehrin kenarında tanıştığı yaralı adamı bulmak için.

[Crimson River Sipariş](#)

Edin [OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Jasper Vale'yi okuduğunuz için teşekkürler!

Muhteşem ekibime çok teşekkür ederim. Editörüm, Elizabeth Nover. Düzeltilmenlerim Julie Deaton, Judy Zweifel ve Kaitlyn Moodie. Kapak tasarımcım, Sarah Hansen. Reklamcım, Nina. Logan ve Vicki'ye, yaptığınız her şey için teşekkürler.

Kitaplarımı okuyan ve tanıtan tüm influencer'lara teşekkürler. Aileme, her kitap bana sizin sonsuz sevginizi ve desteğinizi hatırlatıyor. Teşekkür ederim! Ve son olarak, okuduğunuz için size bir teşekkür daha. Dünyadaki onca kitap arasında benim kitaplarımın sayfalarında kaybolmayı seçtiğiniz için size minnettarım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Devney Perry, kırktan fazla aşk romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Montana'da doğup büyümüştür ve şu anda kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

Devney'nin son kitap haberlerini kaçırmayın.

Haber bültenine abone olun!

www.devneyperry.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[Telif Hakkı](#)

[Diğer](#)

[Başlıklar](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Kızıl Nehir](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

OceanofPDF.com

